

PEACE PILGRIM

de weg naar vrede

Peace Pilgrim
De weg naar vrede

Peace Pilgrim als jonge vrouw

PEACE PILGRIM
De weg naar vrede

Samengesteld door haar vrienden

mirananda

Oorspronkelijke titel
Peace Pilgrim
Geautoriseerde vertaling
Willem Glaudemans
m.m.v. Marieke Coppenolle
Ontwerp omslag
Dick Aarsen

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Peace Pilgrim

Peace Pilgrim : de weg naar vrede / Peace Pilgrim ; samengest. door haar vrienden ; [geautoriseerde vert. uit het Engels door Willem Glaudemans]. – Den Haag : Mirananda
Vert. van: Peace Pilgrim : her life and work in her own words. – Santa Fé, New Mexico : Ocean Tree Book, 1982.
ISBN 90-6271-824-8
NUGI 611
Trefw.: vrede/spiritualiteit.

ISBN 90 6271 824 8 NUGI 611
© 1989 Friends of Peace Pilgrim

© 1992 Nederlandse editie Mirananda uitgevers b.v., Den Haag
Uit deze uitgave mag uitsluitend iets verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

INHOUD

Inleiding	11
1. Mijn groei	17
2. Mijn spirituele groei:	22
Mijn stappen naar innerlijke vrede	
<i>Vorbereidingen</i>	24
<i>Zuiveringen</i>	29
<i>Bevrijdingen</i>	34
<i>Het bereiken van innerlijke vrede</i>	38
3. De pelgrimstocht	42
4. Gedachten over de pelgrimstocht	61
5. Een eenvoudig leven leiden	70
6. Het oplossen van problemen in het leven	78
<i>Over de gewoonte van zich zorgen te maken</i>	83
<i>Over de gewoonte van woede</i>	83
<i>Over de gewoonte van angst</i>	85
<i>Over goddelijke bescherming</i>	88
<i>Een meditatie die helpt</i>	91
7. Een spiritueel leven leiden	92
<i>De wegen van gebed</i>	93
<i>Over vasten</i>	97
<i>Over genezen</i>	98
<i>De kracht van de gedachte</i>	99
<i>De verandering die dood heet</i>	101
<i>Over religie</i>	105
<i>De weg van liefde</i>	107
<hr/>	
Gedachten ter overweging	109
8. De weg van vrede	113
<i>Verhalen over geweldloosheid</i>	122
<i>Een visioen van hoop op vrede</i>	124
<i>Nog enkele gedachten over vrede en ontwapening</i>	125
<i>De prijs van vrede</i>	128
9. Uitbreidingen van pacifisme	129
10. Kinderen en de weg van vrede	134

11. Onze samenleving transformeren	136
<i>Een wereldtaal</i>	136
<i>Over democratie en samenleving</i>	136
<i>Gemeenschappelijke vredesactie</i>	140
12. De weg van een pelgrim	143

APPENDIX

I.	Peace Pilgrims leven in een notedop	152
II.	Peace Pilgrims grafiek van haar spirituele groei	153
III.	Vragen en antwoorden uit brieven	154
IV.	Gedichten, gebeden en liedjes	188
V.	Peace Pilgrim in het nieuws	195
VI.	Brieven aan Peace Pilgrim	200
VII.	Brieven over Peace Pilgrim	203
VIII.	Ervaringen met Peace Pilgrim	213

★ ★ ★

In liefde opgedragen aan alle mensen die zoeken

★ ★ ★

‘Ik ben een pelgrim, ik trek rond. Ik zal blijven rondtrekken totdat de mensheid de weg van de vrede heeft geleerd. Ik zal lopen tot mij onderdak geboden wordt en vasten tot mij eten wordt gegeven.’

Peace Pilgrim

KENNISMAKING MET PEACE PILGRIM

Misschien zie je haar door je stad of langs de grote weg lopen: een vrouw met zilvergrijs haar, gekleed in een marineblauwe lange broek en een overhemd met daarover een korte tuniek, waaraan onderaan zakken zitten met haar enige wereldlijke bezittingen. In witte letters staat op de voorkant van de tuniek PEACE PILGRIM en op de rugzijde '25.000 mijl te voet voor vrede'. Die 25.000 mijl (zo'n 40.000 kilometer) heeft ze al afgelegd. Maar ze gaat door met lopen, want haar gelofte is: 'Ik zal blijven rondtrekken totdat de mensheid de weg van de vrede heeft geleerd. Ik zal lopen tot mij onderdak geboden wordt en vasten tot mij eten wordt gegeven'. Ze loopt zonder een cent op zak en ze is aan geen enkele organisatie verbonden. Ze loopt als vorm van gebed en om anderen te inspireren met haar te bidden en te werken voor de vrede. Ze spreekt met mensen langs de weg, tot groepen in kerken en universiteiten, ze spreekt door middel van kranten, tijdschriften, radio en televisie. Zo wisselt ze interessante en zinvolle ervaringen uit en dicussieert over vrede in onze binnen- en buitenwereld. Ze voelt aan dat we geleerd hebben dat oorlog niet de weg naar vrede is, dat opslagplaatsen met bommen ons geen veiligheid kunnen bieden. Ze wijst erop dat dit een crisisperiode in de geschiedenis van de mensheid is, en dat wij, die nu in deze wereld leven, moeten kiezen tussen een nucleaire vernietigingsoorlog en een gouden vredestijdperk. Hoewel ze er niet om vraagt resultaten te zien, getuigen duizenden brieven ervan dat haar tocht niet voor niets is geweest. Ze zeggen in feite allemaal: 'Sinds ik met u gepraat heb, heb ik besloten dat ook ik iets voor de vrede moet doen'.

(Deze boodschap was op een blaadje gedrukt. Peace Pelgrim had er altijd een paar van bij zich in haar tuniek, om zichzelf voor te stellen).

INLEIDING

De invloed die Peace Pilgrim op mensen had toen zij met een blij gemoed dwars door het land liep, zal wel nooit goed onder woorden gebracht kunnen worden. Vele duizenden maakte zij bewust en inspireerde zij tijdens haar achtenwintigjarige pelgrimstocht voor vrede. Degenen die zij persoonlijk ontmoette dragen heel speciale herinneringen aan haar mee: samen praten, lachen en lopen; luisteren naar pelgrimsverhalen tijdens het eten of terwijl je haar naar een afspraak voor een lezing rijdt; zwaaien ten afscheid als ze snel vertrok naar haar volgende bestemming.

Van 1953 tot 1981 was deze zilverharige vrouw, opgewekt gehoorzaam aan haar roeping, een dienaar in de wereld. Iedere keer als ze onderweg was naar een plattelandsgelucht of grote stad bracht ze allen die zij ontmoette een vredesboodschap die zo eenvoudig onder woorden was gebracht: Als genoeg mensen *innerlijke vrede* bereiken, dan zullen onze staatsinstellingen vredenvoller worden en zal zich geen gelegenheid voor oorlog meer voordoen.

Vlak na haar dood, in 1981, kwam een aantal van haar vrienden vanuit het hele land bijeen in Santa Fé, New Mexico, om haar te herdenken en hun ervaringen met haar uit te wisselen. Een kleine groep bleef langer om aan het boekproject te werken, een idee dat al enige tijd in het hart van ieder van ons leefde. We hebben geprobeerd in dit boek het buitengewone leven en de lessen van Peace Pilgrim in hun zuiverste vorm aan te bieden: haar eigen woorden. Ze zijn bijeengebracht uit haar kleine boekje *Stappen naar innerlijke vrede*, haar negentien *Peace Pilgrim's Progress*-nieuwsbrieven, privé-gesprekken, fragmenten uit haar briefwisseling en lezingen die door de jaren heen door velen op de band zijn opgenomen. Andere waardevolle bronnen waren de duizenden krant artikelen en ander gedrukt materiaal in het Peace Pilgrim archief van de Swarthmore College Peace Library.

Hoewel de woorden de hare zijn, is dit boek toch niet een door haar geschreven autobiografie. Een deel van het materiaal is woordelijk van bandopnamen overgenomen, wat bepaalde passages eerder een gesproken dan een geschreven karakter geeft. We

wensten dat ze zelf haar boek geschreven had. Vaak hebben mensen haar gevraagd of ze haar eigen verhaal wilde schrijven, en meer dan eens antwoordde zij: 'Ik heb echt genoeg materiaal geschreven voor een boek; alleen niet in boekvorm'.

Het was onze taak om er een boek van te maken.

Ofschoon haar grondboodschap nooit is veranderd, kleuren een verscheidenheid van details en ervaringen elk van haar uitingen. Je zult verschillende van haar kernachtig uitgedrukte principes of aforismen herhaald vinden, maar meestal in een nieuwe context.

Bij het zoeken naar vrede zijn de eenvoudige maar diepzinnige boodschap van het leven en de woorden van Peace Pilgrim dringend noodzakelijk voor de mensheid. Ze heeft ons nieuwe hoop gegeven voor de toekomst van deze wereld: de hoop dat genoeg mensen innerlijke vrede zullen vinden om wereldvrede mogelijk te maken. Zij heeft ons een voorbeeld gegeven van iemand die in innerlijke vrede *leefde* en vervuld was van een grenzeloze energie die met het vorderen van de leeftijd eerder toe- dan afnam.

Robert Steele schreef in het Indiase blad *Ghandi Marq*: 'Peace Pilgrim spreekt met een verbazingwekkend gezag en vertrouwen. Zij herinnert aan de woordvoerders van God uit bijbelse tijden. Toch klinken haar uitingen niet als die van een fanaticus of dogmaticus. Integendeel, zij klinken als van een diep ernstig en toegewijd mens die verbonden is met een wijs en onuitsprekelijk visioen...'.
.

Van kust tot kust simpelweg bekend als Peace Pilgrim, was het haar wens om de nadruk te leggen op 'de boodschap en niet op de boodschapper'. Ze deelde nooit details mee over haar leven, dat ze als onbelangrijk beschouwde, zoals haar oorspronkelijke naam, leeftijd en geboorteplaats. Omdat dit boek haar pelgrimstocht in haar eigen woorden tot onderwerp heeft, hebben we besloten deze specifieke gegevens, die trouwens ergens anders gevonden kunnen worden, niet op te nemen.

'Ik zou nooit willen dat mensen mij zich herinneren, behalve in verband met vrede', zei ze. Voor diegenen van ons die haar goed hebben gekend en haar een aantal jaren hebben meegemaakt zal ze altijd die serene, warmhartige Peace Pilgrim blijven, vol humor, vitaliteit en levensvreugde.

In het begin van deze eeuw werd zij op een kleine boerderij in het oosten van de Verenigde Staten geboren, groeide op vanuit een bescheiden afkomst en verwierf zich, zoals zoveel mensen, geleidelijk aan geld en bezit. Toen ze zich realiseerde dat dit egocentrische leven zijn betekenis voor haar verloren had, en dat wereldlijke goederen voor haar eerder een last dan een zegen waren, wandelde ze een nacht lang door de bossen totdat ze een totale bereidheid, zonder enige terughoudendheid voelde 'om mijn leven aan God en dienstbaarheid te geven'.

Geleidelijk en systematisch nam ze een leven van vrijwillige eenvoud aan. Ze begon aan wat een vijftienjarige periode van voorbereiding zou worden, zonder precies te weten waarop ze zich aan het voorbereiden was. Ze deed vrijwilligerswerk voor vredesgroepen en ze werkte ook met mensen die lichamelijke, emotionele of geestelijke problemen hadden.

Tijdens deze 'voorbereidingstijd' en te midden van vele spirituele bergen en dalen, vond ze innerlijke vrede – en haar roeping.

Haar pelgrimstocht voor de vrede begon in de ochtend van 1 januari 1953. Ze deed de gelofte 'te blijven rondtrekken totdat de mensheid de weg van de vrede heeft geleerd'. Peace Pilgrim liep alleen, zonder geld en zonder een organisatie achter zich. Ze wandelde 'als vorm van gebed' en omwille van de gelegenheid anderen tot bidden en werken voor de vrede te inspireren. Ze droeg een marineblauwe broek en dito hemd en een korte tuniek met rondom aan de onderkant zakken waarin ze haar enige wereldlijke bezittingen opborg: een kam, een opvouwbare tandenborstel, een balpen, exemplaren van haar boodschap en haar lopende briefwisseling.

Nadat ze 25.000 mijl gelopen had, wat tot 1964 duurde, stopte ze ermee nog verder mijlen te tellen. Toen werd spreken haar eerste prioriteit, hoewel ze nog dagelijks verder ging met lopen. Haar groeiende programma als spreker maakte het voor haar noodzakelijk vaker een lift te accepteren.

Peace Pilgrim sprak met duizenden mensen tijdens de McCarthy-periode, de Koreaanse oorlog, de oorlog in Vietnam en daarna. Ze ontmoette mensen op stoffige weggetjes en straten in de grote stad, in getto's, voorsteden, woestijnen en op pleisterplaatsen voor vrachtwagens. Ze werd geïnterviewd door alle nationale radio- en TV-zenders alsook door honderden lokale omroepen door het hele

land (U.S.A.). Verslaggevers van kranten in ontelbare grote en kleine steden en dorpen schreven over haar. Zij stapte op hén af als zij haar niet eerst vonden, om mensen haar boodschap te laten horen. Ze sprak tegen studenten in de psychologie, de politicologie, filosofie en sociologie, op High School bijeenkomsten, in wijkcentra en ze sprak vanaf de preekstoel van kerken van verschillende gezindtes.

Door de jaren heen maakten haar aanstekelijk enthousiasme, gevatheid en eenvoudige wijsheid haar aantrekkingskracht op mensen alleen maar groter en toehoorders reageerden steeds vaker met warm en spontaan gelach en diepzinnige vragen.

En terwijl velen van ons steeds banger werden om zich op straat te begeven, liep zij al deze jaren door 'gevaarlijke' delen van steden en sliep ze langs de weg, op het strand en in busstations als haar geen bed werd aangeboden. Vreemden werden door de jaren heen vrienden, nodigden haar bij hen uit en organiseerden lezingen voor haar, vaak een jaar of meer van te voren.

Peace Pilgrim geloofde dat wij een crisisperiode in de menselijke geschiedenis waren ingegaan, 'op het randje balancerend tussen een nucleaire vernietigingsoorlog en een gouden vreedstijdperk'. Ze voelde het als haar roeping om mensen uit hun apathie te wekken, hen aan het denken te zetten en hen actief aan de vrede te laten werken. En altijd moedigde zij mensen aan de ware bron van vrede binnenin zichzelf te zoeken, en in hun relaties met anderen vreedzame middelen te gebruiken.

Op het moment van haar dood doorkruiste Peace Pilgrim voor de zevende maal het land. Ze had door alle vijftig staten gelopen, en had ook de tien provincies van Canada bezocht en delen van Mexico. In 1976 vloog een man haar over naar Alaska en Hawaii om haar met zijn kinderen te laten kennis maken, er te lopen, in kerken te spreken en met de media te praten. In 1979 keerde ze naar deze staten terug en nam kleine groepjes mensen met zich mee die meer te weten wilden komen over haar manier van leven. Ze had plannen om in 1984 terug te keren naar Alaska en Hawaii en dacht erover andere mensen uit te nodigen haar in de komende jaren op 'inspirerende reizen' door verschillende staten te vergezellen.

Ze maakte, wat ze zelf graag 'de glorievolle overgang naar een

vrijer leven' noemde, op 7 juli 1981 nabij Knox, in Indiana. Ze stierf op slag bij een frontale botsing terwijl ze naar een afspraak voor een lezing werd gereden. Haar vele vrienden over het hele land waren met stomheid geslagen. Op een of andere manier hadden we er nooit bij stilgestaan dat Peace al zo snel geroepen zou worden dit aardse leven te verlaten. Een vriend schreef echter: 'Ik ben er zeker van dat het plotselinge van de overgang, zonder onderbreking van haar activiteiten tot het moment waarop het gebeurde, precies was wat zij gewenst zou hebben.'

In haar laatste interview voor een krant sprak ze erover dat ze in blakende gezondheid verkeerde. Ze was reisplannen aan het maken buiten haar lopende pelgrimage om en ze had afspraken om toespraken te houden tot in 1984. Ted Hayes van WKVI-radio in Knox maakte in een interview met haar, opgenomen op 6 juli, de opmerking: 'U schijnt een zeer gelukkige vrouw te zijn'. Zij antwoordde: 'Ik *ben* ook zeker een gelukkig mens. Hoe zou iemand God kunnen kennen en niet zielsblij zijn?'

In het kleine postkantoor van Cologne, in New Jersey, waarvandaan haar post altijd was doorgestuurd, blijven er boodschappen van vrienden binnenkomen, die van haar overlijden hebben gehoord. De brieven zijn ontroerend: 'Lieve Peace, ik heb nu pas gehoord dat je dit aardse lichaam hebt afgelegd . . . Als dit niet zo is, schrijf dan alsjeblieft terug'. Een ander schreef: 'Ik weet dat je nu één bent met God . . . Ik zie je in het universum terug . . .'

Een redacteur die haar in de zestiger jaren had geïnterviewd en een goede vriend was geworden, schreef: ' . . . in mijn hart gaan er steeds terugkerende gebeden om die haar vertellen van mijn waardering voor haar lessen en de schokkende invloed die zij op mijn leven heeft gehad en haar al het goede toewensend op haar reis . . . '.

Een vriend in Massachusetts schreef: 'Het was een grote schok, op z'n zachtst gezegd, en een groot verlies voor onze kleine planeet! Mijn hart stroomt in deze dagen over, want ik hield heel erg van Peace, net als duizenden anderen! Maar tegelijkertijd voel ik dat haar aanwezigheid altijd met ons zal zijn door haar prachtige lessen en haar leven dat er een lichtend voorbeeld van was . . . '.

Velen hebben geschreven dat ze hoopten dat er een boek samengesteld zou worden om haar speciale boodschap van vrede en liefde te helpen verspreiden. Enkele anderen hebben gezegd dat

ze erover denken artikelen of uitvoeriger werk over haar te schrijven. Wij hopen dat dit boek voor deze en voor toekomstige schrijvers een waardevolle bron zal zijn, alsook een inspiratie en aanmoediging voor hen die nooit het geluk hebben gekend haar te ontmoeten.

Iemand die in de ban van haar geest is geraakt, schreef: 'Het zaad van de vrede is goed rondgestrooid. Het is nu de plicht van allen die door haar zijn geraakt met de oogst te beginnen'.

Het is onze hoop dat haar woorden en geest blijven inspireren. En we verenigen ons met jou in een ring van liefde, met alle anderen die haar hebben gekend en door haar geraakt zijn . . .

*Vrij van de aarde, zo vrij als de wind
Reis je nu waarheen je wilt*

Vijf van de vele vrienden van Peace Pilgrim
Santa Fé, New Mexico

1. MIJN GROEI

Ik heb een erg bevoorrechte jeugd gehad, hoewel velen van jullie daar misschien anders over zullen denken. Ik werd arm geboren op een kleine boerderij aan de rand van een kleine stad, en daar ben ik erg dankbaar voor. Ik was gelukkig in mijn kinderjaren. Ik had een bos om in te spelen en een beekje om in te zwemmen en de ruimte om te groeien. Ik wens dat ieder kind groeiruimte zou kunnen hebben, want kinderen zijn een beetje zoals planten, denk ik. Als ze te dicht op elkaar groeien worden ze dun en ziekelijk en bereiken nooit hun maximale lengte. We hebben ruimte nodig om te groeien.

We beginnen ons voor te bereiden op het werk dat we moeten doen, maar meestal hebben we geen flauw idee waarop we ons aan het voorbereiden zijn. Als kind had ik daar ook geen idee van. En toch was ik mij natuurlijk in vele opzichten aan het voorbereiden. Ik maakte mij klaar voor mijn pelgrimstocht toen ik koos voor de regel van 'het belangrijkste eerst' en prioriteiten in mijn leven begon te stellen. Het leidde tot een heel geordend leven en het leerde mij zelfdiscipline, een erg waardevolle les. Zonder dat zou ik nooit een pelgrimstocht hebben kunnen ondernemen. Ik nam deze regel mee naar mijn volwassen leven.

Ik heb als kind nooit enige officiële godsdienstige opvoeding gekregen (Zo hoefde ik mijn geest later van minder dingen te ontdoen!). Toen ik twaalf was wierp ik mijn eerste blik in een kerk. Ik keek door het portaal van een kathedraal naar conciërges die er aan het schoonmaken waren. Toen ik zestien was zette ik voor het eerst een voet in een kerk om een huwelijksplechtigheid bij te wonen.

In de laatste klassen van de middelbare school begon ik mijn zoektocht naar God, maar al mijn pogingen waren op dingen buiten mij gericht. Ik liep rond met de vraag: 'Wat is God? Wat is God?' Ik was heel leergierig en ik vroeg iedereen de oren van het hoofd, maar ik kreeg nooit een antwoord! Ik was echter niet van plan het op te geven. Met mijn verstand kon ik God niet in de buitenwereld vinden, dus probeerde ik het op een andere manier. Ik ging een heel eind wandelen met mijn hond en dacht diep na over deze vraag. Toen ging ik naar bed en sliep er een nachtje over. De

volgende morgen had ik mijn antwoord van binnenuit, ingegeven door een kleine stille stem.

Mijn middelbare-school-antwoord was een erg simpel antwoord: dat wij mensen alle dingen in het universum die onze gezamenlijke capaciteiten te boven gaan op een hoop gooien, en dat sommigen van ons al die dingen bij elkaar de naam God geven. Dat zette mij pas echt aan het zoeken. Het eerste wat ik deed was naar een boom kijken, en ik zei tegen mijzelf: *Dat is er een*. Wanneer wij allemaal zouden samenwerken, dan nog konden we die ene boom niet maken. En zelfs als het op een boompje zou lijken, zou het nog niet groeien. Er is een scheppende kracht die ons te boven gaat. En toen keek ik naar mijn geliefde sterren 's nachts en zei: *dat is er weer een*. Er is een dragende kracht die de planeten in hun baan houdt.

Ik keek naar alle veranderingen die in het universum plaatsvinden. Juist op dat moment probeerde men te voorkomen dat een vuurtoren in zee zou spoelen. Uiteindelijk kreeg men het voor elkaar hem landinwaarts te verplaatsen en men meende dat men hem had gered. Maar ik merkte al die veranderingen op en zei: *dat is er weer een*. Er is iets dat tot voortdurende verandering in het universum aanzet.

Toen ik in mijzelf bevestiging kreeg wist ik zonder enige twijfel dat ik contact had gekregen met mijn hoogste licht.

Verstandelijk ontmoette ik God vele keren als waarheid en emotioneel ontmoette ik God als liefde. Ik ontmoette God als goedheid. Ik ontmoette God als vriendelijkheid. Ik besepte dat God een scheppende kracht is, een bezielende kracht, een alomvattende intelligentie, een altijd aanwezige, alles doordringende geest, die alles in het universum samenbindt en alles leven geeft. Dat bracht God dichtbij. Ik kon nergens zijn waar God niet was. *Jij bent in God. God is in jou.*

Ik had een baantje in een bazar tussen mijn derde en laatste jaar op de middelbare school. Ik hield erg van het werk, vooral van het aankleden van de toonbanken, zodat ze er aantrekkelijk gingen uitzien. Ze lieten mij zelfs de etalages versieren omdat ik daar zo van hield. Je begrijpt dat ik veel goedkoper was dan een etaleur!

Er stonden twee kassa's op mijn toonbank. Op een keer had ik

niet het juiste wisselgeld in de ene kassa, dus liep ik vanzelfsprekend naar de andere, sloeg 'niets verkocht' aan en haalde er wisselgeld uit. Toen kwam ik tot de ontdekking dat ik een kardinale fout had begaan. Ik hoorde ze fluisteren: 'Ze sloeg "niets verkocht" aan'! De mannelijke afdelingschef kwam naar mij toe en zei: 'Kom jij eens even met mij mee'. Hij zette mij bij een toonbank neer die nodig verfraaid moest worden. Hij liet me daar achter, kwam toen terug en zei: 'Waarom deed je dat?'. Ik antwoordde: 'Ik weet nog steeds niet wat ik gedaan heb. Ik heb alleen maar wisselgeld uit de kassa genomen, ik heb geen geld gestolen'. Hij zei: 'Je was toch geïnstrueerd nooit "niets verkocht" aan te slaan'. Ik antwoordde: 'Ik heb helemaal geen instructies gehad'.

Toen ging hij naar de vrouwelijke afdelingschef die mij instructies had moeten geven. Ik werd gerehabiliteerd. Maar, vanwege het incident, begon zij een hekel aan mij te krijgen. Ik wist dat hier iets aan gedaan moest worden. Toen ik langs haar bureau liep, zag ik daarop een paar verlepte bloemen staan. De volgende ochtend nam ik voor haar een mooi boekje bloemen uit mijn tuin mee. Ik zei: 'Ik zag die verlepte bloemen staan. Ik weet dat je van bloemen houdt, hier heb je er wat uit mijn tuin'. Ze kon ze niet weigeren. Aan het einde van de week liepen we arm in arm naar buiten!

Ik weet zeker dat ik voorbereid werd op de pelgrimstocht toen ik de universele Gulden Regel las: 'Doe jegens anderen wat jij wilt dat anderen jegens jou doen' – op een heleboel verschillende manieren uitgedrukt bleek elke cultuur er wel een te bezitten. Deze vond van binnen weerklank bij mij en beïnvloedde mijn hele leven. In feite waren er bepaalde zijloten van de Gulden Regel die me zelfs tot in mijn pelgrimage bijbleven. Op de middelbare school had ik het gezegd: *Als je vrienden wilt maken, moet je vriendelijk zijn*. Analyseer je dat, dan zie je dat het een zijtak van de Gulden Regel is. Het is een erkenning dat mensen reageren volgens de invloeden die ze zélf ondergaan. Ik heb de regel tot de huidige dag in mijn leven in de vorm van mijn spreuk: *Als je vrede wilt brengen, moet je vredig zijn*.

Ik bracht de Gulden Regel vlak na mijn studietijd in praktijk. Ik kreeg een baantje dat een van mijn vriendinnen ook graag wilde, en ik werd gekozen voor een functie in de wijkvereniging die zij ook wilde. Ze dacht dat ze een hekel aan mij had. Ze zei allerlei gemene dingen over mij. Ik besepte dat dit een erg ongezonde situatie was.

Dus haalde ik de Gulden Regel voor de dag en dacht en zei alle mogelijke aardige dingen die in waarheid over haar gezegd konden worden. Ik probeerde haar pleziertjes te doen. Het toeval wilde dat ik haar een belangrijke gunst kon bewijzen. En om een lang verhaal kort te maken, toen ze een jaar later trouwde was ik eerste bruidsmisje op haar huwelijk. Zie je hoe een klein beetje in praktijk gebrachte spiritualiteit verstrekkende gevolgen heeft?

Ik weet dat ik op de pelgrimstocht werd voorbereid toen ik bepaalde keuzes maakte. Zo werden mij bijvoorbeeld op de lagere school uit een pakje sigaretten gepresenteerd, die ik niet rookte, maar mijn vrienden wel. Op de middelbare school werden mij allerlei soorten alcohol aangeboden, die ik niet dronk, maar mijn vrienden wel. Daarna, na mijn studietijd, werd ik voor een soort test geplaatst, want al mijn toenmalige vrienden gebruikten zowel alcohol als tabak. Er werd in die tijd zo'n druk op je uitgeoefend om je te conformeren – ze noemen dat nu groepsdruk – dat ze feitelijk op mij neerkeken omdat ik die dingen niet deed. Ik zei, toen we bij elkaar zaten in iemands huiskamer: 'Luister, het leven bestaat uit een reeks keuzes, en niemand kan jullie verhinderen jullie keuzes te maken, maar ik heb ook het recht om mijn eigen keuzes te maken. En ik heb gekozen voor vrijheid'.

Ik deed in de loop van de tijd nog twee belangrijke ontdekkingen. Op de eerste plaats ontdekte ik dat het makkelijk was om geld te verdienen. Ik had geleerd te geloven dat geld en bezit mij zouden verzekeren van een gelukkig leven en gemoedsrust. Dus was dat de weg die ik volgde. Op de tweede plaats ontdekte ik dat geld verdienen en het over de balk smijten volkomen zinloos was. Ik wist dat ik daarvoor niet hier gekomen was, maar toen wist ik evenmin precies waarvoor ik dan wel hier gekomen was.

Het besef dat geld en goed mij niet gelukkig konden maken zette mij inderdaad aan tot mijn voorbereidingen voor mijn pelgrimstocht. Je vraagt je misschien af hoe ik in 's hemelsnaam ooit in geld en bezit geïnteresseerd kon raken.

Weet je, ons worden nu eenmaal paren tegenpolen aangeleerd en dat is behoorlijk verwarrend. Aan de ene kant werd ik opgevoed in het geloof dat ik vriendelijk en lief moest zijn en nooit iemand pijn moest doen, en dat is prima. Aan de andere kant werd ik opgevoed

te geloven dat het inderdaad eerbaar is om, als het op bevel gebeurt, mensen in een oorlog te verminken en te doden. Ze geven er zelfs medailles voor. Nu, die tegenstelling verwarde mij niet. Ik heb nooit geloofd dat het voor mij ooit, onder welke omstandigheden dan ook, goed was om iemand pijn te doen.

Een ander paar tegenpolen verwarde mij een tijdlang. Ik werd opgevoed om vrijgevig en onzelfzuchtig te zijn en tegelijk werd mij geleerd te geloven dat ik, als ik wilde slagen in het leven, meer dan mijn deel van het goed van deze wereld bijeen moest graaien. Deze met elkaar in strijd zijnde leefregels, die ik had meegekregen van de omgeving in mijn jeugd, verwadden mij enige tijd. Maar uiteindelijk ontdeed ik mij van deze valse opvoeding.

Ik was nog erg gelukkig dat ik alleen maar door één van deze paren tegenpolen was verward, en niet door allebei zoals de meeste mensen.

2. MIJN SPIRITUELE GROEI: MIJN STAPPEN NAAR INNERLIJKE VREDE

Als ik om mij heen keek naar de wereld en zag dat grote delen ervan waren verarmd, voelde ik mij steeds ongemakkelijker worden over het feit dat ik zoveel had, terwijl mijn broeders en zusters honger leden. Uiteindelijk moest ik een andere uitweg vinden. Het keerpunt kwam toen ik, in wanhoop en vanuit een heel diep zoeken naar een zinvolle manier van leven, een hele nacht door de bossen wandelde. Ik kwam op een maanverlichte open plek en bad.

Ik voelde een volkomen bereidheid, zonder enige terughouding mijn leven te geven, te wijden aan dienstbaarheid. 'Gebruikt U mij alstublieft', bad ik tot God. En een grote vrede kwam over mij.

Ik kan je zeggen, dan is er geen terugweg meer. Daarna kun je nooit meer terug naar een leven dat volkomen om jezelf draait.

En zo ging ik de tweede fase van mijn leven in. Ik begon te leven om te *geven* waar ik kon, in plaats van te krijgen wat ik kon en ik stapte een nieuwe en wonderbaarlijke wereld binnen. Mijn leven begon zinvol te worden. Ik werd rijkelijk gezegend met een goede gezondheid; sindsdien heb ik geen kwaal of pijn, geen verkoudheid of hoofdpijn meer gehad (De meeste ziektes hebben een psychische oorzaak). Vanaf dat moment heb ik geweten dat werken voor de vrede mijn levenswerk zou zijn en dat het *alles* omvatten zou wat met vrede te maken heeft: vrede tussen naties, vrede tussen groepen, vrede tussen individuele mensen en de heel erg belangrijke innerlijke vrede. Maar er is een groot verschil tussen de *bereidheid* je leven te geven en het ook werkelijk *doen*. Voor mij lagen hier vijftien jaar van voorbereiding en innerlijk zoeken tussen.

Ik was nog maar net op het spirituele pad toen ik in aanraking kwam met wat psychologen bedoelen als ze het hebben over ego en geweten, en wat ik het lagere en het hogere zelf noem, of de ik-gerichte-natuur en de God-gerichte-natuur. Het lijkt wel alsof we twee zelden hebben, twee naturen of twee willen, met twee tegengestelde gezichtspunten.

Je lagere zelf ziet de dingen alleen maar vanuit het gezichtspunt

van je fysieke welbevinden; je hogere zelf let op je psychologische en spirituele welbevinden. Je lagere zelf ziet jou als het centrum van het universum; je hogere zelf ziet jou als een cel in het lichaam van de mensheid. Als je beheerst wordt door je lagere zelf, ben je egoïstisch en materialistisch, maar voor zover je de ingevingen van je hogere zelf volgt, zul je de dingen realistisch zien en harmonie vinden in jezelf en anderen.

Het lichaam, de geest en de emoties zijn instrumenten die ofwel gebruikt kunnen worden door de ik-gerichte-natuur of door de God-gerichte-natuur. De ik-gerichte-natuur gebruikt deze instrumenten, maar zij is nooit volledig in staat deze in de hand te houden, dus is er een constante strijd gaande. Ze kunnen alleen volledig worden beheerst door de God-gerichte-natuur.

Wanneer de God-gerichte-natuur het heft in handen neemt, heb je innerlijke vrede gevonden. Tot dat moment gekomen is, kan door discipline een gedeeltelijke controle worden bereikt. Het kan van buiten opgelegde discipline zijn door vroege training die later deel is geworden van het onderbewuste van de ik-gerichte-natuur. Het kan vrijwillig ondernomen discipline zijn: zelfdiscipline. Welnu, als je dingen doet waarvan je weet dat je die zou moeten nalaten en die je niet werkelijk wilt doen, dan heb je vast en zeker gebrek aan discipline. Ik raad spirituele groei aan, hand in hand met zelfdiscipline.

Tijdens de periode van spirituele groei kan de innerlijke strijd meer of minder stormachtig zijn. De mijne was ongeveer gemiddeld. De ik-gerichte-natuur is een geweldige vijand en zij vecht hevig om haar identiteit te behouden. Zij verdedigt zichzelf op een listige manier en moet niet te lichtzinnig tegemoet getreden worden. Zij kent de zwakste plekken in je wapenrusting en lokt een confrontatie uit als je er het minst op bedacht bent. Houd tijdens deze periode van aanval een nederige houding vol en wees met geen ander innig verbonden dan met de geleidende influisteringen van je hogere zelf.

Het hogere zelf heeft vele prachtige namen gekregen van religieuze leiders. Sommigen noemen de hogere besturende macht het *innerlijk licht*, of de *inwonende Christus*. Toen Jezus zei: 'Het Koninkrijk Gods is in u', doelde hij stellig op het hogere zelf. Op een andere plaats staat er: *De Christus in jou, jouw hoop en glorie, de inwonende Christus*. Jezus werd de Christus genoemd omdat zijn

leven geregeerd werd door deze hogere besturende macht.

Als ik spreek over mijn stappen naar innerlijke vrede, dan praat ik daarover binnen een bepaald kader, maar het aantal stappen ligt niet absoluut vast. Het kan worden uitgebreid of verminderd. Dit is maar een manier om over het onderwerp te praten, maar wat van belang is, is dit: de stappen naar innerlijke vrede worden niet in een bepaalde volgorde genomen. Wat voor de een de eerste stap is kan voor de ander de laatste zijn. Zet dus die stappen die jou het makkelijkst lijken, en je zult merken dat wanneer je enkele stappen gedaan hebt, het eenvoudiger voor je wordt nog een paar andere te zetten. Op dit gebied kunnen we werkelijk elkaars deelgenoot zijn. Niemand van jullie zal zich er waarschijnlijk toe geroepen voelen een pelgrimstocht te ondernemen, en ik probeer ook niet jullie daartoe te inspireren. Maar op het gebied van het vinden van harmonie in ons leven kunnen we met elkaar delen. En ik vermoed dat je enkele van de stappen naar innerlijke vrede die je mij hoort noemen, zult herkennen als stappen die je zelf ook al genomen hebt.

Vorbereidingen

Ik wil graag enige van de voorbereidingen noemen die van mij werden verlangd. De eerste voorbereiding is: *een juiste houding tegenover het leven aannemen*. Dit betekent ermee stoppen een escapist te zijn! Houd ermee op oppervlakkig te leven, iemand te zijn die aan de nietszeggende oppervlakte blijft. Er zijn miljoenen van dit soort mensen, en zij vinden nooit iets dat werkelijk de moeite waard is. Wees bereid het leven recht in het gezicht te zien en onder de oppervlakte van het leven te duiken, waar waarheid en werkelijkheid gevonden kunnen worden. Daar zijn we hier nu mee bezig.

Het gaat om een zinvolle houding tegenover de problemen waar het leven je misschien voor stelt. Als je een totaaloverzicht had en de hele toedracht kende, zou je inzien dat ieder probleem dat ooit op je weg komt een bedoeling heeft in je leven en kan bijdragen aan je innerlijke groei. Als je dat doorhebt, ga je problemen herkennen als verborgen kansen. Als je moeilijkheden uit de weg zou gaan, zou je

alleen maar een beetje door het leven heen dobberen. We verkrijgen juist innerlijke groei door problemen in overeenstemming met het hoogste licht in ons op te lossen. Welnu, gemeenschappelijke problemen moeten door ons gezamenlijk worden aangepakt, en niemand vindt innerlijke vrede als hij weigert zijn of haar aandeel te leveren in het oplossen van gemeenschappelijke problemen als wereldwijde ontwapening en wereldvrede. Laat ons dus altijd samen over deze problemen nadenken en er met elkaar over spreken, en samen aan de oplossing ervan werken.

De tweede voorbereiding heeft te maken met *ons leven in harmonie brengen met de wetten die het universum regeren*. Niet alleen zijn de werelden en de wezens geschapen, maar ook de wetten die hen besturen. Deze wetten regeren het menselijk gedrag, zowel op het fysieke als het psychologische vlak. Voorzover we in staat zijn deze wetten te begrijpen en ons leven ermee in overeenstemming te brengen, zal ons leven in harmonie zijn. Voorzover wij deze wetten niet gehoorzamen, scheppen we moeilijkheden voor onszelf door onze ongehoorzaamheid. We zijn onze eigen ergste vijanden. Als we niet in harmonie zijn vanwege onwetendheid, lijden we enigszins; maar als we wel beter weten maar desondanks niet in harmonie zijn, dan lijden we ernstig. Lijden zet ons aan tot gehoorzaamheid.

Ik ontdekte dat er enkele welbekende, weinig begrepen en zelden in praktijk gebrachte wetten bestaan die wij moeten naleven, willen we in onze binnen- of buitenwereld vrede vinden. Daar horen de wetten bij dat kwaad alleen door het goede overwonnen kan worden; dat alleen goede middelen tot een goed doel leiden; dat diegenen die liefdeloze dingen doen zichzelf spiritueel schaden.

Deze wetten zijn dezelfde voor alle mensen, en moeten worden gehoorzaamd voordat harmonie de overhand kan krijgen.

Zo ging ik druk aan de slag met een heel interessant project. Dat was: alle goede dingen waarin ik geloofde ook na te leven. Ik bracht mijzelf niet in verwarring door te proberen ze allemaal in één keer aan te pakken, maar eerder, als ik iets deed waarvan ik wist dat ik het niet moest doen, stopte ik ermee en liet ik het altijd meteen radicaal varen. Dat is de gemakkelijke manier. Stukje bij beetje loslaten duurt lang en is moeilijk. En als ik iets naliet waarvan ik

wist dat ik het doen moest, ging ik daarmee aan de slag. Het nam nogal wat tijd voordat de naleving de overtuiging had ingehaald, maar het kan natuurlijk wel, en als ik nu in iets geloof, dan leef ik het na. Anders zou het volkomen zinloos zijn. Terwijl ik leefde volgens het *hoogste inzicht* dat ik had merkte ik dat mij *meer inzicht* werd gegeven, en dat ik mijzelf opende om meer licht te ontvangen naarmate ik leefde naar het licht dat ik had.

Er is een derde voorbereiding die te maken heeft met iets wat voor ieder mensenleven uniek is, omdat ieder van ons een *speciale plaats heeft in het levenspatroon*. Geen twee mensen hebben dezelfde rol in Gods plan te vervullen. Er is voor ieder die wil luisteren een leiding die van binnenuit komt. Met behulp van deze leiding zal ieder zich aangetrokken voelen tot een bepaald onderdeel in het samenstel van de dingen.

Gods wetten kunnen van binnenuit gekend worden, maar ze kunnen ook van buitenaf geleerd worden, zoals ze door alle grote religieuze leermeesters vermeld zijn. Gods *leiding* kan alleen van binnenuit gekend worden.

We moeten ontvankelijk blijven voor Gods leiding. God zal ons er nooit toe leiden met de goddelijke wet te breken, en als er zo'n negatieve leiding in ons komt, kunnen we er zeker van zijn dat zij niet van God afkomstig is. Het is aan ons om ons leven standvastig in harmonie met de goddelijke wet te houden, die voor ieder van ons gelijk is. Alleen in zoverre wij in harmonie blijven met de goddelijke wet komen goede dingen op ons af.

Als je in deze wereld komt, liggen je taken in het goddelijke plan klaar. Ze hoeven slechts gerealiseerd en geleefd te worden. Als je nog niet weet waar jij inpast, raad ik je aan te proberen het in ontvankelijke stilte te zoeken. Ik maakte er een gewoonte van alleen maar stil en open in de prachtige natuur te gaan wandelen, en dan kwamen er wonderbaarlijke inzichten tot mij.

Je begint jouw aandeel in het levenspatroon te vervullen door alle goede dingen te doen waartoe je je gemotiveerd voelt, zelfs als het in het begin maar kleine goede dingen zijn. Je geeft deze voorrang in je leven boven alle oppervlakkigheden waarmee een mensenleven gewoonlijk is volgestouwd.

Iedere morgen dacht ik aan God en dacht ik aan de dingen die ik

die dag kon doen om Gods kinderen van dienst te zijn. Ik bekeek iedere situatie waarin ik terecht kwam om te zien of ik iets kon doen waarmee ik van dienst kon zijn. Ik deed iedere dag zoveel mogelijk goede dingen, en daarbij vergat ik niet het belang van een vriendelijk woord en een opgewekte lach. Ik bad om de dingen die voor mij te groot leken om aan te pakken – en een juist gebed motiveert tot een juiste daad.

Mijn enthousiasme om anderen te helpen was op hol geslagen. Men zou kunnen aanvoeren dat, wanneer ik zoveel problemen voor anderen oploste, ik hun de spirituele groei ontnam die het oplossen van problemen met zich meebrengt. Ik kwam spoedig tot het besef dat ik nog wat goede werken aan anderen moest overlaten om te doen en erdoor gezegend te worden.

Aanvankelijk hielp ik mensen op een eenvoudige manier, met boodschappen doen, in de tuin werken en hen voorlezen. Ik werkte een tijdje bij oudere mensen en herstellende zieken thuis, en hielp hen verschillende ongemakken te overwinnen. Ik werkte met tieners in moeilijkheden, psychisch gestoorden en lichamelijk en geestelijk gehandicapt. Mijn motieven waren zuiver en een groot deel van mijn werk had inderdaad een positief en goed effect. Ik gebruikte wat ik 'spirituele therapie' noemde: Ik zocht naar alle goede dingen die degenen met wie ik werkte wilden doen, en ik hielp ze dat te realiseren. Enkelen raakten zo aan mij gehecht dat ik moeite moest doen die gehechtheid te doorbreken.

Mijn gebrek aan deskundigheid werd ruimschoots goedge maakt door de liefde die ik naar anderen uitstraalde. Als liefde je leven vult, vallen alle beperkingen weg. Het medicijn dat deze zieke wereld zo hard nodig heeft is liefde.

Ik deed ook wat vrijwilligerswerk voor het American Friends Service Committee (de Dienstcommissie van Amerikaanse Vrienden), het Women's International League for Peace and Freedom (het Internationale Vrouwenverbond voor Vrede en Vrijheid), en de Fellowship of Reconciliation (de Broederschap van Verzoening), gedurende een periode van tenminste tien jaar, met tussenpozen.

Er zijn mensen die weten, maar niet doen. Dit is erg treurig. In deze materialistische wereld hebben we zulke valse maatstaven waarmee we succes meten. We meten het af in termen van geld, in termen van materiële zaken. Maar geluk en innerlijke vrede liggen

niet op dat vlak. Als je *weet* maar niet *doet*, ben je inderdaad een heel ongelukkig mens.

Er is een vierde voorbereiding. Dat is de *vereenvoudiging van het leven*, om innerlijk en uiterlijk welzijn, psychisch en materieel welzijn in harmonie te brengen in je leven. Dit werd mij erg makkelijk gemaakt. Meteen nadat ik besloten had mijn leven te wijden aan dienstbaar zijn, kreeg ik het gevoel dat ik niet langer *meer* kon accepteren dan ik nodig had, terwijl anderen in de wereld *minder* hadden dan zij nodig hadden. Dit bewoog mij ertoe mijn leven terug te brengen tot het *absoluut noodzakelijke*. Ik dacht dat mij dit moeilijk zou vallen. Ik dacht dat dit een grote hoeveelheid ongemak met zich mee zou brengen, maar ik had het helemaal mis. In plaats van ongemak ervoer ik een wonderbaarlijk gevoel van vrede en vreugde en kreeg ik de overtuiging dat onnodig bezit alleen maar een onnodige last is.

Gedurende deze periode was ik in staat mijn uitgaven terug te brengen tot tien dollar per week. Ik verdeelde mijn budget in twee categorieën: zeseneenhalf dollar voor voedsel en onvoorziene uitgaven en drieëneenhalf dollar voor onderdak.

Nu wil ik hiermee niet zeggen dat alle behoeften gelijk zijn. Hetgeen jij nodig hebt, kan heel wat meer zijn dan wat ik nodig heb. Bijvoorbeeld, als je een gezin hebt dan heb je waarschijnlijk de stabiliteit van een thuis voor je kinderen nodig. Maar ik bedoel dat alles wat je meer hebt dan je strikt nodig hebt – en nodig hebben houdt soms ook meer in dan alleen fysieke behoeften – alles wat je meer hebt dan je strikt nodig hebt dreigt een last te worden. Als je het hebt, moet je ervoor zorgen!

Er ligt een grote vrijheid in een eenvoudige levenswijze. Toen ik dit begon te ervaren, vond ik in mijn leven harmonie tussen innerlijk en uiterlijk welzijn. Er kan over zo'n harmonie veel gezegd worden, niet alleen voor het leven van het individu, maar ook voor dat van de gemeenschap. Omdat wij als wereld zover uit evenwicht geraakt zijn, zozeer overheellend naar de materiële kant, zijn we nog steeds in staat om, wanneer we zoiets als nucleaire energie ontdekken, hiervan een bom te maken en deze te gebruiken om er mensen mee te doden! Dit komt omdat ons innerlijk welzijn zover ten achter staat bij ons uiterlijk welzijn. Het onderzoek dat voor de

toekomst waarde heeft zal op het terrein van het *innerlijk* liggen, op spiritueel gebied, zodat we in staat zijn deze twee in evenwicht te brengen en zodat we weten hoe we de materiële welvaart die we al hebben bereikt goed kunnen aanwenden.

Zuiveringen

Daarna ontdekte ik dat er van mij een aantal zuiveringen werd gevraagd. De eerste is zoiets eenvoudigs: het is *de zuivering van het lichaam*. Dit had te maken met mijn lichamelijke leefpatronen. Ik was gewoon al het standaard-voedsel te eten. Ik huiver nu bij de gedachte aan wat ik allemaal in deze tempel van de geest gedumpt heb.

Ik zorgde niet goed voor mijn lichamelijke tempel toen ik erg jong was, dat kwam pas toen ik ouder werd. Vijf jaar nadat ik een volledige bereidheid gevoeld had mijn leven te geven begon ik pas voor mijn lichamelijke tempel te zorgen – *vijf jaar!* Nu eet ik meestal fruit, noten, groenten, hele granen (bij voorkeur biologisch geteelde) en soms een beetje melk of kaas. Hierop leef en loop ik.

Er was een tijd dat ik verslaafd was aan cafeïne. Het eerste wat ik 's morgens na het opstaan moest hebben was mijn kopje koffie. Op een morgen, toen ik net mijn kopje koffie had gedronken, zat ik naar die koffiekop te kijken en zei: 'Ben je *daarvan* afhankelijk om je 's morgens op te kikkeren! Ik wil geen slaaf van cafeïne zijn. Dit moet nu meteen ophouden!' En dat deed het. Ik heb geen koffie meer aangeraakt. Ik miste het een paar dagen, maar ik ben sterker dan dat kopje koffie!

Ik begon mij te realiseren dat ik ontrouw was aan mijn leefregel die zegt: *Ik zal niemand vragen iets voor mij te doen wat ik zelf zou weigeren te doen*. Welnu, ik zou geen enkel schepsel doden – ik zou niet eens een kip of een vis kunnen doden – en daarom stopte ik direct met het eten van vlees.

Ik heb al in geen jaren vlees gegeten, noch vis of gevogelte. Sindsdien heb ik ontdekt dat het slecht is voor je gezondheid, maar toendertijd spreidde ik mijn liefde alleen maar, behalve over mijn medemensen, ook over mijn medeschepselen uit, en daarom hield ik ermee op ze pijn te doen en ze te eten.

Toen wist ik nog niet dat vlees eten slecht is voor de geest. Ik wist

alleen dat het iets was wat ik niet langer doen kon omdat het strijdig was met een van mijn leefregels. Korte tijd daarna hoorde ik van een arts dat het eten van vlees giftige afvalstoffen in het lichaam achterlaat, wat mij op zich ook al vegetariër zou hebben gemaakt. Ik geloof dat voorkomen beter is dan genezen, omdat het lichaam de tempel is van de geest.

Toen vernam ik van een professor, die over het onderwerp had geschreven, dat het vele malen meer land kost om de dieren te voeden die we eten, dan om fruit, groente of graan te verbouwen. Omdat ik wil dat het maximale aantal van Gods kinderen op aarde gevoed wordt, zou dit mij ook tot vegetariër hebben gemaakt.

De moeilijkheid is dat we nog steeds niet geleerd hebben op te houden *elkaar te doden*. Dat is de les die we momenteel moeten leren: elkaar niet vermoorden. De les met elkaar te delen en de les van het niet-doden van de ene mens door de andere. De les van het niet-doden van dieren ligt nog een beetje in de toekomst, hoewel diegenen van ons die beter weten, moeten leven volgens hun hoogste inzicht.

Toen ik besepte dat witte bloem en witte suiker slecht zijn voor je gezondheid, at ik ze niet meer. Toen ik mij ervan bewust werd dat sterk gekruide dingen slecht zijn, gaf ik het eten ervan op. En toen ik door kreeg dat al het geconserveerde voedsel stoffen bevat die slecht zijn voor het lichaam, hield ik op die te eten. Zelfs het meeste water uit de kraan is een chemische cocktail. Ik raad gedestilleerd water of bronwater aan.

Ik weet genoeg over voeding om mijn lichaam goed te voeden en ik ben in een uitstekende gezondheid. Ik geniet van mijn voedsel maar ik eet om te leven. Ik leef niet om te eten zoals sommige mensen, en ik weet wanneer ik ermee moet stoppen. Ik ben geen slaaf van voedsel.

Mensen kunnen nog steeds honger hebben nadat ze een grote hoeveelheid verkeerd voedsel naar binnen hebben gewerkt. In feite kun je zelfs lijden aan ondervoeding hoewel je je stelselmatig aan slecht voedsel overeet. Je kunt met een gezond dieet beginnen door alleen goed, gezond voedsel voorhanden te hebben. Eet langzaam en kauw je voedsel goed, zoals ik. Maak dan van voeding een zeer ondergeschikt deel van je leven door dit zo te vullen met zinvolle dingen dat je nauwelijks tijd hebt aan eten te denken.

Bij mijn eet- en slaapgewoonten blijf ik zo dicht mogelijk bij de

natuur. Iedere dag neem ik zoveel frisse lucht en zon tot mij als ik maar kan krijgen en maak ik, zoveel mogelijk, contact met de natuur. Ik wil veel in de buitenlucht leven en deel van het landschap zijn. Rust en lichaamsbeweging zijn belangrijk. Ik ben niet iemand die voortdurend zonder slaap kan. Zo mogelijk ga ik bij schemering naar bed en slaap dan acht uur. Ik krijg mijn lichaamsbeweging door te lopen en met mijn armen te zwaaien, wat het tot een complete vorm van lichaams oefening maakt.

Je zou denken dat de zuivering van het lichaam het eerste is waaraan mensen bereid zijn te gaan werken. Maar in de praktijk ontdekte ik dat het vaak het laatste is, omdat het kan betekenen dat we afstand moeten doen van enkele van onze slechte gewoonten en er is niets waaraan we hardnekkiger vasthouden.

De tweede zuivering is: *de zuivering van gedachten*. Als je wist hoe machtig je gedachten zijn, zou je nooit meer een negatieve gedachte in je laten opkomen. Ze kunnen een krachtige invloed ten goede hebben als ze positief zijn en ze kunnen je werkelijk lichamelijk ziek maken als ze negatief zijn. Ik eet geen troep en ik denk geen troep. Troep-gedachten kunnen je nog veel sneller vernietigen dan troepvoedsel. Troep-gedachten zijn iets om heel alert op te zijn.

Laat mij je het verhaal vertellen van een man die werd aangetast door zijn negatieve gedachten. Toen ik hem leerde kennen was hij vijftenzestig jaar en hij vertoonde de symptomen van wat een chronische lichamelijke ziekte werd genoemd. Toen ik met hem sprak, besepte ik dat er enige verbittering in zijn leven was. Maar ik kon er niet meteen achter komen wat het was, omdat ik zag dat hij goed met zijn vrouw, zijn volwassen kinderen en de mensen in zijn omgeving kon opschieten. Maar die verbitterdheid was er evengoed. Ik ontdekte dat hij bittere gevoelens koesterde voor zijn vader die al vele jaren dood was, omdat zijn vader zijn broer had laten studeren en hem niet. Hij was een zeer intellectueel iemand en daarom praatte ik lang met hem. Toen hij, de oudste zoon, zou gaan studeren had zijn vader daar absoluut niet genoeg geld voor. Eigenlijk was het gezin toen heel erg arm. Na hem kwamen verscheidene zusters en ik geloof dat drie van hen evenmin een opleiding genoten hadden. Zijn broer was de jongste, en tegen die tijd had zijn vader meer geld en kon hij de jongste laten studeren.

Hij misgunde zijn broer diens opleiding niet, hij vond alleen dat hij die ook had moeten krijgen. Toen hij met zijn verstand inzag dat zijn vader voor beide zonen het beste gedaan had wat hij kon, was hij in staat zich van zijn verbittering te bevrijden. Die zogenaamde chronische ziekte begon af te nemen en spoedig was zijn toestand behoorlijk verbeterd. Daarna verdween de ziekte helemaal.

Als je ook maar de geringste wrok koestert jegens iemand, of enige onvriendelijke gedachte van welke vorm ook, dan moet je daar snel vanaf zien te komen. Ze doen niemand behalve jezelf pijn. Het is niet genoeg om alleen maar goede dingen te doen en te zeggen, je moet ook goede dingen *denken* voordat je leven in harmonie kan komen.

Tijdens de periode van voorbereiding vereenzelvigde ik mij niet volledig met mijn ware zelf, ik was nog maar aan het leren. Ik was naar anderen heel vergevingsgezind, dat was geen probleem, maar ik kon mijzelf helemaal niet vergeven. Als ik iets deed dat niet het hoogste was, zei ik tegen mijzelf: 'Je had beter moeten weten.' En op een dag stond ik voor de spiegel mijn haar te kammen, ik keek naar mijzelf en zei: 'Jij betweter! Waarom denk je dat je het beter weet terwijl je ieder ander vergeeft dat hij niet beter weet? Jij bent geen haar beter dan zij.'

Je moet leren jezelf even makkelijk te vergeven als je anderen vergeeft. En zet dan een volgende stap en gebruik al die energie die je aanwendde om jezelf te veroordelen, nu om jezelf te verbeteren. Daarna begon ik pas werkelijk vorderingen te maken – omdat er maar één persoon is die je kunt veranderen en dat ben je zelf. Nadat je jezelf veranderd hebt, kun je misschien anderen inspireren te kijken of ze ook kunnen veranderen.

Het duurde nogal een poos voordat mijn leven mijn overtuiging had ingehaald, maar uiteindelijk gebeurde dat toch. En toen het zover was, begon er een vooruitgang die nooit is opgehouden. Als ik leefde volgens het hoogste licht dat ik had, werd mij hoger en hoger licht gegeven.

De derde zuivering is *de zuivering van verlangens*. Waarnaar verlang je? Verlang je oppervlakkige dingen zoals pleziertjes, nieuwe

kledingstukken, nieuwe meubels of een nieuwe auto? Omdat je hier op aarde bent om jezelf in harmonie te brengen met de wetten die de menselijke gedragingen regeren en met jouw plaats in het samenstel der dingen, moeten je verlangens in die richting worden toegespitst. Het is van groot belang dat je je verlangens in één punt concentreert, zodat je alleen verlangt te doen wat God met jou wil. Je kunt dan tot het punt van eenheid in verlangens komen: alleen maar jouw deel in het levenspatroon kennen en doen. Als je hierover nadenkt, is er dan iets anders wat even belangrijk is om te verlangen?

Ten slotte is er nog een zuivering, en dat is *de zuivering van motieven*. Wat is je motief bij alles wat je doet? Als het pure hebzucht of zelfzuchtigheid of de wens tot zelfverheerlijking is, zou ik zeggen: *doe het dan maar niet*. Doe nooit iets wat je zou doen vanuit zo'n motief. Maar zo makkelijk is dat niet omdat we meestal dingen doen vanuit zeer dooreenlopende motieven. Ik heb nog nooit iemand gezien die alleen zuiver slechte motieven had. Zo iemand bestaat misschien, maar ik heb hem nooit ontmoet. Wel kom ik mensen tegen die voortdurend gemengde motieven hebben. Goede en slechte motieven door elkaar. Zo ontmoette ik bijvoorbeeld een man uit de zakenwereld die toegaf dat zijn motieven niet van de hoogste soort waren, en toch zaten er ook goede motieven doorheen: zorg voor zijn gezin, iets goeds doen voor zijn omgeving. Gemengde motieven!

Ik praat regelmatig met groepen mensen die de meest vooruitstrevende spirituele leringen bestuderen en soms vragen die mensen zich af waarom er in hun leven niets gebeurt. Hun motief is het verkrijgen van innerlijke vrede voor zichzelf, wat natuurlijk een egoïstisch motief is. Je zult dat met dit motief niet bereiken. Als je innerlijke vrede wilt vinden, moet het motief een naar buiten gericht motief zijn. Dienstbaarheid, natuurlijk, *dienstbaarheid*. Geven, niet nemen. Je motieven moeten goed zijn, wil je werk goede gevolgen hebben. Het geheim van het leven is dienstbaar zijn.

Ik heb een man gekend die een goede architect was. Hij deed overduidelijk het werk waarvoor hij geschapen was, maar vanuit het verkeerde motief. Zijn motief was een hele hoop geld verdienen en voor de burens niet willen onderdoen. Hij werkte zichzelf ziek, en

kort daarna ontmoette ik hem. Ik kreeg hem zover dat hij kleine dingen voor anderen ging doen. Ik sprak met hem over de vreugde van de dienstbaarheid en ik wist dat als hij dat eenmaal had ervaren, hij nooit meer terug kon vallen in een totaal ik-gericht leven. Daarna correspondeerden we een poosje. Enkele jaren later herkende ik hem nauwelijks toen ik hem thuis opzocht. Hij was zo totaal veranderd! Maar hij was nog steeds architect. Hij was een bouwtekening aan het maken en sprak daar met mij over: 'Zie je, ik ontwerp het zo dat het in hun budget past en dan plaats ik het zo op hun stukje grond dat het er leuk uitziet...' Zijn motief was de mensen voor wie hij een bouwontwerp maakte van dienst te zijn. Hij was een stralende en getransformeerde persoon. Zijn vrouw vertelde mij dat zijn zaken enorm gegroeid waren omdat de mensen nu van kilometers in de omtrek kwamen om door hem hun huis te laten ontwerpen.

Ik ben een paar mensen tegengekomen die een andere baan moesten zoeken om hun leven te kunnen veranderen, maar ik heb veel meer mensen ontmoet die alleen maar hun motief in dienstbaarheid hoefden om te zetten, om hun leven te veranderen.

Bevrijdingen

Het laatste onderdeel gaat over bevrijdingen. Als je eenmaal de eerste bevrijding tot stand hebt gebracht, heb je innerlijke vrede gevonden, want het is *de bevrijding van eigenwijsheid*.

Je kunt werken aan het onderwerpen van je lagere zelf door de niet goede dingen waartoe je je aangetrokken voelt na te laten, niet door ze te onderdrukken, maar door ze te transformeren zodat je hogere zelf je leven kan gaan bepalen. Als je de aandrang voelt om iets gemeens te zeggen of te doen, kun je altijd iets goeds bedenken. Je keert je er doelbewust vanaf en gebruikt in plaats daarvan *die zelfde energie* om iets goeds te doen of te zeggen. Het werkt!

De tweede bevrijding is *de bevrijding van het gevoel afgescheiden te zijn*. We beginnen ons erg afgesneden te voelen en beoordelen alles wat met ons in verband staat alsof wij het centrum van het universum zijn. Zelfs als we met ons verstand al beter weten,

beoordelen we dingen nog steeds op die manier. In werkelijkheid zijn we natuurlijk allemaal cellen van het lichaam der mensheid. We zijn niet gescheiden van onze medemensen. De hele zaak is een totaliteit. Alleen vanuit dit hogere perspectief kun je weten wat het is je naaste lief te hebben als jezelf. Vanuit dat hogere gezichtspunt wordt er maar één manier van werken realistisch en dat is ten bate van het geheel. Zolang je werkt voor je eigen kleine zelf, ben je slechts één cel tegenover al die andere cellen en ben je volkomen uit harmonie. Maar zodra je begint te werken ten bate van het geheel, zul je merken dat je in harmonie bent met al je medemensen. Zie je, het is de makkelijke, harmonieuze manier van leven.

Dan is er een derde bevrijding en dat is *de bevrijding van alle gehechtheden*. Niemand is waarlijk vrij die nog gehecht is aan materiële dingen, aan plaatsen, of aan mensen. Materiële dingen moet men hun juiste plaats geven. Ze zijn er om gebruikt te worden. Het is uitstekend ze te gebruiken, dat is hun reden van bestaan. Maar als ze hun nut bewezen hebben, wees dan bereid ze los te laten en geef ze eventueel door aan iemand anders die ze wel nodig heeft. Alles wat je niet los kunt laten als het zijn nut bewezen heeft, bezit jou en in dit materialistische tijdperk zijn zeer velen van ons het bezit van hun bezittingen geworden. We zijn niet vrij.

Ik beschouwde mijzelf, lang voordat dit mode werd, als bevrijd. Eerst bevrijdde ik mijzelf van ondermijnende gewoonten, en daarna van strijdlustige, agressieve gedachten. Ook alle onnodige bezittingen heb ik afgedankt. Dit, voel ik, is ware bevrijding.

Er is nog een andere soort bezitterigheid. *Je bezit geen enkel ander mens*, hoe nauw de band met die ander ook moge zijn. Geen man bezit zijn vrouw. Geen vrouw bezit haar man. Ouders bezitten hun kinderen niet. Wanneer we denken dat we andere mensen bezitten dan vertonen wij de neiging hun leven voor hen te organiseren en hieruit ontstaan buitengewoon onharmonieuze situaties. Alleen als we beseffen dat we hen niet bezitten, dat zij ook moeten leven in overeenstemming met hun eigen innerlijke motivatie, staken we onze pogingen hun leven voor hen te bepalen en ontdekken we dat we heel goed in staat zijn in harmonie met hen te leven. Alles wat je uit alle macht probeert vast te houden, houdt jou vast; en als je vrijheid wenst, moet je vrijheid geven.

Betrekkingen die je in dit aardse leven aangaat, zijn niet noodzakelijkerwijs voor de duur van het hele leven. Voortdurend vindt er scheiding plaats, maar zolang het *in liefde* gebeurt, raakt niet alleen niemand er spiritueel door verwond, maar kan de spirituele vooruitgang er zelfs daadwerkelijk mee geholpen zijn.

We moeten in staat zijn de plaatsen waar we verblijven te waarderen en ervan te genieten en toch zonder verdriet verder te gaan als we naar elders geroepen worden. In onze spirituele ontwikkeling wordt het vaak van ons gevraagd meer dan eens onze wortels los te maken en vele hoofdstukken in ons leven af te sluiten, totdat we aan geen enkele materiële zaak meer blijven vasthaken en we iedereen kunnen liefhebben zonder enige gehechtheid.

En als laatste: *de bevrijding van alle negatieve gevoelens*. Laat mij slechts één negatief gevoel noemen dat de aardigste mensen nog steeds bezitten, en dat negatieve gevoel is *zich zorgen maken*. Je ongerust zorgen maken is niet hetzelfde als *met zorg vervuld zijn*, wat je zou motiveren al het mogelijke te doen in de gegeven situatie. Zich zorgen maken is een nutteloos piekeren over dingen die we toch niet kunnen veranderen.

Een laatste opmerking over negatieve gevoelens, die mij en ook anderen op een bepaald moment geholpen heeft. Geen enkele zaak buiten mij, niets en niemand van buitenaf, kan mij van binnen pijn doen, psychisch. Ik kwam erachter dat ik psychisch alleen gekwetst kon worden door mijn eigen verkeerde *handelingen*, waarover ik echter zeggenschap heb; door mijn eigen verkeerde *reacties* (zij zijn lastig, maar ook daarover heb ik zeggenschap); of door mijn eigen *niet-handelen* in sommige situaties die actie van mij verlangen, zoals de huidige wereldsituatie. Hoe vrij voelde ik mij, toen ik dit alles ontdekte! En ik stopte er gewoon mee mijzelf te kwetsen. Nu kan iemand iets heel gemeens tegen mij doen en ik zal heel diep meegevoel hebben met die psychisch zieke persoon die niet in harmonie is en die in staat is tot gemene dingen. Ik zal zeker mijzelf geen pijn doen door een verkeerde reactie van bitterheid of boosheid. Je hebt het zelf volledig in de hand of je wel of niet psychisch gewond zult raken, en ieder moment dat je dat wilt, kun je ermee ophouden jezelf pijn te doen.

Dit zijn mijn stappen naar innerlijke vrede die ik met jou wilde delen. Er is niets nieuws aan. Het is universele waarheid. Ik heb over deze dingen alleen maar in mijn gewone alledaagse taal gesproken, uitgaande van mijn persoonlijke ervaring ermee. De wetten die dit universum regeren werken ten goede zodra we ze gehoorzamen, en alles wat niet in overeenstemming is met deze wetten houdt niet lang stand. Het draagt in zichzelf de zaden van zijn eigen ondergang. Het goede in ieder mensenleven maakt het ons altijd mogelijk deze wetten te gehoorzamen. We hebben in al deze zaken een vrije wil, en daarom ligt het aan ons hoe snel we gehoorzamen en daardoor harmonie vinden, in onszelf en in onze wereld.

Tijdens deze periode van spirituele ontwikkeling, wilde ik Gods plan met mij kennen en uitvoeren. Spirituele groei wordt niet makkelijk verkregen, maar ze is de inspanning meer dan waard. Ze vraagt tijd, zoals iedere groei tijd kost. Je moet blij zijn met kleine vorderingen en niet ongeduldig worden, want ongeduld belemmert groei.

Het pad van het geleidelijk loslaten van dingen die spirituele vooruitgang in de weg staan is een moeilijke weg, omdat de beloning pas werkelijk komt als de bevrijding voltooid is. Het pad van snel loslaten is een makkelijke weg, omdat het onmiddellijke zegeningen brengt. En wanneer God je leven vult, word je overstroomd met Gods gaven om alles wat je aanraakt te zegenen.

Voor mij was het een ontsnapping uit de kunstmatigheid van de illusie naar de rijkdom van de werkelijkheid. In de ogen van de wereld kan het lijken dat ik veel opgegeven heb. Ik heb bezittingen opgegeven die me tot last waren, ik heb het opgegeven zinloos tijd te verspillen, dingen te doen waarvan ik wist dat ik ze moest nalaten en dingen na te laten waarvan ik wist dat ik ze wél moest doen. Maar in mijn ogen lijkt het alsof ik veel gewonnen heb, zelfs de kostbare schatten van gezondheid en geluk.

Het bereiken van innerlijke vrede

Er waren bergen en dalen, een heleboel bergen en dalen in die periode van spirituele groei. Maar middenin de strijd kwam er een prachtige bergpiekervaring, de eerste glimp van wat het is om te leven in innerlijke vrede.

Dat overkwam me toen ik eens 's morgens vroeg buiten aan het wandelen was. Plotseling voelde ik mij geestelijk hoog opgetild, hoger dan ik ooit was geweest. Ik herinner mij dat ik wist wat het is om *tijdloos, ruimteloos* en *licht* te zijn. Ik leek niet meer op de aarde te wandelen. Er waren geen mensen of zelfs maar dieren in de buurt, maar iedere bloem, elke struik, iedere boom leek een stralenkrans te dragen. Rond alles was er een uitstraling van licht en spatjes goud vielen als een regenvlaag door de lucht. Deze ervaring wordt soms verlichting genoemd.

Het belangrijkste deel ervan waren niet de verschijnselen: het belangrijkste was de bewustwording van de eenheid van heel de schepping. Niet alleen alle mensen – ik wist vroeger al dat alle mensen één zijn. Maar nu kende ik ook de eenheid met de rest van de schepping. De schepselen die het aardoppervlak bewonen en de dingen die de aarde voortbrengt. De lucht, het water, de aarde zelf. En, het meest wonderbaarlijke van alles *een eenheid met dat wat alles doordringt en alles samenbindt en alles leven geeft*. Een eenheid met dat wat velen God noemen.

Sindsdien heb ik mij nooit meer afgescheiden gevoeld. Ik kon steeds weer terugkeren naar deze prachtige bergtop en dan kon ik er steeds langere tijd blijven en slechts af en toe liet ik hem mij ontglippen.

De inspiratie voor de pelgrimstocht kwam in deze tijd. Ik zat hoog op een heuvel die uitkeek over landelijk New England. De dag ervoor had ik mij mijn harmonie laten ontglippen en de avond ervoor had ik tot God gedacht: 'Het schijnt mij toe dat wanneer ik altijd in harmonie zou zijn ik van groter nut kon zijn – want iedere keer als mijn harmonie mij ontglipt doet dit afbreuk aan mijn bruikbaarheid.'

Toen ik bij zonsopgang ontwaakte bevond ik mij weer op de spirituele bergtop met een geweldig gevoel. Ik wist dat ik nooit meer

in het dal hoefde af te dalen. Ik wist dat voor mij de strijd voorbij was, dat ik er uiteindelijk in geslaagd was mijn leven te geven en innerlijke vrede te vinden. Dan is er geen terugweg meer. Je kunt nooit meer in de worsteling vervallen. De strijd is voorbij omdat je het juiste *wilt* doen en er niet meer naartoe geduwd hoeft te worden.

Ik ging naar buiten om een tijdje alleen te zijn met God. Terwijl ik buiten was sloeg er in mijn geest een gedachte in: ik voelde een sterke innerlijke aandrang tot de pelgrimstocht, tot deze speciale manier van getuigen voor de vrede.

Ik zag voor mijn geestesoog mijzelf langs de wegen lopen en de kledij van mijn zending dragen... ik zag een kaart van de Verenigde Staten met de grote steden erop aangegeven, en het leek alsof iemand een kleurpotlood genomen had en er een zigzaglijn dwars doorheen getrokken had, van kust tot kust en van grens tot grens, van Los Angeles tot New York. Ik wist wat mij te doen stond. En dat was een visioen van de route van mijn eerste jaar pelgrimage in 1953!

Ik stapte een nieuwe en wonderbaarlijke wereld binnen. Mijn leven was gezegend met een zinvol doel.

Maar hiermee hield de groei niet op. Er heeft een grote vooruitgang plaatsgevonden in deze derde fase van mijn leven. Het is alsof de centrale figuur van de legpuzzel van mijn leven voltooid, duidelijk en onveranderlijk is, en dat aan de randen nieuwe stukjes op hun plaats blijven vallen. Er is altijd wel een hoekje dat aangroeit, maar de vooruitgang geschiedt harmonieus. Er is een gevoel altijd omringd te zijn door al het goede, zoals liefde en vrede en vreugde. Het lijkt op een beschermende omhulling. Er is een onschokbaarheid van binnen en die leidt je door iedere situatie die je onder ogen moet zien.

De wereld kijkt naar je en denkt misschien dat je voor grote problemen staat, maar altijd staan je de innerlijke bronnen ter beschikking om de problemen gemakkelijk de baas te kunnen. Niets lijkt moeilijk. Er heerst kalmte en sereniteit en ongehaastheid – niets meer najagen of over iets in spanning zitten. Dat is iets heel belangrijks wat ik geleerd heb. Als je leven in harmonie is met jouw aandeel in het levenspatroon en als je de wetten die dit universum besturen gehoorzaamt, dan is het leven vol en goed maar nooit

overladen. Als het leven overladen is, doe je meer dan goed voor je is, meer dan je taak is in het totale samenstel der dingen.

Er is een manier van leven gericht op geven in plaats van op nemen. Als je je concentreert op geven, ontdek je dat precies zoals je niet kunt ontvangen zonder te geven, je evenmin kunt geven zonder te ontvangen – zelfs de meest fantastische dingen als gezondheid en geluk en innerlijke vrede. Er is een gevoel van eindeloze energie, die gewoon nooit opraakt en zo onuitputtelijk lijkt als lucht. Je lijkt dan aangesloten te zijn op de bron van universele energie.

Je hebt nu meesterschap over je leven. Je hogere natuur, die door God wordt beheerst, houdt het lichaam, het verstand en de emoties in de hand (Het ego heeft het nooit werkelijk voor het zeggen gehad. Het ego wordt beheerst door de wens naar comfort en gemak van de kant van het lichaam, door eisen van het verstand en door uitbarstingen van emoties).

Ik kan tegen mijn lichaam zeggen: ‘Ga daar op die cementen vloer liggen en slaap’, en het gehoorzaamt. Ik kan tegen mijn verstand zeggen: ‘Dwaal niet af en concentreer je op de voor je liggende taak’, en het is gehoorzaam. Tot mijn emoties kan ik zeggen: ‘Wees stil, zelfs tegenover zo’n afschuwelijke situatie’, en ze zijn stil. En groot filosoof heeft eens gezegd, *hij die uit de maat lijkt te lopen, volgt een andere drummer*. En nu volg je een andere drummer: je hogere natuur in plaats van je lagere natuur.

Als je spiritueel volwassen geworden bent, realiseer je je dat ieder mens even belangrijk is, in deze wereld werk te doen heeft en gelijke mogelijkheden bezit. We zijn in vele verschillende stadia van groei, dit is waar omdat we onze vrije wil hebben. Je bezit de vrije wil of je je mentale en emotionele ontwikkeling wilt voltooien. Velen kiezen daar niet voor. Je hebt je vrije wil of je aan je spirituele ontwikkeling beginnen wilt. Het begin ervan is het moment waarop je volledige bereidheid voelt, zonder enige terughoudendheid, om het ik-gerichte leven vaarwel te zeggen. En de meesten kiezen hier niet voor. Maar het was het volbrengen van die ontwikkeling en het vinen van innerlijke vrede dat me heeft voorbereid op de pelgrimstocht die ik vandaag loop.

Wanneer je kijkt met de ogen van je goddelijke natuur, zie je de essentie in iedere manifestatie, de schepper in de schepping, en dat is een prachtige, prachtige wereld!

Ik besepte in 1952 dat het voor een pelgrim de juiste tijd was om naar voren te treden. De oorlog in Korea woedde hevig en het McCarthy-tijdperk was op z'n hoogtepunt. Het was de tijd dat juridische commissies mensen schuldig beschouwden totdat ze hun onschuld konden bewijzen. Er heerste grote angst en het was maar het veiligst apathisch te zijn. Ja, het was zeer zeker een moment voor een pelgrim om naar voren te treden, omdat het de taak van een pelgrim is mensen uit hun apathie te wekken en hen aan het denken te zetten.

Met het laatste beetje geld dat ik had, kocht ik niet alleen papier en stencilvellen voor mijn eerste boodschap, maar ook het materiaal voor mijn eerste tuniek. Hoewel ik het ontwerp heb gemaakt, heeft een dame uit Californië het voor me genaaid en werden de letters erop geschilderd door een man die reclameschilder was. Mijn eerste reactie toen ik hem voor het eerst aantrok was een wonderbaarlijk gevoel van 'juistheid' erover en ik accepteerde de tuniek onmiddellijk.

3. DE PELGRIMSTOCHT

Een pelgrim is iemand die rondtrekt met een doel. Een pelgrimage kan naar een bepaalde plaats gaan, dat is de meest bekende soort, maar kan ook voor een bepaald doel zijn. De mijne is voor de vrede, en daarom ben ik een Peace Pilgrim, een vredespelgrim.

Mijn pelgrimstocht omvat alle soorten vrede: vrede tussen naties, vrede tussen groepen, vrede binnen onze omgeving, vrede tussen individuen, en de zeer, zeer belangrijke innerlijke vrede. Daarover spreek ik het meest omdat vrede daar begint.

De situatie in de wereld om ons heen is slechts een afspiegeling van de collectieve situatie. Per slot van rekening zullen we, alleen als we vredelievender mensen geworden zijn, leven in een vrediger wereld.

In de Middeleeuwen begaven de pelgrims zich op weg zoals de apostelen werden uitgezonden: zonder geld, zonder eten, zonder geschikte kledij. Ik ken die traditie. Ik heb geen geld en ik accepteer op mijn pelgrimstocht geen geld. Ik behoor tot geen enkele organisatie. Er staat geen enkele organisatie achter mij. Ik bezit alleen wat ik bij me heb en wat ik draag. Er is niets wat mij bindt. Ik ben zo vrij als een vogel in de lucht.

Ik loop tot mij onderdak wordt gegeven en vast tot ik eten krijg. Ik vraag er niet om, het wordt mij gegeven zonder dat ik het vraag. Zijn de mensen niet goed?! Er is in iedereen een vonk van het goede, het is er, hoe diep het ook begraven lijkt. Het wacht erop je leven glorievol te besturen. Ik noem het de Godgerichte natuur of de goddelijke natuur. Jezus noemde het: het Koninkrijk Gods binnenin je.

Welnu, een pelgrim loopt ingetogen en om de gelegenheid te krijgen met veel mensen in contact te komen en hen misschien te inspireren op hun manier iets voor de vrede te doen. Voor dat doel draag ik mijn korte tuniek met PEACE PILGRIM erop aan de voorkant en 25.000 MIJL VOOR DE VREDE aan de rugzijde. Hij legt mijn contacten voor mij op de vriendelijkste manier... en ik houd ervan vriendelijk te zijn.

Je bent in een veel betere positie om met mensen te praten wanneer zij naar jou toekomen dan wanneer jij hen benadert. De mensen die zich tot mij aangetrokken voelen zijn of oprecht geïnteresseerd in een of ander aspect van vrede of hebben gewoon een gezonde nieuwsgierigheid. Beide soorten mensen zijn zeer waardevol. Dan heb ik de tijd om met die mensen mijn vredesboodschap te delen, die in één zin samengevat luidt:

*Dit is de weg van de vrede: overwin kwaad met goed,
leugen met waarheid en haat met liefde.*

De Gulden Regel zou evengoed gebruikt kunnen worden. Er is niets nieuws aan, behalve hem in de praktijk brengen. Ik beschouw hem echter als de les voor deze tijd en zo wordt hij de boodschap van mijn vredespelgrimage. Zeg alsjeblieft niet lichtzinnig dat dit alleen maar religieuze en helemaal geen praktische denkbeelden zijn. Dit zijn wetten die het menselijk gedrag regeren, die even sterk gelden als de wet van de zwaartekracht. Als we deze wetten op welk levensterrein dan ook veronachtzamen, is chaos het resultaat. Door aan deze wetten te gehoorzamen zal deze wereld van ons een periode ingaan van vrede en rijkdom van leven die onze stoutste dromen te boven gaat.

Het sleutelbegrip voor onze tijd is *in praktijk brengen*. We hebben al het inzicht dat we nodig hebben, we moeten het alleen in praktijk brengen.

Wat mij in beweging houdt is niet de energie van de jeugd, maar een betere energie. Ik loop op de eindeloze energie van de innerlijke vrede die nooit opdraakt! Als je een kanaal geworden bent voor het werk van God vallen alle beperkingen weg, omdat God het werk *door jou heen* doet: jij bent slechts het instrument, en wat God kan doen is onbegrensd. Als je voor God werkt, ben je je niet gespannen aan het inspanssen. Je bent kalm, sereen en je haast je niet.

Mijn pelgrimstocht is geen kruistocht, wat gewelddadigheid zou inhouden. Ik doe geen poging iets bij mensen te forceren. Een pelgrimstocht is een milde tocht van gebed en voorbeeld. Mijn lopen is vóór alles een gebed voor vrede. Als je je leven als gebed geeft, maak je het gebed bovenmate krachtig.

Bij het ondernemen van deze pelgrimstocht denk ik niet over mijzelf als een individu, maar eerder als de belichaming van het hart van de wereld dat naar vrede snakt. De mensheid loopt met angstige, wankelende schreden op het scherp van de snede tussen een bodemloze chaos en een nieuwe renaissance terwijl sterke krachten in de richting van chaos blijven duwen. Toch is er hoop. Ik zie hoop in het onvermoeibare werk van enkele toegewijde zielen. Ik zie hoop in het werkelijke verlangen naar vrede in het hart van de mensheid, ook al is de mensenfamilie blind op de tast naar vrede, onbekend met de weg.

Mijn pelgrimage is een gelegenheid om met mijn medemensen te spreken over de weg van de vrede. Het is ook uit schuldbesef voor wat ik door het begaan van misstappen of door nalatigheid heb bijgedragen aan de tragische wereldsituatie vandaag de dag. Het is een gebed dat deze oorlogsmoede wereld van ons op een of andere manier de weg naar vrede vindt voordat er een holocaust losbarst.

Mijn missie is vrede te bevorderen door anderen te helpen *innerlijke vrede* te vinden. Als ik die kan vinden, kun jij dat ook. Vrede is een denkbeeld waarvoor de tijd rijp is.

Ik begon mijn pelgrimstocht op 1 januari 1953. Het is een soort spirituele geboortedag voor mij. Het was een periode waarin ik opgegaan was in het geheel. Ik was niet langer een zaadje begraven onder de grond, integendeel, ik voelde mij als een bloem die zich zonder moeite opricht naar de zon. Op die dag werd ik een zwerver die op de goedheid van anderen bouwde. Het zou een pelgrimstocht worden op de traditionele manier ondernomen: te voet en in vertrouwen. Ik liet iedere aanspraak op een naam, een persoonlijke geschiedenis, bezittingen en familiebanden vallen.

Het zou een luisterrijke tocht worden.

De geboorteplaats van de pelgrimstocht was de Tournament of Roses parade te Pasadena, in Californië. Ik liep langs de route van de parade¹, praatte met mensen en deelde vredesboodschappen uit. Ik ontdekte dat de vakantiesfeer geen beletsel vormde voor een oprechte interesse in vrede. Toen ik ongeveer halverwege was, legde een politieagent zijn hand op mijn schouder. Ik dacht dat hij mij ging vertellen dat ik de route van de parade moest verlaten. In plaats daarvan zei hij: 'We hebben duizenden mensen nodig zoals u.'

Wat mij in het begin in het gebied rond Los Angeles overkwam was haast miraculeus. Alle communicatiekanalen stonden open voor mij en mijn bescheiden vredesboodschap. Urenlang werd ik geïnterviewd door krantenverslaggevers en gefotografeerd door persfotografen. Het verhaal van mijn pelgrimstocht (en zelfs een foto van mij) werd overgeseind langs alle telegraafnetten. Naast mijn optreden in twee live-televisieprogramma's was ik vele uren bezig opnames te maken voor nieuwsuitzendingen op radio en televisie.

Kranten van Los Angeles tot aan San Diego besteedden aandacht aan mij. In San Diego trad ik op in één televisieshow en vier radioprogramma's. Het hoofd van de kerkeraad van San Diego hechtte zijn goedkeuring aan mijn boodschap en mijn drie petitities, en ze werden ruim in de kerken verspreid.

Als ik niet onderweg was hield ik toespraken en verzamelde handtekeningen voor de drie vredespetities die ik bij me had. De eerste was een kort pleidooi voor onmiddellijke vrede in Korea. Er stond in: *Stop het doden in Korea! Pak deze conflictsituatie daarna aan met de enige principes die haar kunnen oplossen: overwin kwaad met goed, leugen met waarheid, haat met liefde.*

De tweede petitie was gericht aan de president en leiders in het Congres en vroeg om het instellen van een vredesdepartement. Er stond in: *Dit is de weg van de vrede: overwin kwaad met goed, leugen met waarheid en haat met liefde. Wij pleiten voor het instellen van een vredesdepartement, met een vredesminister die deze principes aanvaardt. Alle binnen- en buitenlandse conflicten moeten naar dit vredesdepartement worden verwezen.*

De derde petitie was een smeekbede aan de Verenigde Naties en de wereldleiders voor wereldwijde ontwapening en wederopbouw: *'Als u de weg van de vrede wilt vinden moet u kwaad met goed overwinnen, leugen met waarheid en haat met liefde. Wij smeken u ons allen te bevrijden van de vernietigende last van bewapening, ons te bevrijden van haat en angst, zodat we onze hongerende medemensen kunnen voeden, onze verwoeste steden kunnen herstellen en een welvaart in het leven ervaren die alleen kan ontstaan in een wereld die onbewapend en goed gevoed is.'*

Ik verzamelde ondertekende petitities van afzonderlijke mensen,

vredesgroepen, kerken en organisaties langs mijn pelgrimsroute en borg ze op in een schouder tas die ik voor die gelegenheid droeg. Op het einde van mijn eerste voetreis door het land overhandigde ik ze aan functionarissen bij zowel het Witte Huis als de Verenigde Naties. En ik ben erg dankbaar dat mijn eerste petitie '*Stop het doden in Korea...*' tenminste voor een deel was ingelost voor het eind van het eerste jaar.

In Tijuana, Mexico, net over de grens bij San Diego, werd ik door de burgemeester ontvangen. Hij gaf mij een boodschap mee voor de burgemeester van New York City. Ik nam ook eens een boodschap mee van de Indianen in Californië voor de Indianen in Arizona.

Terwijl ik door San Diego liep dat eerste jaar, maakte ik kennis met het spreken in het openbaar. Een lerares van een middelbare school benaderde mij op straat en vroeg of ik haar klas wilde toespreken. Ik vertelde haar in alle eerlijkheid dat ik als Peace Pilgrim nog nooit eerder voor een groep gesproken had. Ze verzekerde mij dat dat niet erg was en dat ik alleen maar de vragen van haar leerlingen hoefde te beantwoorden. Ik stemde toe. Als je iets te zeggen hebt dat de moeite waard is, kun je het zeggen. Waarom zou je in 's hemelsnaam anders je mond open doen?

Ik heb geen problemen met het spreken voor een groep. Als je je volledig aan Gods wil hebt overgegeven, lijkt de weg makkelijk en vreugdevol. De weg lijkt alleen maar moeilijk vóórdat je je volledig hebt overgegeven. Als ik spreek stroomt er energie door mij heen zoals elektriciteit door een draad.

In het begin werd ik ter plekke uitgenodigd om lezingen te geven. Wanneer ik langs een school liep, kwam het hoofd naar buiten en zei: 'Mijn leerlingen hangen uit het raam naar u te kijken. Zou u binnen willen komen en hen willen toespreken, dan brengen we ze bijeen in de gymzaal.' En dat deed ik.

En op een middag benaderde een man van een wijkvereniging mij en zei: 'Onze spreker laat ons in de steek. Zou u willen komen en onze lunchbijeenkomst willen toespreken?' En natuurlijk deed ik dat.

Diezelfde middag hield een professor onderweg naar zijn college mij staande en vroeg: 'Kan ik u meenemen naar mijn studenten?'

En dus sprak ik zijn groep studenten toe.

En 's avonds spraken een dominee en zijn vrouw op weg naar een liefdadigheidsmaal mij aan: 'Zou u met ons mee willen gaan om de maaltijd te gebruiken en voor ons te spreken?' En ik deed dat. Ze gaven me ook een bed voor die nacht. En dit gebeurde allemaal op de wandeling van één dag zonder enige afspraak vooraf.

Nu heb ik het erg druk met het spreken over vrede voor studenten, middelbare scholieren, kerkgangers enzovoorts, maar ik heb het altijd aangenaam druk. Mijn lijfspreuk: 'het belangrijkste eerst' heeft ervoor gezorgd dat ik mijn afspraken voor lezingen kan nakomen, mijn post kan bijwerken en ook nog wat kan lopen.

Eens in Cincinnati gaf ik op dezelfde dag zeven preken in zeven verschillende gebedshuizen. Op die speciale zondag gaf ik de plaatselijke dominees en priesters een vrije dag!

Ik sta geen collectes toe bij bijeenkomsten die voor mij gehouden worden. Ik accepteer nooit een cent voor het werk dat ik doe. Al het geld dat mij over de post wordt toegezonden wordt gebruikt om mijn geschriften te publiceren die gratis naar iedereen worden toegestuurd die daar om vraagt.

Waarheid is een parel zonder prijs. Men kan geen waarheid verkrijgen door die te kopen, het enige wat je kunt doen is naar spirituele waarheid streven en als je er klaar voor bent zal die je voor niets gegeven worden. Evenmin moet spirituele waarheid verkocht worden, opdat de verkoper zich geen spirituele schade doet. Je verliest ieder spiritueel contact op het moment dat je haar commercialiseert. Diegenen die de waarheid bezitten zullen die niet inpakken en verkopen, dus ieder die haar verkoopt, bezit haar niet werkelijk.

Toen ik net begonnen was, dacht ik dat de pelgrimstocht wel enige ontberingen met zich mee zou brengen. Maar ik was vastbesloten om te leven met het hoogst noodzakelijke, dat betekent *dat ik niet meer wil hebben dan ik nodig heb terwijl zo veel mensen minder hebben dan ze nodig hebben*. Penitentie is de bereidheid ontberingen te lijden omwille van het bereiken van een goed doel. Ik was bereid. Maar wanneer er ongemakken opdoemden, merkte ik dat ik er bovenuit getild werd. In plaats van ontberingen kreeg ik een wonderlijk gevoel van vrede en vreugde en de overtuiging dat ik

Gods wil volgde. Zegeningen in plaats van ontberingen werden over mij uitgestort.

Ik herinner mij dat de eerste les op mijn pelgrimstocht de les van ontvangen was. Ik had vele jaren aan de kant van de gevers gestaan, ik moest leren even dankbaar te ontvangen als ik had kunnen geven, opdat ik die ander de vreugde en zegen van het geven kon bieden. Het is zo mooi als je leeft om te geven. Voor mij is het de enige manier van leven, omdat je spirituele zegeningen ontvangt als je geeft.

Ik werd bij het begin van mijn pelgrimage hevig op de proef gesteld. Het leven is een reeks proeven, maar als je die doorstaat, kijk je erop terug als goede ervaringen. Ik ben blij dat ik deze ervaringen heb gehad.

Als je een liefdevolle en positieve houding hebt tegenover je medemensen, ben je niet bang voor ze. *'Volmaakte liefde drijft alle angst uit.'*

Eenmaal werd ik in het holst van de nacht middenin de Californische woestijn op de proef gesteld. Er was bijna geen verkeer meer en mijlen in de omtrek woonden er geen mensen. Ik zag langs de kant van de weg een auto geparkeerd staan. De bestuurder riep naar me: 'Hé, kom binnen en warm je.' Ik zei: 'Ik rijd nooit.' Hij antwoordde: 'Ik ga nergens heen, ik sta hier alleen maar.' Ik ging de auto in. Ik keek de man aan. Hij was een grote, forse man, de meeste mensen zouden hem een ruig type noemen. Nadat we een tijdje hadden gepraat, zei hij: 'Zeg, zou je niet eens wat willen slapen?' En ik zei: 'Ja, dat wil ik zeker wel.' En ik rolde mij op en ging slapen. Toen ik wakker werd kon ik zien dat de man erg in de war was over iets. Nadat we een behoorlijke tijd gepraat hadden, gaf hij toe dat hij toen hij mij vroeg in zijn auto te stappen, inderdaad weinig goeds met mij van plan was, en hij voegde eraan toe: 'Toen je je zo vol vertrouwen oprolde en ging slapen, kon ik je gewoon niet aanraken!'

Ik dankte hem voor het onderdak en begon weg te lopen. Toen ik omkeek zag ik hem naar de hemel staren. Ik hoopte dat hij die nacht God gevonden had.

Niemand wandelt zo veilig als iemand die nederig en zachtmoedig met grote liefde en groot vertrouwen loopt. Want zo iemand dringt door tot het goede in anderen (en er is iets goeds in iedereen) en kan daarom niet gekwetst worden. Dit gaat op voor afzonderlij-

ke mensen, het werkt tussen groepen en het zou tussen naties kunnen werken als landen de moed hadden het te proberen.

Een keer ben ik geslagen door een psychisch gestoorde tienerjongen die ik op een wandeling had meegenomen. Hij wilde graag een bergtocht maken maar was bang dat hij een been zou breken en aan zijn lot zou worden overgelaten. Iedereen was bang om met hem mee te gaan. Hij was een grote brede knaap en hij zag eruit als een rugbyspeler. Hij stond bekend als af en toe gewelddadig. Hij had zijn moeder een keer zo erg geslagen dat ze enkele weken in het ziekenhuis moest blijven. Iedereen was bang voor hem, dus bood ik aan met hem mee te gaan.

Alles verliep prima terwijl we de eerste bergtop opgingen. Toen brak een onweer los. Hij werd doodsbang omdat de donderbui heel dichtbij was. Plotseling raakte hij het spoor bijster, kwam voor mij staan en begon naar mij te slaan. Ik rende niet weg, hoewel ik denk dat ik dat had kunnen doen – hij droeg een zware rugzak. Maar zelfs toen hij me sloeg kon ik alleen maar de diepste deernis voor hem voelen. Hoe verschrikkelijk om psychisch zo ziek te zijn dat je een weerloze oude vrouw kunt slaan! Ik dompelde zijn haat in mijn liefde, zelfs terwijl hij mij sloeg. Als gevolg hiervan hield het slaan op.

Hij zei: 'Je sloeg mij niet terug! Moeder slaat altijd terug.' De vertraagde reactie, vanwege zijn psychische stoornis, had het goede in hem bereikt. O, het is er – het doet er niet toe hoe diep begraven – en hij ervoer berouw en veroordeelde zijn eigen gedrag volledig.

Wat zijn een paar blauwe plekken op mijn lichaam in vergelijking tot de transformatie van een mensenleven? Om een lang verhaal kort te maken, hij was sindsdien nooit meer gewelddadig. Vandaag de dag maakt hij zich nuttig in deze wereld.

Bij een andere gelegenheid werd er een beroep op mij gedaan om een tener achtjarig meisje te verdedigen tegen een grote man die op het punt stond haar in elkaar te slaan. Het meisje was doodsbenuwd. Het was mijn allermoeilijkste test. Ik logeerde op een ranch, het gezin was naar de stad gegaan. Het kleine meisje wilde niet met hen mee, dus ze vroegen, omdat ik er toch was, of ik op het kind

kon passen. Ik zat een brief te schrijven bij het raam toen ik een auto aan zag komen. Er stapte een man uit. Het meisje zag hem en rende weg. Hij ging haar achterna en dreef haar een schuur in. Ik ging er onmiddellijk heen. Het meisje zat angstig ineengedoken in een hoekje. Hij liep langzaam en doelbewust op haar af.

Je kent de kracht van de gedachte. Je creëert voortdurend door middel van je gedachten. En je trekt aan waar je bang voor bent. Dus ik wist dat zij in gevaar verkeerde vanwege haar angst. (Ik ben nergens bang voor en verwacht het goede – dus het goede komt!).

Ik plaatste mijn lichaam onmiddellijk tussen de man en het meisje in. Ik stond er alleen maar en keek met liefdevol mededogen naar deze arme, psychisch zieke man. Hij kwam dichterbij. Hij stopte! Hij keek mij een lange tijd aan. Toen keerde hij zich om en liep weg. Het meisje was veilig. Er was geen woord gesproken.

Wat was nu het alternatief geweest? Stel je voor dat ik zo stom was geweest de wet van de liefde te vergeten door terug te meppen en te vertrouwen op de junglewet van de sterkste? Ongetwijfeld zou ik dan geslagen zijn, mogelijk zelfs doodgeslagen en het kleine meisje misschien ook! Onderschat nooit de kracht van Gods liefde, zij transformeert! Zij raakt de vonk van het goede in de ander en die wordt dan ontwapend.

Toen ik mijn pelgrimstocht begon, gebruikte ik het lopen voor twee doeleinden tegelijk. Het eerste was met mensen in contact te komen, en vandaag gebruik ik het nog steeds voor dat doel. Maar het tweede was als vorm van gebedsdiscipline, om mij geconcentreerd te houden op mijn gebed voor de vrede. En na een paar jaar deed ik een ontdekking. Ik ontdekte dat ik de gebedsdiscipline niet langer nodig had. Ik bid nu zonder onderbreking. Mijn persoonlijk gebed is: *Maak mij een instrument waardoor alleen de waarheid spreken kan.*

Tijdens mijn pelgrimstocht door Arizona werd ik gearresteerd door een politieman in burger toen ik brieven aan het posten was in het plaatselijk postkantoor van Benson. Na een korte rit in een politiewagen werd tegen mij proces-verbaal opgemaakt als landloper. Als je op vertrouwen loopt, ben je volgens de letter van de wet

schuldig aan landloperij. Ja, ik ben diverse keren in een cel gestopt omdat ik helemaal geen geld heb, maar ze laten me altijd weer gaan als ze het eenmaal begrijpen.

Er is een groot verschil tussen een staatsgevangenis en een huis van bewaring. Een staatsgevangenis is iets groots wat bepaalde normen handhaaft. Een huis van bewaring is iets kleins wat aan minder normen vasthoudt. En hier zat ik in een huis van bewaring!

Ze brachten me in een forse binnenruimte omgeven door cellenblokken waarin ze de vrouwen opsloten, vier per cel voor de nacht. Toen ik naar binnen liep zei ik tegen mezelf: 'Peace Pilgrim, je wijdt je leven aan dienstbaarheid, kijk nu eens naar je prachtige nieuwe werkterrein!'

Toen ik naar binnen kwam zei een van de vrouwen: 'Jee, jij bent een vreemde vogel, je bent de enige die hier glimlachend binnen komt, de meesten schreeuwen of vloeken.'

Ik zei tegen hen: 'Stel dat je thuis een dag vrij had, zou je op die dag niet iets willen doen dat de moeite waard was?' Ze zeiden: 'Natuurlijk, wat gaan we doen?' En zo kreeg ik ze aan het zingen van liederen die de geest verheffen. Ik gaf ze een simpele lichaams oefening die je overal doet tintelen. Daarna sprak ik met hen over de stappen naar innerlijke vrede. Ik vertelde hun dat ze in een gemeenschap leefden en dat zij ook binnen hun gevangenisgemeenschap konden doen, wat in een gemeenschap buiten gedaan kon worden. Ze waren geïnteresseerd en stelden vele vragen. Het was een prachtige dag.

Aan het eind van de dag werd de wacht afgelost. De vrouwen hadden niet veel op met de vrouw die binnenkwam. Ze zeiden dat ze een afschuwelijk mens was en raadden me aan zelfs niet tegen haar te praten. Maar ik weet dat er in ieder iets goeds zit en natuurlijk sprak ik met haar. Ik kwam te weten dat deze vrouw haar kinderen met dit baantje onderhield. Ze had het gevoel dat ze moest werken hoewel ze zich niet altijd goed voelde en daarom was ze af en toe nogal kribbig. Voor alles is een reden.

Ik vroeg de bewaakster alleen het goede te zien in de bewoonsters. En ik vroeg de vrouwen alleen het goede voor de geest te halen in de geplaagde bewaakster.

Later zei ik tegen haar: 'Ik besef dat je een volle bak hebt hier. Ik kan best op deze houten bank slapen.' In plaats daarvan liet ze me een veldbed met schoon beddegoed brengen, en kreeg ik een warme

douche met een schone handdoek en al het comfort van thuis.

De volgende morgen nam ik afscheid van mijn vriendinnen en werd ik begeleid door een plaatselijke hulpsheriff naar het gerechtshof enige huizenblokken daarvandaan. Ik had geen handboeien om, hij hield mij zelfs niet eens vast. Maar hij droeg een groot geweer aan zijn zij. Ik keek hem aan en vroeg: 'Als ik zou wegrennen, zou je dan op mij schieten?' 'O nee,' zei hij grijnzend, 'ik schiet nooit op iets wat ik kan vangen!'

Voor het hof pleitte ik mij die morgen 'onschuldig' en mijn zaak werd onmiddellijk afgehandeld. Tussen mijn persoonlijke spullen die de avond te voren in beslag genomen waren, zat een brief die groot gewicht in de schaal legde voor mijn vrijlating. Er stond in: 'De drager van deze brief heeft zichzelf als een vredespelgrim geïdentificeerd. Zij loopt van kust naar kust om de aandacht van de burgers te trekken voor haar verlangen naar vrede in de wereld. We kennen haar niet persoonlijk omdat ze alleen maar door onze staat trekt. Maar omdat het ongetwijfeld voor haar een lange harde tocht zal zijn, wensen we haar een veilige doortocht.' Het was op officieel briefpapier en ondertekend door de gouverneur van de staat, Howard Pyle.

Toen ik werd vrijgelaten merkte een medewerker van het hof op: 'Een dagje gevangenis heeft je blijkbaar geen kwaad gedaan.' Ik zei: 'Mijn lichaam kunnen jullie wel gevangen nemen, maar niet mijn geest.' Alleen het lichaam kunnen ze achter de tralies stoppen. Ik voelde mij nooit gevangen en evenmin zul *jij* je ooit gevangen voelen, tenzij je jezelf gevangen houdt.

Ze brachten me naar de plek waar ik de dag ervoor opgepakt was. Het was een prachtige ervaring.

Iedere ervaring is wat je ervan maakt en zij dient een doel. Misschien inspireert ze jou, of leert ze je dingen, of is ze gekomen om je de kans te geven op een of andere manier van dienst te zijn.

De meeste van mijn lezingen liggen nu ver van te voren vast, maar nog steeds word ik op de meest ongewone en onverwachte manieren uitgenodigd lezingen te geven. In Minneapolis werd ik eens geïnterviewd door een verslaggever bij een bijeenkomst van leden van een stedelijke vereniging die stonden te wachten op een toespraak van de gouverneur van Minnesota. Hij kon niet komen

en daarom werd mij gevraagd in zijn plaats te spreken. Natuurlijk ging ik daar niet op in!

En over gouverneurs gesproken, toen ik eens op een dag de imposante voordeur van het State House inging, groette mij een vriendelijke aardige heer, schudde mijn hand en vroeg mij of hij mij ergens mee kon helpen. Ik zei hem dat ik op zoek was naar het kantoor van de gouverneur en hij nam mij daar meteen mee naartoe. 'Kan ik nog iets voor u doen?' vroeg hij. 'Ik dacht dat ik misschien het voorrecht zou genieten de gouverneur de hand te geven,' zei ik. 'U heeft de gouverneur een hand gegeven' zei de vriendelijke aardige heer – de gouverneur in eigen persoon.

In het eerste jaar van mijn pelgrimstocht, ergens langs de snelweg tussen El Paso en Dallas, werd ik opgepakt voor landloperij. Ik had nog nooit gehoord dat de FBI mensen ondervroeg in verband met landloperij, maar mij overkwam dat. Een man in een zwarte auto stopte en toonde mij zijn politiepenning. Hij eiste niet eens dat ik met hem meeding, hij zei gewoon: 'Gaat u met mij mee?'

Ik zei: 'Jazeker. Ik wil wel met u praten.'

Ik stapte in zijn auto, maar ik zette eerst een grote X op de weg op de plek waar ik opgepakt werd. Toen ik nog mijlen telde zette ik steeds een grote X als ik de weg verlaten moest. Ik keerde dan naar die plek terug om mijn tocht te vervolgen.

Hij nam me mee naar de gevangenis en zei: 'Verbaliseer haar voor landloperij.' Ik doorliep toen alle formaliteiten. Ze nemen eerst je vingerafdrukken. Ik was gefascineerd omdat ze dat nog nooit eerder (noch daarna!) bij mij gedaan hadden. Toen nam iemand een chemische vloeistof en voor ik het wist had hij alle zwarte inkt van mijn vingers gehaald. Terwijl ik mij afvroeg hoe lang het zou duren om het eraf te krijgen, was het er al af.

Ik praatte met hem zoals ik met iedereen zou spreken in wiens gezelschap ik ben. Er gebeurde toen iets interessants. Klaarblijkelijk was hij eraan gewend dat de mensen niet meewerkten. Toen ik hem als mens benaderde, gaf hij mij een uiteenzetting over vingerafdrukken en liet hij me de kaarten ervan zien. Dat was heel interessant. Ik was nog nooit zoveel over vingerafdrukken aan de weet gekomen. Er stond een rij mensen te wachten, maar dat wist ik niet totdat ik uit zijn kamer kwam en de lange rij zag staan.

Toen namen ze mij mee om gefotografeerd te worden en hingen een nummer om mijn nek. Toen ze mij van opzij en van voren aan het fotograferen waren, dacht ik aan al die foto's van 'gezochte' mensen die je steeds in het postkantoor ziet hangen. Ik bedacht hoe somber die allemaal keken en ik zei tegen mijzelf: 'Laat ik anders zijn.' En ik glimlachte zo lief als ik maar kon. Er zit één glimlachend gezicht in het politieprentenboek!

Daarna namen ze mij mee om ondervraagd te worden. Ze zetten mij inderdaad onder een felle lamp; er wordt verondersteld dat dit een psychisch effect op je heeft. Maar op dat moment was ik al eens op de televisie geweest, en ik zei tegen mijzelf: 'Denken ze nu écht dat dit fel licht is? Ze zouden de lampen in een televisiestudio eens moeten zien!' In *die* tijd waren TV-lampen niet alleen fel maar ook heet.

Ze vroegen mij eerst of ik bereid was vragen te beantwoorden, en ik zei: 'Zeker, ik zal uw vragen beantwoorden. Niet omdat jullie uitvoerende ambtenaren der wet zijn, maar omdat jullie mijn medemensen zijn en ik op de vragen van al mijn medemensen altijd antwoord geef. Wat jullie ook maar in je officiële functie zijn, vóór alles zijn jullie mensen. En als we het als mensen onder elkaar eens kunnen worden, zijn we sneller klaar.'

En daar eindigde het mee!

Vervolgens begonnen ze met de verwarringstechniek. De een vuurde een vraag op mij af, maar nog voor ik kon antwoorden vuurde de ander een vraag op mij af. Ik moest blijven herhalen: 'Als u mij een moment wilt excuseren terwijl ik de vraag van die andere meneer beantwoord.' Toen begonnen ze zinvolle vragen te stellen zoals studenten dat doen. Ik liep erg warm voor het onderwerp!

Toen zinspeelden ze op lichamelijk geweld gepleegd met de bedoeling een ander te verwonden. Ze vroegen: 'Zijn er volgens u omstandigheden waarin u fysiek geweld zou gebruiken of het gebruik ervan goedkeuren?' Ik zei: 'Nee, dit gaat in tegen Gods wetten. Ik heb liever God aan mijn kant dan welke macht ter wereld ook.' Ik vertelde hun het verhaal van de psychisch gestoorde tienerjongen die me tijdens onze bergwandeling geslagen had.

Daarop zeiden ze: 'Stel nu dat het noodzakelijk is iemand te verdedigen van wie u houdt?' Ik zei: 'O nee, ik geloof niet dat ik iemand die mij dierbaar is kan verdedigen door de goddelijke wet niet te gehoorzamen.' Ik vertelde hen over het meisje van acht jaar

dat aan mijn zorg was toevertrouwd en de ervaring die we hadden met de psychisch zieke man die probeerde haar pijn te doen.

Toen gingen ze helemaal op de filosofische toer en vroegen: 'Als u moest kiezen tussen doden of gedood worden, waarvoor zou u dan kiezen?' Ik antwoordde: 'Ik denk niet dat ik zo'n keuze zal hoeven maken, niet zolang mijn leven in harmonie blijft met de wil van God. Tenzij, natuurlijk, het mijn roeping is om een martelaar te zijn. Nu, dat is een erg hoge en zeldzame roeping. Ik geloof niet dat dat mijn roeping is, maar de wereld leert nu eenmaal groeien door middel van haar martelaren. Als ik dus een keuze moest maken, zou ik er liever voor kiezen gedood te worden dan te doden.'

Ze vroegen: 'Kunt u een logische verklaring geven voor zo'n houding?' Daar stond ik dan, terwijl ik moest proberen de houding van de ik-gerichte natuur en de instelling van de God-gerichte natuur uit te leggen, zodat ze het konden begrijpen! Ik vertelde hun dat volgens mijn manier van denken mijn lichaam niet mijn wezen is. Ik draag alleen maar mijn lichaam. *Ik ben datgene wat het lichaam bestuurt* – dat is de realiteit. Als ik gedood word, dan wordt alleen mijn omhulsel van klei maar vernietigd. Maar als ik iemand dood, verwondt dat mijn wezen, mijn ziel!

En ze hielden mij voor iemand die een religieuze basis voor haar pelgrimage had. Maar stel dat ik gezegd had: 'Tenslotte hebt u toch van zelfverdediging gehoord, nou, zelfs de wet erkent zelfverdediging.' Dit zou misschien als legaal zijn opgevat maar niet als religieus.

Er was een situatie waarin ik het gevoel had werkelijk tegen de elementen te vechten. Dat was toen ik door een stofstorm liep met zulke windstoten dat ik nauwelijks overeind kon blijven. Soms waren de stofwolken zo dik dat ik geen hand voor ogen kon zien en ik mijzelf alleen kon leiden door de rand van de weg te blijven volgen. Een politieagent stopte naast mij, gooide zijn portier open en schreeuwde: 'Hé jij, stap in voordat je eraan gaat!' Ik zei hem dat ik een pelgrimstocht liep en dat ik geen liften aannam (toentertijd). Ik vertelde hem ook dat God mijn schild was en er niets te vrezen viel. Op dat moment ging de storm liggen, viel het stof neer en brak de zon door de wolken. Ik vervolgde mijn weg. Maar het heerlijke was dat ik mij spiritueel boven de ontberingen opgetild voelde.

In iedere nieuwe situatie waar we voor komen te staan, zit een spirituele les verborgen en als we die les geleerd hebben, ligt er een spirituele zegening voor ons klaar. Het is goed op de proef gesteld te worden. We groeien en leren door beproevingen te boven te komen. Ik kijk op al mijn beproevingen terug als goede ervaringen. Voordat ik op de proef was gesteld, geloofde ik dat ik op een liefdevolle, niet angstige manier zou handelen. *Na* de proef wist ik het zeker! Iedere beproeving bleek uiteindelijk een verlichtende ervaring te zijn. En het is niet belangrijk of er uitkomt wat we van te voren hadden gewenst.

Ik herinner mij een ervaring waarbij in de plaatselijke kranten was aangekondigd dat ik zou spreken tijdens een kerkdienst. Mijn foto stond erbij, van voren en van achteren, met de tekst op mijn tuniek. Een man die tot die kerk behoorde was in z'n wiek geschoten bij de ontdekking dat dit mens in haar tuniek met letters in zijn kerk zou gaan spreken. Hij belde zijn predikant en zijn vrienden erover op. Iemand vertelde mij wie het was. Het speet mij erg dat ik kennelijk iemand beledigd had die ik niet eens kende. Dus belde ik hem op!

'Je spreekt met Peace Pilgrim', zei ik. Ik kon horen dat zijn adem stokte. Naderhand vertelde hij me dat hij dacht dat ik hem belde om hem uit te foeteren. Ik zei, 'Ik bel u op om mijn excuses aan te bieden omdat ik klaarblijkelijk iets gedaan heb wat u irriteert, want zelfs zonder dat u mij kent bent u ongerust dat ik in uw kerk spreek. Daarom voel ik dat ik u op een of andere manier mijn verontschuldiging moet aanbieden en dat is de reden waarom ik u heb gebeld!'

Deze man was in tranen voordat ons gesprek ten einde was. En naderhand zijn we vrienden geworden en schreef hij mij brieven. Zeker, de wet van de liefde werkt!

Een andere man zei eens tegen mij, 'Ik ben verrast te zien wat voor iemand u bent. Nadat ik uw heel ernstige boodschap gelezen had over de weg van de vrede verwachtte ik dat u een heel ernstig iemand zou zijn, maar in plaats daarvan ontdek ik dat u overloopt van vreugde.' Ik zei tegen hem, 'Wie kan God kennen en *niet* vol vreugde zijn?'

Als je een lang gezicht trekt en slecht gehumeurd bent, als je niet straalt van vreugde en vriendelijkheid, als je niet tot aan de rand gevuld bent met liefde en welwillendheid jegens alle mensen, alle schepselen en de hele schepping, dan is één ding zeker: je kent God niet!

Bovendien, het leven is een spiegel. Lach ertegen en het lacht naar je terug. Ik zet gewoon een grote glimlach op mijn gezicht en iedereen glimlacht terug.

Als je voldoende van mensen houdt, zullen ze met liefde reageren. Als ik mensen irriteer, neem ik dat mijzelf kwalijk, want ik weet dat wanneer mijn gedrag correct geweest was, zij niet ontstemd zouden zijn geweest, zelfs als ze het niet met mij eens waren. *Voordat de tong kan spreken, moet zij het vermogen tot kwetsen verloren hebben.*

Laat me je vertellen van een gelegenheid waarbij mijn liefde woordeloos moest zijn. Ik probeerde een vrouw te helpen die zo ernstig ziek was geweest dat ze niet meer kon autorijden. Om een paar weken in bed rust te nemen, wilde ze naar het huis van haar oudere zus en daarom bood ik aan haar ernaar toe te rijden. Ik bezat toen nog een rijbewijs. Onderweg zei ze, 'Peace, ik zou willen dat je een tijdje bij me kon bijven, mijn oudste zus is zo overheersend. Ik ben gewoon doodsbang om met haar alleen te zijn.' Ik zei, 'Dat is goed, ik heb een paar dagen over. Ik zal een tijdje bij je blijven.'

Toen we het erf van haar oudere zuster opreden zei ze: 'Peace, ik weet echt niet of ze jou zal accepteren.'

Ze had helemaal gelijk. Toen haar zuster één blik op mij en mijn beletterde tuniek geworpen had, beval ze mij haar huis te verlaten. Maar het was al bijna nacht en zij was zo bang van het donker dat ze zei, 'Niet nu meteen, je mag op de sofa slapen vannacht, maar morgenochtend moet je onmiddellijk verdwijnen!'

Toen haastte ze zich haar jongere zus ergens daarboven naar bed te brengen. Dit was erger dan ik gedacht had. Ik wilde mijn vriendin in deze situatie zeker niet in de steek laten, maar wat kon ik doen? Ik keek rond om te zien of er iets was wat me in staat zou stellen met de oudere zuster in contact te komen. Ik keek in de keuken en ontdekte daar een berg afwas. Er was geen afwasmachine, dus deed ik de hele vaat. Daarna maakte ik de keuken schoon en ging een paar uurtjes slapen.

De volgende morgen was de oudere zuster diep geroerd en ze vroeg me te blijven. Ze zei: 'Natuurlijk, begrijpt u, ik was gisteravond zo moe dat ik niet meer wist wat ik zei.' En we hadden een plezierige tijd samen voordat ik wegging. Zie je, het gaf me gewoon de gelegenheid mijn bescheiden boodschap in praktijk te brengen. In praktijk brengen is goed, al doende leert men, zeggen ze.

Op een van mijn reizen riep een barman mij zijn kroeg in om mij wat te eten te geven en terwijl ik at vroeg hij: 'Hoe voelt u zich nu op een plek als deze?'

'Ik weet dat alle mensen kinderen van God zijn', antwoordde ik. 'Zelfs als ze zich niet op die manier gedragen, heb ik het vertrouwen dat ze dat kunnen, en ik hou van ze voor wat ze zouden kunnen zijn.'

Toen ik opstond om weg te gaan zag ik een man met een glas in zijn hand eveneens overeind komen. Toen hij mijn blik ving glimlachte hij een beetje en ik lachte naar hem terug. 'U lachte naar mij', zei hij verbaasd. 'Ik zou denken dat u niet eens met mij zou willen praten, maar u lachte naar me.' Ik lachte weer. 'Ik ben hier niet om mijn medemensen te beoordelen', zei ik tegen hem, 'ik ben hier om lief te hebben en dienstbaar te zijn.' Plotseling viel hij op zijn knieën voor mij neer en zei: 'Iedereen veroordeelde mij, daarom verdedigde ik mijzelf. U veroordeelde mij niet, daarom oordeel ik nu mijzelf. Ik ben een nietsnuttige waardeloze zondaar! Ik heb mijn geld verspild aan de drank. Ik heb mijn gezin slecht behandeld. Ik ging van kwaad tot erger!' Ik legde mijn hand op zijn schouder. 'Je bent een kind van God', zei ik, 'en je kunt ook op die manier handelen.'

Hij keek met walging naar het glas in zijn hand en smet het toen aan diggelen tegen de bar. Zijn ogen ontmoetten de mijne. 'Ik zweer u dat ik dat spul nooit meer zal aanraken', riep hij uit. 'Nooit!' En er was een nieuw licht in zijn ogen toen hij met vaste tred door de deur naar buiten stapte.

Ik ken zelfs het happy-end van dit verhaal. Ongeveer anderhalf jaar later kreeg ik bericht van een vrouw uit die stad. Ze zei dat voor zover iemand wist, de man zijn belofte gehouden had. Hij heeft geen sterke drank meer aangeraakt. Hij heeft nu een goede baan.

Hij kan goed met zijn gezin overweg en is lid van een kerk.

Wanneer je anderen met oordelen benadert, zullen ze in de verdediging gaan. Wanneer je in staat bent hen op een vriendelijke, liefdevolle manier zonder oordelen tegemoet te treden, zullen ze geneigd zijn zichzelf te beoordelen en zullen ze getransformeerd worden.

Tijdens mijn pelgrimage stopten heel wat auto's en boden mensen mij een lift aan. Sommigen dachten dat lopen automatisch liften betekende. Ik legde hen uit dat ik God niet bedroeg – op een pelgrimstocht sjoemel je niet met het tellen van mijlen.

Ik herinner mij dat er op een dag terwijl ik langs de grote weg liep een heel mooie auto stopte en de man erin tegen mij zei: 'Wat prachtig dat u uw roeping volgt!' Ik antwoordde: 'Ik denk inderdaad dat iedereen zou moeten doen wat hij of zij voelt dat juist is om te doen.'

Toen begon hij me te vertellen waartoe hij zich gedreven voelde, en het was iets goeds dat zeker gedaan moest worden. Ik raakte behoorlijk enthousiast en nam aan dat hij het aan het doen was. Ik zei: 'Dat is prachtig! Hoe vordert het?' En hij antwoordde: 'O, ik doe het niet. Dat soort werk *betaalt* niet.'

Ik zal nooit vergeten hoe wanhopig ongelukkig die man was. In dit materialistische tijdperk houden we er zulke valse criteria op na waarnaar we succes afmeten. We meten het af naar de hoeveelheid geld of bezittingen. Maar geluk en innerlijke vrede liggen niet op dat terrein. Als je wel *weet* maar niet doet, ben je inderdaad erg ongelukkig.

Ik had een andere ervaring langs de weg toen een schitterende auto stopte met een goedgekleed paar erin dat met mij begon te praten. Ik begon hun uit te leggen wat ik deed. Tot mijn verbazing barstte de man plotseling in tranen uit. Hij zei: 'Ik heb niets voor de vrede gedaan en u moet zoveel doen!'

En er was die keer dat een andere man zijn auto stilhield om met me te praten. Hij keek me aan, niet onvriendelijk, maar in opperste verbazing en nieuwsgierigheid, alsof hij zojuist een levende dinosaurus gezien had. 'Wat heeft u in 's hemelsnaam doen besluiten een pelgrimstocht voor de vrede te lopen in deze huidige tijd', riep hij uit, 'met alle fantastische mogelijkheden die de wereld nu te bieden heeft?'

‘In deze huidige tijd’, antwoordde ik, ‘nu de mensheid wankelt op de rand van een nucleaire vernietigingsoorlog, is het niet verbazend dat één leven gewijd is aan de zaak van de vrede, het is eerder verbazend dat niet vele levens daar evenzeer aan zijn gewijd.’

Toen ik mijn eerste voettocht dwars door het land beëindigde voelde ik mij zo dankbaar dat ik niet had nagelaten te doen waartoe ik geroepen was. Ik zei of dacht bij mezelf: ‘Is het niet fantastisch dat God iets via mij kan doen!’

Daarna sliep ik in het Grand Central Station in New York City.

Toen ik in een toestand tussen slapen en waken kwam, had ik de indruk dat een onbeschrijflijk mooie stem woorden van bemoediging sprak: ‘*Jij bent mijn geliefde dochter in wie ik welbehagen heb.*’ Toen ik klaarwakker werd leek het alsof een hemels orkest net was opgehouden te spelen, en dat de echo’s in het station nog steeds te horen waren. Ik wandelde naar buiten de koude morgen in, maar ik had het warm. Ik liep over de betonnen stoep, maar ik had het gevoel of ik op wolken liep. Het gevoel in harmonie met het goddelijke doel te leven heeft mij nooit meer verlaten.

1. Noot van de vertaler: Ieder jaar wordt in Pasadena op de eerste januari, nu al bijna honderd jaar, een parade gehouden met muziekkorpsen en praalwagens met bloemen. De toeschouwers zitten al ver voor aanvang van de parade langs de route. Peace Pilgrim liep vlak langs de stoeprand een heel eind voor de optocht uit en sprak met de mensen die door de woorden op haar tuniek werden aangetrokken. Dit was een uitstekende manier om haar boodschap te verspreiden: aan mensen die stonden te wachten op iets dat zou beginnen. Iedere nieuwe pelgrimstocht begon ze op deze manier.

4. GEDACHTEN OVER DE PELGRIMSTOCHT

Toen ik net begon te lopen stond er op de voorkant van mijn tuniek PEACE PILGRIM en op de achterkant LOPEND VAN KUST TOT KUST VOOR DE VREDE. Door de jaren heen veranderde de tekst op de rugzijde van *10.000 mijl lopend voor wereldwijde ontwapening* in *25.000 mijl lopend voor vrede* en eindigde tenslotte met *25.000 mijl te voet voor vrede*. Deze voettocht heeft me verschillende keren in alle 48 staten van Amerika, in Mexico en in de tien provincies van Canada gebracht.

In Washington in de herfst van 1964 stopte ik ermee de afgelegde mijlen te tellen. Ik zei tegen mezelf: '25.000 mijl is genoeg om te tellen'. Het hield me gebonden aan de grote wegen waarvan de mijlen aangegeven staan op wegenkaarten. Dat zijn geen goede plaatsen om mensen te ontmoeten. Het zijn alleen maar goede plaatsen om mijlen te tellen. Nu ben ik vrij te lopen waar er mensen zijn. Bovendien worden er geen afstanden in mijlen aangegeven voor mijn favoriete plaatsen om te lopen: stranden, bossen en bergpaden.

Sommige dingen lijken niet zo moeilijk, zoals zonder voedsel lopen. Ik mis zelden meer dan drie of vier maaltijden achtereen en ik denk zelfs nooit aan eten totdat ik het aangeboden krijg. De langste tijd dat ik zonder voedsel ben geweest is drie dagen, en toen verzag moeder natuur mij van voeding: appels die van een boom gevallen waren. Ik heb eens als gebedsdiscipline 45 dagen gevast, dus weet ik hoe lang iemand zonder voedsel kan! Mijn probleem is niet hoe genoeg te eten te krijgen, maar hoe op een hoffelijke manier te voorkomen dat ik teveel krijg. Iedereen wil me overvoeden!

Doorgaan zonder slaap is moeilijker, hoewel ik het niet erg vind een nacht slaap over te slaan. Zo nu en dan mis ik een nacht slaap, maar nu al een hele tijd niet meer. De laatste keer was in september 1977 in een wegrestaurant voor vrachtwagenchauffeurs. Ik was van plan een beetje te slapen, maar het was er zo druk dat ik de hele

nacht met chauffeurs aan het praten was.

Meteen nadat ik binnen gekomen was wilde een chauffeur die mij op de televisie had gezien wat eten voor mij kopen. Ik zat in een hoek. Toen begonnen er truckers binnen te stromen, en het was gewoon de ene na de andere golf van chauffeurs die daar stonden en mij vragen stelden, enzovoorts. Ik sprak feitelijk de hele nacht met hen en ik kwam er niet toe om even te slapen. Na een tijdje bood iemand mij een ontbijt aan, ik at dat op en vertrok.

Een andere keer zette een vrachtwagenchauffeur zijn wagen aan de kant van de weg en zei: 'Ik hoorde u op de televisie iets zeggen over die eindeloze energie en ik wilde u alleen even vertellen dat ik dat ook eens had. Ik was in een stad ingesloten door een overstroming. Ik verveelde mij zo dat ik uiteindelijk aanbod te helpen en ik ging helemaal op in het redden van mensen. Ik werkte zonder te eten, ik werkte zonder te slapen en ik werd helemaal niet moe . . . Maar dat heb ik nu niet meer.' Ik zei: 'Zeg, waarvoor werk je nu?' 'Voor geld', was het antwoord. Ik zei: 'Dat zou echt alleen een bijkomstigheid moeten zijn. Je krijgt die eindeloze energie alleen als je voor het welzijn van het geheel werkt. Je zou moeten ophouden alleen voor je eigen kleine zelfzuchtige belangen te werken.'

Dat is het geheim ervan. Zoals je geeft ontvang je, in deze wereld.

Gewoonlijk loop ik een gemiddelde van 25 mijl per dag, afhankelijk van hoeveel mensen onderweg stoppen om met mij te praten. Ik heb ook wel eens 50 mijl op een dag gehaald om een afspraak na te kunnen komen of omdat er geen onderdak beschikbaar was.

In erg koude nachten loop ik de hele nacht door om warm te blijven. En als de dag erg warm is, loop ik ook een heel eind 's nachts om de hitte te vermijden. Ik heb gelopen toen de nacht vervuld was van de geur van kamperfoelie, de aanblik van vuurvliegjes en het geluid van nachtzwaluwen.

Een keer liep een stevige knaap van 1.80 m 33 mijl met me mee, erop vertrouwend dat hij beter kon lopen dan ik. Toen hij opgaf zaten zijn voeten onder de blaren en had hij overal spierpijn. Hij liep op eigen kracht, ik niet! Ik liep op die *eindeloze energie* die voortkomt uit innerlijke vrede.

Een andere keer vroeg een vrouw mij of ze mij kon vergezellen op

de pelgrimstocht. Ze vertelde mij dat ze wegwilde van 'die man' van haar. Misschien had ze een roeping, maar haar motief was niet het hoogste. Een andere dame die mij een dag wilde vergezellen, kon 's middags al bijna niet meer lopen. Ik zond haar met de bus naar huis!

Ik heb nooit enig gevaar ondervonden op mijn tochten. Eén keer volgden een paar dronken mensen mij in hun auto, maar toen ik van de weg af ging verdwenen zij. Slechts eenmaal heeft iemand iets naar mij toegegooid: een man in een voorbijsnellende vrachtwagen wierp een handvol ineengefrommelde dollarbiljetten. Ik gaf ze gewoon aan de eerstvolgende kerk waar ik sprak.

Een student vroeg mij eens of ik ooit was beroofd. 'Beroofd?' antwoordde ik: 'Je moet wel gek zijn om mij te beroven, ik heb geen cent!'

Eens liep ik bij zonsondergang buiten een stad toen een welgesteld paar in een groot huis mij naar zich toe riep. Ze hadden over mijn pelgrimstocht gelezen en voelden het als hun christelijke plicht mij te waarschuwen dat verderop op de weg een heel verderfelijk oord lag, '*South of the Border*' genaamd. Ze wilden me alleen maar waarschuwen daar niet in de buurt te komen. Ze gaven me echter geen eten of onderdak, dus liep ik verscheidene uren verder.

Het was een erg donkere, zwaarbewolkte nacht en plotseling begon het te regenen. Grote druppels vielen neer, en ik had een hoop onbeantwoorde post bij mij. Ik zocht naar een plek waar ik misschien kon schuilen en vlakbij zag ik een gecombineerd benzine-station, restaurant en motel. Ik dook onder het afdak bij de benzinepompen en begon de onbeantwoorde post in de voorzakken van mijn tuniek te stoppen zodat ze niet nat kon worden. De man van het benzinestation kwam naar buiten gehold en zei: 'Blijf daar niet buiten in de regen staan, kom het restaurant in.' De man van het restaurant zei: 'O, we hebben alles over je gelezen, en we willen je een maaltijd aanbieden of wat je maar wenst.' Op dat moment besepte ik waar ik was. Ik bleek in '*South of the Border*' te zijn.

De man van het motel zat tegenover mij aan tafel en gaf me een kamer voor de nacht. Ze gaven me de volgende morgen ook nog een ontbijt.

Misschien waren ze in de achterkamer aan het gokken, iets gebeurde daar in elk geval. Maar ze behandelden mij veel christelijker dan diegenen die mij tegen hen gewaarschuwd hadden. Het illustreert slechts mijn opvatting dat er in iedereen iets goeds zit.

Ik heb op de meest *onwaarschijnlijke* plekken gastvrijheid genoten. Waaronder een conferentietafel in het stadhuis van Florence in Arizona en de bank van een brandweerauto in Tombstone in Arizona. Een keer ben ik dertien uur lang onopzettelijk opgesloten geweest in een ijskoud toilet van een benzinstation. Mijn accommodatie was rustig en privé, hoewel wel wat aan de koude kant!

Ik slaap even goed in een zacht bed als op een grasberm langs de weg. Als ik eten en onderdak krijg, prima. Zo niet, dan ben ik even gelukkig. Heel wat keren heb ik onderdak gekregen van totaal vreemden. Als er geen gastvrijheid geboden wordt zijn er altijd nog de busremises, spoorwegstations en de nachtrestaurants voor vrachtwagenchauffeurs.

Ik herinner mij dat ik de ene avond een enorm bed in een luxe motel aangeboden kreeg en de volgende avond een plekje op de betonnen vloer van een vierentwintiguurs benzinstation. Ik sliep op beide plaatsen even goed. Heel wat keren heeft een vriendelijke sheriff de deur van een niet bezette cel voor mij geopend.

Als er voor mij geen onderdak voorhanden is, slaap ik in het veld of langs de kant van de weg met God als mijn beschermer.

Bruggen boden altijd bescherming tegen de elementen, net zoals vervallen schuren en lege kelders van verlaten huizen. Grote pijpen en overdekte riolen dienden vaak als schuilplaats. Maar een van mijn favoriete slaapplekken is een grote hooiberg in een makkelijk toegankelijk veld op een heldere nacht. De sterren zijn mijn deken.

Kerkhoven zijn ook prachtige slaapplekken om te overnachten. Ze zijn rustig, het gras is altijd keurig gemaaid, en nooit valt iemand je daar lastig. Nee, het stoort de overleden zielen niet. Ik wens hun vrede, ze begrijpen het. Maar een picknick-tafel op een dichtbijzijnde parkeerplaats, een hoop dennenaalden in een nabijgelegen

kreupelbos of het zachte kussen van een in bloei staand tarweveld doen evengoed dienst.

Op een morgen toen ik sliep in een tarweveld in Kansas, werd ik wakker van een heel hard geluid. Ik keek op, recht in een enorme maaimachine die snel op mij afkwam. Ik rolde mij onmiddellijk een paar maal om, om uit de buurt van zijn draaiende messen te komen.

Ik voel mij op mijn pelgrimstocht volledig beschermd. God is mijn schild. Er bestaan geen toevalligheden in het goddelijk plan, noch laat God ons aan ons lot over. Niemand loopt zo veilig als zij die nederig en argeloos met grote liefde en groot vertrouwen lopen.

Ik herinner mij een jaargetijde waarin het 's nachts heel koud werd. De temperatuur kwam onder het vriespunt, maar overdag werd het een beetje warmer, zodat de dagen heel aangenaam waren. Het was in de herfst, en er lagen droge bladeren op de grond. Ik was middenin het bos en er was geen stad in de wijde omtrek. Het was bij zonsondergang op een zondag. Iemand had een dikke zondagskrant gelezen en die ergens langs de weg gegooid, wat men niet zou mogen doen, maar toch doet. Ik raapte die op, liep van de weg af en vond een dikke groenblijvende boom. Eronder was een ondiepe kuil waarin wat bladeren waren gewaaid. Ik duwde een hoop bladeren die kuil in. Daarna legde ik er wat papier op en dekte mezelf met de rest van het krantepapier toe. Toen ik de volgende morgen wakker werd lag er een dikke witte rijp over alles heen, maar de altijdgroene boom had die van mij weggehouden en ik voelde mij behaaglijk warm in mijn nest van bladeren en papier. Dit is maar een tip voor het geval je ooit 's nachts buitengesloten raakt.

De meeste mensen die geïnteresseerd zijn in vakanties zijn degenen die iets doen waartoe ze niet geroepen zijn en waaraan ze even willen ontsnappen. Ik kan mij niet voorstellen dat ik de behoefte zou voelen vakantie te nemen van mijn pelgrimstocht. Hoe mooi is het in de herfst naar het zuiden te reizen en de rustige schoonheid van de oogsttijd te mogen meemaken, maar de vorst net voor te blijven, of de schitterende schoonheid van de herfstbladeren te ervaren, maar weer verder te trekken voordat ze van de bomen worden afgerukt. Hoe fijn is het met de lente naar het noorden te reizen en enkele maanden in plaats van enkele weken te genieten van de lentebloemen. Ik heb deze beide prachtige ervaringen op het platteland gehad.

Tijdens een tocht van 1000 mijl dwars door New England (van Greenwich, Connecticut, tot Burlington, Vermont) zigzagde ik vaak om niet alleen door de grote steden maar ook door de kleinere stadjes te lopen, waarheen ik uitgenodigd was. Ik begon temidden van de appelbloesems, ik liep er middenin toen ze roze knoppen waren en toen hun vallende blaadjes zo wit waren als dwarrelende sneeuw. Ik eindigde tussen de rijpe appels die mij enkele smakelijke maaltijden verschaften. Daar tussenin deed ik mij tegoed aan heerlijke wilde aardbeien, bosbessen en bramen.

Door het hele land zag ik veel constructiewerkzaamheden aan supersnelwegen en ik merkte op dat deze superwegen door valleien neigden te gaan, met tunnels door de bergen en soms onder rivieren door. Ik ben blij dat ik op mijn pelgrimstocht gewoonlijk de oude wegen volgde die door de bergen leidden. Wat een prachtige uitzichten beloonden diegenen die de top bereikten: soms panorama's van steden en wegen waar ik gelopen had of ging lopen, soms het uitzicht op valleien bedekt met boomgaarden en akkers. Ik weet dat dit een tijdperk van efficiëntie is en dat supersnelwegen veel efficiënter zijn, maar ik hoop dat er ook altijd enkele schilderachtige wegen zullen zijn. Van die wegen die de bergen ingaan.

De mensen vragen me soms wel eens hoe ik de feestdagen doorbreng, met name kerstmis. Vele heb ik lopend doorgebracht. Heel wat mensen gaan op een feestdag een ritje maken, en dat is een goede gelegenheid om met mensen in contact te komen. Ik herinner mij een kerstavond toen ik onder de sterrenhemel sliep. Eén planeet was zo helder dat die met een klein beetje verbeelding omgetoverd kon worden tot de ster van Bethlehem. De volgende dag, bij een temperatuur van 28°C, liep ik New Orleans binnen en zag daar de kerststerren overvloedig bloeien voor kerstmis – en vond er enkele fijne nieuwe vrienden.

Eén kerstmis bracht ik door in Fort Worth, Texas, waar de torens en de hoge gebouwen met gekleurde lampen rondom waren versierd. Dat leverde een onvergetelijk schouwspel op toen ik de stad binnenwandelde. Die dag kreeg ik het welkome geschenk van voldoende tijd om mijn achterstallige post bij te werken.

Mensen vragen me soms of ik me niet eenzaam voel op feestdagen. Hoe kan ik mij eenzaam voelen als ik in het voortdurend bewustzijn

van Gods aanwezigheid leef? Ik houd ervan samen met mensen te zijn en ik geniet ervan, maar wanneer ik alleen ben geniet ik ervan alleen te zijn met God.

In de eerste jaren werd mij meestal voedsel en gastvrijheid geboden door mensen die ik niet eens kende. Ik aanvaard alles als een gave door Gods hand gezonden. Ik ben even dankbaar voor het oudbakken brood dat ik in het huis van een seizoenarbeider kreeg als voor het luxueuze maal dat een bevriende dame mij aanbood in de hoofdeetzaal van het Waldorf Astoria Hotel.

Weet je, zodra je je leven geheel aan Gods wil hebt overgegeven – als het je roeping is op basis van vertrouwen door de wereld te trekken – zul je ontdekken dat zelfs het voedsel en het onderdak dat je nodig hebt heel makkelijk naar je toekomen. Alles, zelfs materiële dingen, worden je gegeven. En soms verbazingwekkende dingen die zelfs mij nog steeds verrassen.

Ik ging voor het eerst naar Alaska en Hawaï dankzij een fantastische gift van een fantastische vriend. Daarna vroegen enkele van mijn vrienden mij erover na te denken om reizen daarheen te leiden. Zo leidde ik een reis naar Alaska in de zomer van 1979 en een naar Hawaï in de zomer van 1980. Ik organiseerde de reizen zo dat ze voor alle deelnemers een leerzame en inspirerende ervaring werden. We leefden sober en reisden lichtbepakt.

Ik zat bepaald niet zonder werk in onze twee nieuwste staten. Behalve mijn vrienden rondleiden, hield ik toespraken voor heel wat groepen en sprak ik voor de radio. Sommige van die vrienden wilden een idee krijgen over hoe mijn leven als pelgrim eruitzag, en ik denk wel dat dit lukte. Het was een genoegen om deze inspirerende plaatsen met hen te delen.

Ik zal je nog iets vertellen: ik was bezig mijn reisschema voor Noord- en Zuid-Dakota uit te puzzelen en ik wist dat ik mijn programma in Noord-Dakota zou moeten onderbreken om de reis naar Hawaï te leiden. Ik wist dat die onderbreking in Bismarck zou zijn en ik wist ook dat het me ongeveer een week zou kosten om terug te liften vanuit Los Angeles, en ik dacht: 'Ojee, een week uit het programma van Noord-Dakota en een week uit het programma van Zuid-Dakota. Ik kan die twee weken juist goed gebruiken.' Ongeveer tezelfdertijd dat ik deze gedachten had, schreef iemand mij

en bood mij de vliegreis van en naar Bismarck aan. Het leek bijna een wonder dat dit zo gebeurde. En natuurlijk was dit iets wat ik nodig had. Ik neem nooit iets aan wat ik niet nodig heb, maar die tijd in Noord- en Zuid-Dakota had ik echt nodig. Dit was een prachtig geschenk, dat ik accepteerde, en waarvoor ik eeuwig dankbaar zal zijn.

Dus zelfs in de materiële dingen wordt voorzien.

Ik legde eens aan een verslaggever uit dat ik gewoon met mensen praat en dat ze me dan na een tijdje vragen of ik iets eten wil. Hij wees mij erop dat hij maanden, zelfs jaren lang met mensen gesproken had en dat zij hem al die tijd nooit meer dan een broodje hadden aangeboden. Ik zei hem: 'Maar jij bent ook geen vredespelgrim!'

Op een keer stormde een zestienjarige Mexicaanse jongen, die mij op de radio had gehoord, zijn huis uit toen ik langsliep en nodigde mij opgewonden uit de avond bij hen door te brengen. Zijn familie woonde in het arme hutje van rondtrekkende deelpachters, maar ik herinner mij dat ik behandeld werd als hun geëerde gast. Na een maaltijd van tortilla's en bonen, rolden zij hun enige kleed op en legden het als deken op hun enige bed. De volgende morgen, voor mijn vertrek, gaven zij mij van harte een tweede maaltijd van tortilla's en bonen.

Toen ik door Memphis liep, rende ik eens tot onder het houten portiekje van een éénkamerhuis om te schuilen voor een geweldige onweersbui. Een zwarte familie bood mij vriendelijk gastvrijheid voor die avond aan. Hun warmte evenaarde het houtvuurtje dat hun nederige woning verwarmde. Ze deelden hun schamele voedsel van water en granenbrood als avondeten en ontbijt. We sliepen allemaal op de kale goed geschrobde vloer. Ik zal nooit vergeten hoe echt hun gastvrijheid was.

Op een bitterkoude ochtend trok een student in Oklahoma zijn handschoenen uit en gaf ze mij en sloeg zijn sjaal om mijn hals. Die nacht, toen de temperatuur onder het vriespunt was gezakt, bood een Indiaans paar mij onderdak.

Eens werd ik gewaarschuwd niet naar Georgia te gaan, en zeker niet naar Albany, waar veertien mensen die voor de vrede liepen in de gevangenis zaten. Maar ik kan niet zeggen dat ik daar iemand vond die werkelijk onvriendelijk was. In feite stak de gastvrijheid er boven het gemiddelde uit.

De mensen van minderheidsgroepen die ik ontmoette namen

gewoon aan dat ik niet zou discrimineren. Als ze *Peace Pilgrim* op mijn tuniek lazen schenen ze mij te vertrouwen. Ze aarzelden niet stil te staan en te praten. Ik sprak in een groot aantal minderheidskerken en verscheidene voorgangers lazen mijn boodschap voor aan hun kerkgemeente.

Natuurlijk houd ik van iedereen die ik ontmoet. Hoe kan ik anders? In ieder mens zit de vonk van God. Ik houd mij niet bezig met de raciale of etnische achtergrond van iemand of met diens huidskleur. Alle mensen schijnen mij stralende lichten toe! In alle schepselen zie ik de weerspiegeling van God. Alle mensen zijn mijn verwanten, voor mij zijn mensen mooi!

Wij mensen van deze wereld moeten wegen vinden om elkaar te leren kennen, want dan zullen we onderkennen dat onze overeenkomsten zoveel groter zijn dan onze verschillen, hoe groot onze verschillen ook mogen lijken. Iedere cel, ieder mens, is van even groot belang en heeft werk te doen in deze wereld.

5. EEN EENVOUDIG LEVEN LEIDEN

Het vereenvoudigen van je leven is een van de stappen naar innerlijke vrede. Een doorgezette versobering zal een innerlijk en uiterlijk welzijn scheppen dat harmonie brengt in je leven. Voor mij begon dit met de ontdekking van de zinloosheid om méér te bezitten dan ik direct en feitelijk nodig had. Zodra ik mijzelf terug had gebracht naar het niveau van het strikt noodzakelijke, begon ik in mijn leven een wonderbaarlijke harmonie te ervaren tussen innerlijk en uiterlijk welzijn, tussen spiritueel en materieel welzijn.

Sommige mensen schijnen te denken dat mijn leven, gewijd aan eenvoud en dienstbaarheid, hard en vreugdeloos is, maar zij kennen niet de vrijheid van de eenvoud. Ik ben God ieder moment van mijn leven dankbaar voor de enorme rijkdom die over mij is uitgestort. Mijn leven is gevuld en goed, maar nooit overladen. Als je leven overladen is doe je meer dan van je gevraagd wordt.

Mijn leven was wel overdadig geweest, en vastgelopen. Ik voelde mij hebberig voordat ik mijn gelofte van soberheid aflegde: *Ik zal niet méér aannemen dan ik nodig heb terwijl anderen in de wereld minder hebben dan zij nodig hebben.*

Misschien heb jij ook een leven geleid waarin je teveel dingen had. Ik ben er zeker van dat je, wanneer je je leven versoberd hebt, je even vrij zult voelen als ik. Als je motief er een van geven is dan zal alles wat je nodig hebt je gegeven worden.

In mijn leven is wat ik wens en wat ik nodig heb precies hetzelfde. Alles meer dan het strikt nodige is mij tot last. Je kunt mij niets geven wat ik niet nodig heb. Ik heb geen geld, maar het kost mij moeite dat zo te houden. Verschillende van mijn goedmenende en welvarende vrienden hebben mij grote sommen geld geboden, die ik vanzelfsprekend geweigerd heb.

Ik sprak eens met iemand die dacht dat ik beroofd was van de 'pleziertjes' in het leven. Maar er is me niets ontnomen van wat ik toch niet gebruik of doe. Ik rekende ze eenvoudig niet mee toen ik voor een harmonieus leven koos. Ik had er doodgewoon helemaal geen belangstelling voor.

Ik ben geen slaaf van comfort en gemak. Ik zou geen pelgrim zijn als ik dat was. We kunnen valse overtuigingen toestaan ons leven te regeren en ons te knechten. De meeste mensen willen niet vrij zijn. Zij verkiezen te kermen en te klagen over hoe onmogelijk het is hun verschillende verslavingen aan bezit, voedsel, drank, roken enzovoorts op te geven. Het is niet zo dat ze die niet kunnen opgeven, ze willen ze niet echt opgeven.

Onze lichamelijke behoeften hangen enigszins af van het klimaat waarin we leven, onze gezondheidstoestand enzovoorts. Over het algemeen hebben we een dak boven ons hoofd nodig dat ons beschermt tegen de elementen; een vuur, een deken en enige kleding voor de warmte; zuivere lucht en water en voldoende voedsel voor ons levensonderhoud. Natuurlijk bestaan er ook behoeften op andere niveaus. Deze brengen vaak weinig of geen onkosten met zich mee, maar dat is niet altijd zo. Bijvoorbeeld, er zijn mensen van wie het leven niet compleet is als ze niet naar goede muziek kunnen luisteren of een of ander instrument kunnen bespelen. Er kunnen in het algemeen wel suggesties worden gedaan over een sober leven, maar het vereenvoudigen van ons leven is voor ieder van ons een individuele opgave.

Ik leerde ongeveer veertig jaar geleden dat geld en goederen mensen niet gelukkig maken. En dit is sindsdien vele malen bevestigd. Ik heb heel wat miljonairs ontmoet. Ze hadden één ding gemeen. Ze waren geen van allen gelukkig. Kijk maar naar Howard Hughes met zijn 2,5 miljard dollar. Men zegt dat hij het meest erbarmelijke, door angst verteerde schepsel was dat je je kunt voorstellen. En ik heb een vrouw gekend die 4,5 miljoen dollar had geërfd. Het ruïneerde haar leven. Omdat zij iemand was die altijd vrijgevig was, wilde ze het geld zinvol besteden. Maar ze ontdekte dat het zo'n last was voor haar, dat ze beter af was als ze het niet zou hebben.

Ik besef dat je, als je niet genoeg hebt, niet gelukkig zult zijn. Maar je bent evenmin gelukkig als je teveel hebt. Zij die genoeg maar niet teveel hebben zijn het gelukkigst.

Ik herinner mij een lieve dame die al op leeftijd was. Ze werkte heel

hard en was altijd aan het klagen. Uiteindelijk zei ik tegen haar: 'Waarom in 's hemelsnaam moet je zo hard werken als je alleen maar jezelf hoeft te onderhouden?' En ze zei: 'O, ik moet de huur betalen van een huis met vijf kamers.' 'Een huis met vijf kamers!' riep ik uit. 'Maar je hebt kind noch kraai, zou je niet in één kamer gelukkig kunnen leven?' 'Jazeker', zei ze bedroefd, 'maar ik heb meubels voor een huis met vijf kamers.' Ze was zich dus eigenlijk aan het kapot werken om die meubels een geschikt onderkomen te bieden! En zoiets gebeurt voortdurend. Al wat ik kan zeggen is: laat het jou niet overkomen.

Doordat ons materialisme ons geheel in beslag neemt, missen we vaak de mooiste dingen in het leven, die gratis zijn.

Onnodige bezittingen zijn onnodige lasten. Als je ze hebt, moet je ervoor zorgen.

Ik zal je over nog een andere vrouw vertellen. Ze was geëmancipeerd, hoewel niet op de best mogelijke manier. Ik zag haar alleen af en toe, maar ik zag haar toevallig net een maand nadat hun enorme huis, waarin zij en haar echtgenoot sinds de kinderen de deur uit waren alleen hadden gewoond, totaal was afgebrand toen ze niet thuis waren. Ze waren alles kwijt behalve de kleren die ze aan hadden. Indachtig hoe gehecht ze was geweest aan dat enorme huis, ondanks het feit dat het zo'n last voor haar was het schoon te houden, begon ik een paar woorden van medeleven te spreken. Maar zij zei: 'Heb geen medelijden met mij! Dat zou je de morgen na de brand nog gehad kunnen hebben, maar nu hoeft het niet meer. Denk je eens in, ik zal nooit meer die zolder hoeven schoonmaken. Ik zal nooit meer die kleerkasten hoeven opruimen. Nooit zal ik die kelder meer hoeven schrobben! Wel allemachtig, ik heb me nog nooit zo vrij gevoeld. Ik heb gewoon het gevoel dat ik een heel nieuw leven ga beginnen!'

Zij en haar echtgenoot woonden in een appartement van redelijk formaat en ervoeren inderdaad een fantastisch gevoel van vrijheid, daar ben ik zeker van. Maar was het niet beter geweest als ze geleerd hadden te geven en van hun overvloed hadden uitgedeeld aan hen die dat nodig hadden? Dan zouden ze gezegend zijn geweest door het geven, en anderen door het ontvangen. In elk geval was het een situatie die hen bevrijdde.

Als je eens vrij bent, raad ik je een trektocht over een pad door de wilde natuur aan. Het is zo inspirerend de hele dag in de zon te lopen en 's nachts onder de sterren te slapen. Wat een prachtige ervaring in eenvoudig, natuurlijk leven. Omdat je je voedsel, slaapzak e.d. op je rug draagt, leer je snel dat onnodige bezittingen onnodige lasten zijn. Je beseft spoedig wat de werkelijk noodzakelijke dingen van het leven zijn, zoals warmte als je het koud hebt, een droge plek op een regenachtige dag, het eenvoudigste eten als je honger hebt, koel zuiver water als je dorstig bent. Al snel geef je materiële dingen hun juiste plaats, besef je dat ze er zijn om te *gebruiken*, en dat je ze ook weer los kunt laten wanneer ze niet meer nuttig zijn. Je ervaart al vlug de grote vrijheid van de eenvoud en leert die te waarderen.

Van mei tot oktober 1952, vóór de pelgrimstocht, liep ik de 2000 mijl van de Appalachian Trail, van Georgia tot Maine, met 500 extra mijlen voor uitstapjes naar bijzonder mooie plekken.

Ik leefde volkomen in de buitenlucht, slechts voorzien van één lange sportbroek en één korte broek, één hemd en sweater, een lichtgewicht deken en twee lakenzakken van plastic, waarin ik soms bladeren stopte. Ik was niet altijd helemaal droog en warm, maar ik genoot er intens van. Mijn menu, 's morgens en 's avonds, bestond uit twee koppen ongekookte havermost in water geweld en op smaak gebracht met bruine suiker; 's middags twee koppen krachtige melkpoeder aangelengd met water, plus alle bessen, noten en bladgroenten die ik in het bos vond.

Door dit hardingsproces werd ik grondig voorbereid op mijn pelgrimstocht. Een wandeling langs de grote weg leek vergeleken hierbij kinderspel.

Wat is het lekker om smakelijke en rijpe vruchten direct van de boom en groenten krakend vers van het veld te eten. En hoe goed zou het zijn voor de landbouw van de toekomst zich erop te concentreren geen giftige stoffen meer te gebruiken, zoals spuitmiddelen, zodat het voedsel rechtstreeks van de boerderij op tafel kan komen.

Opeen morgen had ik bosbessen met dauw overdekt als ontbijt, ik plukte ze van de struiken terwijl ik door de bergen van New England trok. Ik dacht aan mijn medemensen die verschillende soorten geconserveerd voedsel met smaakstoffen aten, en ik besefte dat als ik mijn ontbijt zou mogen kiezen uit alle voeding ter wereld ik geen betere keus kon maken dan bosbessen overdekt met dauw.

In de lente en de zomer als de dagen lengen is het heerlijk om met de zon op te staan en naar bed te gaan met de zon. In de herfst en winter als de dagen korter zijn kun je wat van de nacht genieten. Ik ben geneigd het ermee eens te zijn dat er een stof in de lucht hangt die daar door de zon is achtergelaten, die minder wordt nadat de zon is ondergegaan, en die je alleen kunt opnemen terwijl je slaapt. Van negen tot vijf slapen is zo ongeveer goed voor mij.

Wat is het goed te werken in de versterkende frisse lucht onder de leven gevende zon temidden van de inspirerende schoonheid van de natuur. Velen zien dit in, zoals de jongeman die ik ontmoette wiens leven onderbroken was door zijn dienstplicht in vreedstijd. Terwijl hij in dienst was, bleek zijn vader, die met zijn gezondheid sukkelde, niet in staat de boerderij draaiende te houden en dus werd die verkocht. De jongeman nam het toen op zich jarenlang onaangenaam werk te doen om een andere boerderij te kunnen kopen. Wat is het goed in je levensonderhoud te voorzien door planten te helpen groeien om mensen te eten te geven. Met andere woorden, wat is het goed in je levensonderhoud te voorzien door constructief bij te dragen aan de gemeenschap waarin je leeft. Iedereen zou dat natuurlijk moeten doen en in een gezonde samenleving doet iedereen dat ook.

Mijn kleding is zowel heel comfortabel als heel praktisch. Ik draag een marineblauwe lange sportbroek, en een lang overhemd met mouwen met daar overheen mijn beletterde tuniek. De onderkant van mijn tuniek is zowel voor als achter naar binnen omgeslagen en in afzonderlijke vakken verdeeld die als zakken dienst doen. Hierin zitten al mijn bezittingen: een kam, een opvouwbaar tandenborstel, een balpen, een wegenkaart, enkele exemplaren van mijn vredesboodschap en mijn post.

Nu weet je waarom ik mijn post sneller beantwoord dan de meeste mensen: het zorgt ervoor dat mijn zakken niet gaan uitpuilen. Mijn lijfspreuk is: *elke gram telt!* Onder mijn bovenkleding draag ik een korte sportbroek en een hemd met korte mouwen, zodat ik altijd voorbereid ben op een verfrissende duik als ik langs een rivier of een meer kom.

Toen ik op een dag mijn eenvoudige kleren aantrok na een zwempartij in een helder bergmeertje dacht ik aan al diegenen die kasten vol kleren hebben waar ze voor moeten zorgen en die zware koffers met zich meesjouwen als ze op reis gaan. Ik vroeg me af waarom mensen zich toch zo willen belasten en ik voelde mij heerlijk vrij. Dit ben ik, met al mijn bezittingen. Bedenk eens hoe vrij ik ben! Als ik wil reizen, sta ik gewoon op en loop weg. Er is niets wat mij vasthoudt.

Eén stel kleren is genoeg. Dat is mijn hele bezit sinds het begin van mijn pelgrimage in 1953. En ik zorg goed voor mijn spullen. Ik kan altijd ergens een wastafel in een openbaar toilet vinden of een beekje in de buurt, waar ik mijn kleren kan wassen. Ze drogen is nog makkelijker: ik trek ze gewoon aan en laat de kracht van de zon alle vochtigheid verdampen.

Ik was mijn huid enkel met water, zeep verwijdert de natuurlijke oliën. En dat doen ook de crèmes en cosmetica die de meeste vrouwen gebruiken.

Het enige schoeisel dat ik nodig heb is een goedkoop paar blauwe gymshoenen. Ze hebben een zachte stoffen bovenkant en zachte rubberachtige zolen. Ik neem ze één maat te groot zodat ik mijn tenen kan bewegen. Ik voel me zo vrij alsof ik op blote voeten loop. En ik doe meestal zo'n 1500 mijl met één paar. Ik draag een paar marineblauwe sokken. Er is een reden waarom ik marineblauw gekozen heb voor mijn kleding: het is een erg praktische kleur, vuil zie je er niet op, en de kleur blauw staat voor vrede en spiritualiteit.

Ik dank geen enkel kledingstuk af voordat het zo versleten is dat het niet meer te gebruiken valt. Op een keer toen ik op het punt stond een stad te verlaten zei een gastvrouw tegen mij: 'Peace, ik zag dat je schoenen nodig gerepareerd moeten worden, en ik zou aangeboden hebben ze voor je op te knappen, maar ik weet zo veel van naaiwerk af dat ik wist dat ze niet meer gemaakt kunnen worden.' Ik zei haar: 'Gelukkig weet ik maar zo weinig van naaiwerk af dat ik niet wist dat ze niet meer gemaakt kunnen

worden. Ik ben juist klaar met repareren.'

De eerste paar jaren droeg ik bij kil weer een blauwe sjaal en blauwe trui, maar die legde ik tenslotte opzij als niet werkelijk noodzakelijk. Ik ben nu zo aangepast aan temperatuurswisselingen dat ik dezelfde kleren zomer en winter draag, binnenshuis en buiten.

Zoals de vogels trek ik noordwaarts in de zomer en zuidwaarts in de winter. Als je met mensen buiten de deur wilt praten moet je daar zijn waar het weer aangenaam is, anders zijn ze niet buiten.

Wanneer de temperatuur oploopt en de zon heet wordt is er niets zo welkom als schaduw. De schaduw van een boom heeft een speciaal soort koelte, maar je moet, tenzij het een grote boom is, wat meeschuiven om in de schaduw te blijven. Wolken geven ook schaduw als ze voor de zon langs schuiven. Rotsen geven wat ik diepe schaduw noem, zo ook een rivieroever 's morgens vroeg of laat in de middag. Soms wordt zelfs de schaduw van een struikje gewaardeerd of die van een hooiberg. Ook dingen die door mensen zijn gemaakt geven schaduw. Gebouwen natuurlijk, en zelfs borden die het landschap ontsieren geven schaduw. Bruggen ook, die verschaffen bovendien een schuilplaats voor de regen. Natuurlijk kun je een hoed dragen of een paraplu. Dat doe ik geen van beide. Eens toen een verslaggever mij vroeg of ik toevallig een opvouwbare paraplu in mijn zak had, antwoordde ik: 'Ik zal niet smelten. Mijn huid is waterdicht. Ik geef niet om kleine ongemakken.' Maar soms heb ik een stuk karton als zonnenscherm gebruikt.

Met heet weer denk je aan water, maar ik heb ontdekt dat ik niet dorstig word als ik niets anders dan fruit eet tot de wandeling van die dag erop zit. Wat ons lichaam nodig heeft is zo eenvoudig.

Ik herinner me dat ik, na een prachtig verblijf in de wildernis, langs de straten van een stad liep die een tijdje mijn thuis was geweest. Het was 1 uur 's middags. Honderden keurig geklede menselijke wezens met bleke of beschilderde gezichten haastten zich in tamelijk ordelijke rijen van en naar hun werk. Ik liep in mijn vale hemd en behoorlijk versleten lange broek tussen hen in. De rubberen zolen van mijn zachte linnen schoenen bewogen geruisloos voort temidden van het getik van modieuze, nauwsluitende schoenen met naaldhakken. In de armere wijken werd ik gedoogd. In de rijkere

wijken leken sommige blikken enigszins verstoord en andere waren vol minachting.

Aan beide zijden waar we liepen werden de waren uitgestald die we konden kopen als we bereid waren in de ordelijke rijen te blijven, dag na dag, jaar na jaar. Sommige van die spullen zijn min of meer nuttig, vele zijn absolute rommel. Sommige maken aanspraak op schoonheid, vele zijn opzichtig lelijk. Duizenden dingen worden geëtaled, en toch, mijn vrienden, ontbreken de meest waardevolle. Vrijheid wordt niet in de etalage gelegd, noch gezondheid, noch geluk, noch innerlijke vrede. Om deze dingen te verkrijgen, mijn vrienden, moet ook jij misschien ontsnappen uit de keurige rijen en riskeren met minachting te worden bekeken.

Voor de wereld lijk ik waarschijnlijk erg arm, omdat ik zonder geld op zak loop en mijn enige materiële bezittingen aan heb of in mijn zakken draag. Maar ik ben werkelijk heel rijk in zegeningen die voor geen geld ter wereld te koop zijn: gezondheid, geluk en innerlijke vrede.

*Het versoberd leven is een geheiligd leven,
veel meer kalmte en veel minder strijd.
O, wat een wondere waarheden worden onthuld,
projecten slagen die voorheen waren mislukt.
O, hoe prachtig kan het leven zijn,
prachtige soberheid.*

6. HET OPLOSSEN VAN PROBLEMEN IN HET LEVEN

Het doel van problemen is je te duwen in de richting van gehoorzaamheid aan Gods wetten, die exact en onveranderbaar zijn. We hebben de vrije wil om ze te gehoorzamen of niet. Gehoorzaamheid zal harmonie brengen, ongehoorzaamheid zal je meer problemen bezorgen.

Op dezelfde manier ontstaan er problemen binnen samenlevingen als die uit harmonie raken. Collectieve problemen. Hun doel is de gehele samenleving in de richting van harmonie te drijven. Individuen kunnen ontdekken dat ze niet alleen de mogelijkheid hebben te groeien en te leren door het oplossen van individuele problemen, maar ook door het oplossen van collectieve problemen. Ik zeg vaak dat mijn persoonlijke problemen op zijn geraakt en dan steekt er zo nu en dan nog ergens eentje de kop op. Maar ik herken ze nauwelijks als probleem omdat ze zo onbeduidend schijnen. In feite wil ik nu alleen maar leren en groeien door het helpen oplossen van collectieve problemen.

Ik heb een tijd gehad waarin ik het vervelend vond met een probleem geconfronteerd te worden. Ik probeerde ervan af te komen. Ik probeerde iemand anders het voor mij te laten oplossen. Maar die tijd is al lang voorbij. Het was in mijn leven een grootse dag toen ik het prachtige doel van problemen ontdekte. Jazeker, ze dienen een prachtig doel.

Sommige mensen verlangen een leven zonder problemen, maar zo'n leven zou ik voor geen van jullie ooit wensen. Wat ik voor jullie wens is de grote innerlijke kracht je problemen zinvol op te lossen en hierdoor te groeien. Problemen zijn ervaringen waarbij je leert en groeit. Een leven zonder problemen zou maar een dor bestaan zijn, zonder de mogelijkheid voor spirituele groei.

Ik heb ooit eens een vrouw ontmoet die zo goed als geen problemen had. Ik was te gast in een avondprogramma op de radio in New York City. Deze vrouw belde het radiostation op en wenste dat ik naar haar huis kwam. Ik was van plan de nacht in het busstation door te brengen, dus ging ik akkoord. Ze zond haar

chauffeur naar mij. Ik kwam terecht in het huis van een miljonair en sprak daar met een vrouw van middelbare leeftijd die net een kind leek. Ze was zo onvolwassen, en ik verbaasde mij over haar geestelijke onrijpheid, todat ik besepte dat deze vrouw van alle problemen werd afgeschermd door een groep juristen en dienstboden. Ze had het leven nooit aangepakt. Ze had geen problemen gehad waardoor ze kon groeien, en daarom was ze niet gegroeid. Problemen zijn vermomde zegeningen!

Als ik voor anderen problemen zou oplossen zouden zij blijven stilstaan en nooit groeien. Het zou een groot onrecht jegens hen zijn. Mijn benadering is eerder te helpen bij de oorzaak dan bij de gevolgen. Wanneer ik anderen help, dan doe ik dat door bij hen van binnen geleidelijk de inspiratie te wekken zelf hun problemen uit te werken. Als je iemand te eten geeft, voed je hem alleen voor die dag, maar als je hem leert voedsel te verbouwen, dan voed je hem een leven lang.

Door problemen op een juiste manier op te lossen groeien we spiritueel. We worden nooit met iets belast tenzij we het vermogen hebben het te overwinnen. Als er een groot probleem voor je wordt neergelegd, betekent dit enkel dat je de grote innerlijke kracht hebt om een groot probleem op te lossen. Er is nooit echt iets om ontmoedigd van te raken, want moeilijkheden zijn mogelijkheden tot innerlijke groei. En hoe groter de moeilijkheid, des te groter de mogelijkheid tot groei.

Moeilijkheden met materiële zaken komen vaak om ons eraan te herinneren dat we ons zouden moeten concentreren op spirituele zaken in plaats van materiële. Soms komen lichamelijke problemen ons laten zien dat het lichaam gewoon maar een vergankelijk omhulsel is en dat de onvernietigbare kern die het lichaam in beweging houdt je ware zelf is. Maar wanneer we kunnen zeggen: 'Dank u God voor de problemen die ten behoeve van onze spirituele groei gegeven worden', dan zijn het niet langer problemen. Dan worden het kansen.

Laat me je het verhaal vertellen van een vrouw die een persoonlijk probleem had. Ze leefde voortdurend met pijn. Het zat

ergens in haar rug. Ik kan nog steeds voor me zien hoe ze de kussens achter haar rug verschikte opdat het maar niet zo erg pijn zou doen. Ze was hier behoorlijk verbitterd over. Ik sprak met haar over het prachtige doel van problemen in ons leven, en ik probeerde haar te inspireren aan God te denken in plaats van aan haar problemen. Ik moet in een bepaalde mate succes hebben gehad, want op een nacht nadat ze naar bed was gegaan begon ze over God na te denken.

‘God beschouwt mij, dit kleine stofdeeltje dat ik ben, als zo belangrijk dat hij me precies de goede problemen geeft om te groeien’, begon ze te denken. En ze richtte zich tot God en zei: ‘O lieve God, dank u voor deze pijn waardoor ik misschien dichter naar u toegroei.’ Toen verdween de pijn en die is nooit meer teruggekomen. Misschien is dit de betekenis van het gezegde: ‘*Wees dankbaar voor alles.*’ Misschien zouden we vaker het gebed van dankbaarheid voor onze problemen moeten bidden.

Gebed is een concentratie van positieve gedachten.

Veel algemene problemen worden veroorzaakt door een verkeerde houding. Mensen zien zichzelf als het middelpunt van het universum en beoordelen alles naar hoe het in relatie tot hen staat. Uiteraard zul je op die manier niet gelukkig zijn. Je kunt alleen gelukkig zijn wanneer je de dingen in hun juiste perspectief ziet: alle mensen zijn in de ogen van God even belangrijk en hebben een taak in het goddelijk plan.

Ik zal je een voorbeeld geven van een vrouw die enige moeite had uit te vinden wat haar taak in het goddelijk plan was. Ze was begin veertig, vrijgezel, en moest de kost verdienen. Ze haatte haar werk zo hevig dat ze er ziek van werd. Het eerste dat ze deed was naar een psychiater gaan die zei dat hij ervoor zou zorgen dat zij weer in haar werk paste. Dus na enige aanpassing ging ze weer aan het werk. Maar ze haatte haar baan nog steeds. Ze werd weer ziek en kwam toen bij mij. Welnu, ik vroeg haar wat haar roeping was en ze zei: ‘Ik ben niet geroepen om iets te doen.’

Dat was niet waar. Wat ze eigenlijk zei was dat ze niet wist wat haar roeping was. Dus vroeg ik haar wat zij *graag* deed, omdat als iets je roeping is je het met gemak en vreugde doet, zoals ik mijn pelgrimstocht loop. Ik ontdekte dat ze drie dingen graag deed. Ze hield van pianospelen, maar was niet goed genoeg om haar brood

ermee te verdienen. Ze hield van zwemmen, maar was niet goed genoeg om zweminstructrice te worden, en ze hield ervan met bloemen te werken.

Ik regelde een baantje voor haar bij een bloemist zodat ze de kost kon verdienen met het werken met bloemen. Ze vond het heerlijk en zei dat ze het evengoed voor niets wou doen. Maar we deden ook iets met die twee andere dingen. Herinner je dat ze meer nodig had dan alleen levensonderhoud. Ze had andere dingen nodig. Het zwemmen werd haar lichaamsbeweging. Het paste goed bij verstandige levensgewoonten. Het pianospelen werd haar weg van dienstbaarheid. Ze ging naar een bejaardentehuis en speelde de oude liedjes voor de mensen daar. Ze kreeg hen aan het zingen en was daar erg goed in. Vanuit deze drie dingen werd een heel mooi leven voor die vrouw opgebouwd. Ze werd een erg aantrekkelijke vrouw en huwde ongeveer een jaar daarna. Ze bleef trouw aan die manier van leven.

Ik ken een andere vrouw die al een hele tijd aan haar kamer was gekluisterd. Ik ging haar bezoeken en ik kon meteen aan de lijnen in haar gezicht en haar gespannenheid aflezen dat haar kwaal allesbehalve lichamelijk was. En ik geloof niet dat ik langer dan vijf minuten met haar gesproken had, voor ze me het hele verhaal uit de doeken deed hoe gemeen haar zuster tegen haar geweest was. Uit de manier waarop ze het zei begreep ik dat ze dit verhaal al vele keren verteld had en dat die bitterheid tegen haar zuster voortdurend in haar geest rondmaalde. Ik legde haar uit dat ze als ze zou vergeven, zelf vergeving zou vragen, en vrede sluiten met haar zuster, uit kon zien naar een verbetering van haar gezondheid. 'Puh!,' zei ze, 'ik ga nog liever dood. Je hebt er geen idee van hoe gemeen ze was.' Dus werd de situatie een tijdlang op z'n beloop gelaten.

Maar op een morgen bij zonsopgang schreef deze vrouw een prachtige, geïnspireerde brief aan haar zuster en die liet ze mij zien (Over zonsopgang valt iets heel moois te zeggen. Zonsondergang is ook prima. Het enige is dat bij zonsondergang bijna iedereen wakker is en zich haast en rept. Bij zonsopkomst zijn de meeste mensen langzamer of nog in slaap en ze zijn veel harmonieuzer wanneer ze slapen. Daarom is zonsopkomst vaak een goede tijd voor spirituele dingen). Ik ging onmiddellijk de stad in en postte

voor haar de brief voor ze van gedachten kon veranderen. Toen ik terug kwam, *was* ze van gedachten veranderd! Het was maar goed dat ik hem gepost had. Ze maakte zich een beetje zorgen, maar per kerende post kwam er een brief van haar zuster, en die was heel blij dat ze zich met elkaar zouden verzoenen. En, weet je, op dezelfde dag dat die brief van haar zus aankwam, was die vrouw weer uit bed en liep rond, en het laatste wat ik van haar zag was dat ze vreugdevol op weg ging om zich met haar zuster te verzoenen.

Er zit iets in, in dat oude gezegde, dat haat de hater schaadt en niet de gehate.

Sommige mensen besteden veel minder tijd aan het kiezen van een levenspartner dan aan het uitkiezen van een nieuwe auto. Ze raken gewoon verzeild in zo'n relatie.

Niemand zou het gezinsleven in moeten stappen als hij zich er niet evenzeer toe geroepen voelt als ik tot mijn pelgrimage. Anders komt er ellende van. Ik kan mij een vrouw herinneren die niet overweg kon met haar echtgenoot en ik kon zien dat ze werkelijk niets gemeen hadden. Ik zei haar tenslotte: 'Waarom ben je in godsnaam ooit met die man getrouwd?' En ze zei: 'Al mijn vriendinnen raakten getrouwd en hij was de beste die ik op dat moment kon krijgen.' Dit gebeurt voortdurend. Ben je nog verbaasd dat er zoveel scheidingen zijn? Mensen raken in het gezinsleven verzeild zonder ertoe geroepen te zijn.

Emotionele gehechtheid kan iets verschrikkelijks zijn. Toen ik werkte met mensen die problemen hadden, bleek het vaak een probleem te zijn van emotionele banden die overduidelijk verbroken moest worden. Zo was er een meisje van zestien. Nu is ze inmiddels waarschijnlijk gelukkig getrouwd met iemand anders. Ik zeg altijd 'tijd heelt alle wonden', maar toen dacht ze dat haar hart gebroken was omdat haar vriend met iemand anders was getrouwd. Hoewel ze een moeilijke tijd doormaakte met het te verwerken, was ze na enige tijd in staat er wat filosofisch naar te kijken. Het kost inderdaad tijd. In feite herstellen mensen soms sneller van de dood van een geliefde dan van het feit dat een geliefde hen verlaten heeft.

Over de gewoonte zich zorgen te maken

Leef vandaag! Gisteren is maar een droom en morgen is alleen een visioen, maar een goed geleefd vandaag maakt ieder gisteren een droom van geluk en ieder morgen een visioen van hoop. Pijnlijk je nooit over het verleden en maak je nooit zorgen over de toekomst. Leef deze dag en leef hem goed.

Zich zorgen maken is een gewoonte. Het is iets waaraan je kunt werken. Ik noem dat de *bevrijding* van de gewoonte zich zorgen te maken. Daar bestaan bruikbare technieken voor. Ik sprak eens met enkele fijne kerkmensen en ik ontdekte dat ze nog steeds piekerden. Het is een totale verspilling van tijd en energie. Als je iemand bent die met vertrouwen bidt, dan zou je meteen en automatisch datgene waarover je inzit in gebed naar God moeten brengen en het in Gods handen achterlaten – de allerbeste handen. Dit is een uitstekende techniek. In het begin zul je het misschien heel wat keren opnieuw in Gods handen moeten leggen voordat je, zoals ik, de gewoonte hebt ontwikkeld in een gegeven situatie altijd alles te doen wat in je vermogen ligt en de rest dan veilig in Gods handen te laten.

Hoe vaak ben je over het NU aan het piekeren? Het heden is meestal in orde. Als je je zorgen maakt, ben je of bezig je te pijnigen over het verleden dat je al lang geleden vergeten had moeten zijn, of anders ben je ongerust over de toekomst die nog niet eens aangebroken is. We zijn geneigd het *huidige moment* over te slaan, dat toch het enige moment is dat God ieder van ons geeft om te leven. Als je niet in het nu leeft, kom je helemaal nooit aan leven toe. En als je wel in het huidige moment leeft, ben je niet geneigd je zorgen te maken. Voor mij is ieder ogenblik een nieuwe en fantastische gelegenheid om dienstbaar te zijn.

Over de gewoonte van woede

Ik zal hier een aantal andere gewoonten noemen. Een ervan is de gewoonte van woede. Woede gaat gepaard met een enorme energie, die soms de woede-energie wordt genoemd. Onderdruk die niet: dat zou je van binnen schaden. Uit die niet: dat schaadt niet alleen jou van binnen, het geeft ook deining in je omgeving. Wat je doet is die enorme energie transformeren. Je gebruikt die op een of andere

manier constructief voor een taak die gedaan moet worden, of in de heilzame vorm van lichaamsbeweging.

De beste manier om hierover met je te praten is je te vertellen wat enkele mensen daadwerkelijk hebben gedaan. Een vrouw waste bijvoorbeeld alle ramen van haar huis, een andere vrouw ging het huis stofzuigen of dat nu nodig was of niet, een ander ging brood bakken, gezond brood met hele granen. En nog een ander ging piano spelen: in het begin wilde marsen, langzaam koelde ze af en speelde zachte dingen zoals hymnen en slaapliedjes en toen wist ik dat ze weer helemaal in orde was.

Er was een man die zijn handgrasmaaier te voorschijn haalde. Je weet dat een handgrasmaaier geen motor heeft. Misschien heb je er nog nooit één gezien! En hij maaide zijn enorme grasveld. Ik logeerde in het huis ernaast. Op een dag kwam hij langs en leende de motorgrasmaaier van zijn buurman. Ik sprak hem erover aan en hij zei: 'O, zonder de energie van mijn woede zou ik zo'n groot grasveld nooit met een handmaaier kunnen doen.' Je ziet dat het werkelijk enorme energie is.

En dan was er die man die zijn huwelijk redde. Hij had zo'n slecht humeur dat zijn jonge vrouw op het punt stond hem te verlaten en haar twee kleine kinderen mee te nemen. En hij zei: 'Ik ga er iets aan doen!' En dat deed hij. Telkens als hij een aanval van woede voelde opkomen, ging hij in plaats van dingen door het huis te smijten, zoals voordien zijn gewoonte was, naar buiten om te joggen. Alsmaar het blok rond, totdat hij buiten adem was en de energie helemaal weg was – en hij redde zijn huwelijk. Het werkte. Ik zag hem jaren later terug en ik vroeg hem: 'Ben je nog steeds aan het joggen?' 'O jawel, een beetje voor lichaamsbeweging', zei hij. 'Maar ik heb in jaren geen driftbui meer gehad.' Als je de energie constructief gebruikt raak je de gewoonte van woede kwijt.

Deze technieken hebben ook hun dienst bewezen bij kinderen. Ik herinner mij een tienjarige jongen. Ik probeerde zijn moeder te helpen omdat ze een vreselijke tijd met hem doormaakte. Hij had woedeaanvallen, en op een keer dat hij geen aanval had vroeg ik hem: 'Wat kost de meeste energie van alle dingen die je doet?' En hij zei: 'Ik denk de heuvel achter het huis oprennen.' En zo vonden we een prachtige oplossing. Iedere keer als zijn moeder de tekenen van een driftbui zag opkomen zette ze hem buiten de deur en zei: 'Ga maar de heuvel oprennen.' Het werkte zo goed dat, toen een

onderwijzeres mij vertelde dat ze een soortgelijk probleem had met een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd, ik voorstelde dat ze hem zou vragen om rond de school te rennen, en dat werkte ook.

Laat ik je nu over een ander echtpaar vertellen. Zij werden tegelijkertijd razend en besloten een blokje rond te lopen. De een ging de ene kant op en de ander de andere, maar ze kwamen elkaar natuurlijk met tussenpozen tegen. En toen ze elkaar vriendschappelijk tegemoet konden treden, liepen ze samen naar huis en bespraken wat hun woedeuitbarsting veroorzaakt had en wat ze eraan konden doen om zoiets in de toekomst te vermijden. Het was heel wijs dat ze dit deden. Je moet nooit proberen te praten met iemand die woedend is, omdat die persoon op dat moment niet redelijk is.

Ik vertel nog één ander verhaal, over een jonge moeder. Ze had drie kinderen onder de schoolgaande leeftijd en ze zei: 'Wanneer ik kwaad word, wil ik gaan rennen, maar dat kan niet. Ik kan mijn drie kleine kinderen niet alleen achter laten. En meestal reageer ik het tenslotte toch op hen af.' Ik zei tegen haar: 'Heb je ooit geprobeerd op de plaats waar je staat te rennen?' En ik zag het haar gewoon staan doen. Ze scheef me: 'Peace, het werkt geweldig. Ik raak niet alleen de woede-energie kwijt, maar de kinderen hebben er nog plezier in ook!'

Over de gewoonte van angst

Angst is ook een gewoonte. Angst kan aangeleerd worden en wordt voortdurend aangeleerd. Angst houdt zichzelf in stand.

Nu, ik heb niet de minste angst. God is altijd bij me. Maar ik had een vriendin die bang was van een bepaalde etnische groep mensen. Haar echtgenoot werd overgeplaatst naar een andere stad en ze ontdekte dat ze tussen die groep mensen kwam te wonen die ze altijd had gevreesd. Ik ging met haar aan het werk en liet haar eerst kennis maken met de muziek van deze mensen, omdat ze zelf musicus was. Toen vond ik een vrouw uit deze bepaalde groep die twee kinderen had van ongeveer dezelfde leeftijd als de twee kinderen van mijn vriendin, en we gingen haar bezoeken. De twee jongetjes renden samen weg, de twee meisjes renden samen weg, en toen gingen we verder met de kennismaking. Natuurlijk werden ze

dikke vrienden. Ik herinner me de keer dat ze naar elkaars kerk gingen. Het was iets heel moois. De ene zondag gingen ze beiden naar de ene kerk en de andere zondag gingen ze beiden naar de andere kerk. Het was heel interessant dat, toen ze elkaar beter leerden kennen, zij ontdekten dat hun overeenkomsten veel groter waren dan hun verschillen. Ze begonnen van elkaar te houden toen ze elkaar beter leerden kennen.

Ik kende een dame die hoogleraar Engels was aan de universiteit. Iedere keer als er maar het geringste gerommel van donder in de verte was, werd ze hysterisch. Toen ze een klein meisje was, dook haar moeder telkens als er een donderbui was onder het bed en natuurlijk doken de kinderen haar na. Haar moeder had haar geleerd bang te zijn voor donderbuien – door haar voorbeeld. Dat is de manier waarop kinderen worden onderricht.

Bijna alle angst is angst voor het onbekende. Wat is dus de remedie? *Vertrouwd raken met dat waar je bang voor bent.* We moesten alle veiligheidsregels leren voordat we vertrouwd konden raken met donderbuien, maar het werkte.

Ik zal je nog een ander verhaal over angst vertellen. Ik heb gehoord over vrouwen die bang zijn voor muizen. En ik heb persoonlijk mannen en vrouwen gekend die bang zijn voor honden. Maar deze vrouw was bang voor katten. Ik heb het niet over wilde katten, maar over gewone huis-tuin-en-keuken katten. Nu waren er katten in de buurt waar ze woonde. Al haar vrienden hadden katten. Iedere keer als ze een kat tegen het lijf liep schreeuwde ze moord en brand, rende ze weg en werd, kortom, hysterisch. Ze vertelde me dat ze verwachtte dat iedere kat die ze tegenkwam haar naar de keel zou vliegen. Een psycholoog zou zeggen: 'Toen ze een baby was is ze eens van een kat geschrokken. Dat is ze vergeten, maar in haar onderbewuste is het nog blijven zitten.' Dat kan heel goed waar zijn. Het doet er niet toe. Ik zei: 'Als je je angst voor katten kwijt wilt, zul je vertrouwd moeten raken met een kat.' 'O, nee!' antwoordde ze. Ik zei: 'Ben je ook bang voor een jong poesje?' 'Niet als het klein genoeg is', zei ze. Dus leende ik een leuk klein katje. Ze zeiden dat ik het kon lenen of kon houden. Ik bracht het naar haar toe en zei: 'Ben je daar bang van?' 'O, niet van dat kleine beestje', zei ze. 'Heel goed', zei ik, 'nu moet je er vertrouwd mee raken, je moet het voeden en ermee spelen.' En natuurlijk weet je het eind van het verhaal al. Het jonge poesje werd een kat, maar

tegen die tijd was ze er zo aan gehecht dat ze het niet meer wilde laten gaan.

Sommige angsten kunnen afkomstig zijn van ervaringen uit vorige levens. In feite kan het laatste geval waar ik over sprak wel zo'n bron gehad hebben. Met dit soort angst wordt op dezelfde manier omgegaan. Je moet vertrouwd raken met de dingen waar je bang voor bent.

Er zijn een paar gevallen waarbij je een iets andere aanpak moet kiezen. Ik zal een geval vertellen waarbij we een geleidelijke manier gebruikt hebben. Deze vrouw was bang om in een klein kamertje te slapen. Ze kon wel een klein kamertje binnen gaan maar er niet slapen. Deze angst kwam inderdaad van een ervaring uit een vorig leven. Ze kwam voor hulp naar de plaats waar ik toen mijn werk had. We zetten voor haar een kampeerbed neer in de hoek van de bibliotheek (een heel grote ruimte). Ze was zelfs bang daar alleen te slapen, dus zette ik er nog een kampeerbed neer en sliep de eerste nacht bij haar. Toen ze geleerd had tenminste alleen te slapen in de bibliotheek, zetten we een kampeerbed in de eetzaal, de één na grootste kamer. Ik sliep de eerste nacht naast haar, en daarna leerde ze geleidelijk daar alleen te slapen. Toen probeerden we de grootste slaapkamer die we hadden, en zo verder, totdat ze in staat bleek in een kleine slaapkamer te slapen.

Je hoeft niet per sé deze geleidelijke methode te gebruiken. We deden dat hier wel omdat er een paar soorten angst bestaan waarmee gemakkelijker afgerekend kan worden door de geleidelijke methode toe te passen. Nog een hiervan is hoogtevrees, en ook dit kan komen vanwege voorgaande ervaringen. Weet je dat ook sommige jonge sterke mensen hoogtevrees hebben?

Wat ik meestal deed als mensen hoogtevrees hadden was ze meenemen naar een hoogte waar ze zich nog net prettig voelden en werkelijk geen stap hoger wilden gaan. Dan bleef ik een tijdje bij hen. Ik liet ze daar achter met iets te lezen, iets waarmee ze zich konden bezighouden, terwijl ze een tijdje op die hoogte bleven. De volgende dag gingen we meteen naar die hoogte en dan een klein stukje hoger. Uiteindelijk bereikten ze de top, waren gewend aan de hoogte en hadden er geen enkele angst meer voor.

Er werd mij gevraagd of een zekere hoeveelheid angst niet gezond is. Ik geloof niet dat enige hoeveelheid angst gezond is. Tenzij je het hebt over het feit dat je, als je bang bent voor een straat, eerst naar links en naar rechts kijkt voor je oversteekt. Maar zie je, ik geloof dat we verplicht zijn al het mogelijke voor onszelf te doen en daarom kijk ik als ik een straat wil oversteken eerst naar links en naar rechts. Maar ik geloof niet dat dat angst is. Dat is alleen maar verstandig. Ik verbind dat op geen enkele manier met angst. Ik weet bijvoorbeeld dat ik, als er grind op een gladde rots verspreid ligt, de kans loop uit te glijden als ik op die kiezels stap, dus let ik erop dat ik dat niet doe. Ik ben niet bang, het is gewoon verstandig om dat te doen.

Over goddelijke bescherming

Toen ik onlangs een groep mensen leidde op een leerzame en inspirerende reis naar vier eilanden van Hawaï, waarschuwde een politieagent ons niet op het strand te slapen. Er bleek een moord op dat strand gepleegd te zijn. Ik was erg bekommerd over alle angst die er op die mooie eilanden in stand gehouden werd. Ik had geen angst. Een groepslid probeerde mij de gevaren van het strand te vertellen. Ik zei haar: 'Wij staan allemaal onder de bescherming van mijn beschermengel.' En op geen enkel strand is er ook maar het geringste voorgevallen.

Op een nacht waren we denk ik de enige Amerikanen op het strand. De mensen waren heel vriendelijk. Verscheidene van hen kwamen naar ons toe en eentje zei: 'Een paar jaar geleden heb ik u op de televisie gezien.' Dat moet vijf jaar geleden zijn geweest, bij mijn eerste bezoek aan de eilanden. Ze vroegen zelfs handtekeningen! Daarom denk ik dat we niet ongerust moeten zijn. Ik geloof niet dat ongerustheid iets anders teweeg kan brengen dan juist naar zich toetrekken, want: '*Waarvoor ik vreesde overkwam mij*'. Ik voelde mij volkomen veilig op het strand en ik voelde dat mijn hele gezelschap beschermd werd, en dat was ook zo.

Ik leef met een gevoel van ondubbelzinnige bescherming. Twee-

maal heb ik de drang gevoeld een auto te verlaten waarin ik meereed, en eenmaal zag ik waarom. Maar ik stapte niet uit de auto waarmee ik met twee studenten in vliegende vaart langs de wijnroute Los Angeles binnenreed. Ze waren aan het uitproberen hoe hard ze de oude Chevrolet de heuvel af konden laten gaan. Ik zat achterin en voelde mij volkomen op mijn gemak.

Maar een keer zat ik bij een man die whisky dronk. Ik bood aan voor hem te rijden. Ik liet hem mijn rijbewijs zien, maar hij weigerde mij te laten rijden, dus vroeg ik hem mij er bij het volgende kruispunt uit te laten. Daarna werd ik door een kleine vrachtwagen opgepikt, en we hadden nog geen vijf mijl gereden of we zagen die andere auto. Hij was een greppel in gereden en had een populier geschampt. Aan de kant waar ik had gezeten was de ruit gebroken en het dak helemaal ingedeukt. Dus zag ik meteen waarom ik de aandrang gevoeld had uit te stappen. De bestuurder was slechts licht gewond. Hij had enkel wat sneden opgelopen.

Een andere keer zag ik het vervolg niet, maar ik voelde wel de behoefte uit te stappen. Deze man reed roekeloos. Hij ging over de dubbele streep en haalde auto's in terwijl hij niets kon zien. Dus stapte ik uit. Daarna reed ik mee met een man die bij het kruispunt oostwaarts ging en daarom zag ik nooit wat er met die andere auto was gebeurd. Ik weet het niet. Ik hoop niets.

Dus een zekere hoeveelheid gezond verstand is goed, zoals links en rechts kijken voor je een straat oversteekt, maar zeer zeker niet het soort gekke angsten dat veel mensen hebben. Als je angstig wordt, bijvoorbeeld over slapen op het strand, moet je iedere keer wel vreselijk bang zijn als je in je eigen huis slaapt. Want zie maar hoeveel mensen er in hun eigen huis vermoord worden. Of wanneer je in een hotelkamer slaapt. Kijk maar hoeveel mensen er in hotelkamers worden vermoord. Dit kan tot belachelijk gedrag leiden.

Ik voel mij inderdaad volledig beschermd. Als ik ook maar iets gevoeld had van wat ik in die twee auto's had gevoeld, dan had ik de hele groep van het strand gehaald. Maar ik wist mij absoluut beschermd, ik voelde geen greintje ongerustheid. Ik wist dat we volkomen veilig waren toen we op het strand overnachtten.

Er zijn vele dingen die we niet helemaal begrijpen. We weten alleen

maar dat ze gebeuren. Bijvoorbeeld, ik werd afgehouden van enkele dingen die mij hadden kunnen verwonden. Ik liep door een laantje waarvan ik wist dat het maar klein was. De bomen raakten elkaar bij de top. Ik kon niet goed zien waar ik liep, maar ik kende deze laan van vroeger, en ik kon aan het eind van de tunnel licht zien. Nu liep ik behoorlijk snel, toen iets, wat ik alleen maar een kracht kan noemen, mij tegenhield. Ik bedoel dat het krachtig genoeg was om mij tegen te houden. Toen begon ik uiterst behoedzaam naar voren te gaan om te zien wat er in 's hemelsnaam aan de hand was – en daar was prikkeldraad over de weg gespannen. Ze waren het hek voor het vee aan het einde van het laantje aan het herstellen, wat ik niet wist, en ze hadden dit stuk prikkeldraad over de weg gespannen om te voorkomen dat het vee weg zou lopen. Ik zou recht in de draad gelopen zijn als ik niet was tegengehouden. We genieten veel meer bescherming dan we beseffen.

De meest kenmerkende gebeurtenis van deze soort overkwam mij toen ik auto reed. Ik heb mijn rijbewijs nu opgegeven, maar gedurende de tijd dat ik auto reed was ik een goede, stabiele automobiliste, en ik had de auto altijd onder controle. Deze keer reed ik in de auto van iemand anders over een weg in aanbouw. Ik kwam een helling af, aan het eind van de weg stond een verkeerslicht waar je alleen maar links of rechts kon afslaan. Auto's sloegen beide richtingen in en er kwamen tegenliggers de helling op. Ik drukte vanzelfsprekend de rem in toen ik zag dat het licht op rood sprong, maar er waren geen remmen! Ik graaide naar de handrem. Er was geen handrem. Ik dacht dat de auto zou stoppen als ik hem in z'n achterruit kon krijgen, hoewel dit de koppeling aan stukken zou doen slaan. Ik probeerde het, maar dat lukte niet. Vlak voor me zag ik een stationcar met twee kleine kinderen die door de achterraut keken. Ik *moest* de wagen stoppen! Ik kon niet naar links uitwijken, er was een rotswand en er kwamen tegenliggers omhoog, dicht op elkaar en snel. Aan de rechterkant was er ook een rotswand met een greppel, en mijn kleine beperkte geest zei: 'Rij de greppel in en schamp de rotswand. Dat zal de auto tot stilstand brengen. Het zal hem aan flarden scheuren, maar het zal hem stoppen.' *Ik was niet in staat dat te doen.* Dit was de enige keer in mijn leven dat een auto uit mijn macht werd gehaald. De wagen draaide naar links, ging tussen twee auto's door, en reed een

modderweggetje tegen een helling op, wat de auto natuurlijk deed stoppen. Ik wist niet dat daar zo'n modderpad was. Ik had het onmogelijk kunnen zien.

Zo zie je maar, er zijn mij zulke verbazingwekkende dingen overkomen. Je kunt wel begrijpen waarom ik mij absoluut beschermd voel. Die bescherming breidt zich zelfs uit tot iedere groep mensen waarin ik ben.

Een meditatie die helpt

Ik wil graag deze kleine meditatie met je delen. Maar kunnen we het er eerst over eens zijn dat Gods bescherming ons omhult? Weet dat je een prachtig kind van God bent, altijd in Gods handen. Aanvaard God... aanvaard Gods bescherming... er is werkelijk niets om bang voor te zijn. Weet dat je niet het omhulsel van klei bent. Weet dat je niet de ik-gerichte natuur bent die nodeloos je leven beheerst. Weet dat je de God-gerichte natuur bent. Het Koninkrijk Gods binnen in je. De inwonende Christus. Eeuwig en onvernietigbaar. Identificeer je met je werkelijke identiteit.

Vrede... wees stil... en weet... Ik ben God.

Vrede... wees stil... en weet... Ik ben.

Vrede... wees stil... en weet.

Vrede... wees stil.

Vrede... wees.

Vrede...

Vrede...

Vrede.

En laat ons nu, met de kennis dat wij Gods volmaakte kinderen zijn, eeuwig en onvernietigbaar, onze verschillende wegen in liefde gaan, maar altijd samen blijven in de geest. God zegene je en vrede aan jullie allen.

7. EEN SPIRITUEEL LEVEN LEIDEN

In het begin ondernam ik mijn tochten niet alleen om met mensen in contact te komen, maar ook bij wijze van gebedsdiscipline om mij geconcentreerd te houden op mijn gebed voor vrede. Ik had toen nog niet geleerd zonder ophouden te bidden. Ik ondernam eveneens een periode van 45 dagen bidden en vasten als gebedsdiscipline.

Na die eerste paar jaren was de gebedsdiscipline volkomen overbodig geworden, omdat ik geleerd had *zonder ophouden te bidden*. Ik legde dit contact zo grondig dat ik iedere persoon of situatie in de wereld waarmee ik begaan ben in mijn gebedsbewustzijn breng en de rest vindt dan vanzelf plaats.

Bij gelegenheid wordt een bepaalde omstandigheid weer in mijn bewuste geest teruggebracht omdat ik mij er werkelijk op moet concentreren. Als iemand in zware moeilijkheden verkeert en die persoon keert terug in mijn bewustzijn opdat ik aan hem zou denken, dan bid ik soms door middel van visualisatie. Dit soort gebed is voor mij altijd heel natuurlijk geweest, maar ik begrijp dat dit niet voor iedereen zo is. Ik reik uit, mijn goddelijke natuur reikt uit naar de goddelijke natuur van die ander. Dan krijg ik het gevoel dat ik hen ophef, ophef, ophef, en dat ik Gods licht naar hen toebreng. Ik probeer mij hen voor te stellen badend in Gods licht en uiteindelijk zie ik hen in gouden licht staan en hun armen uitstrekken. Op dat moment laat ik ze in Gods handen.

In alle mensen die ik ontmoet – hoewel sommigen misschien door de ik-gerichte natuur geregeerd worden en hun beschikbare mogelijkheden helemaal niet kennen – zie ik de vonk van God, en daarop concentreer ik mij. Alle mensen zien er voor mij mooi uit, ik zie hen als stralende lichten. Ik koester altijd een gevoel van dankbaarheid voor deze mooie mensen die met mij de aarde bewandelen.

Daarom zou ik zeggen dat een deel van mijn gebed een gevoel

van dankbaarheid is en natuurlijk een gevoel van oprechte liefde voor alle kinderen van God en heel Gods schepping. Bidden is een concentratie van positieve gedachten.

Wegen van gebed

Je kunt Gods licht iedere dag visualiseren en het naar iemand zenden die hulp nodig heeft. Je goddelijke natuur moet uitreiken naar de goddelijke natuur van een ander en die aanraken. In jou is het licht der wereld en het moet met de wereld worden gedeeld.

Stel je een gouden licht binnenin je voor en breid het uit. Eerst naar de mensen om je heen – je kring van vrienden en familie – en dan geleidelijk aan naar de wereld. Ga verder met visualiseren dat Gods gouden licht onze aarde omhult. En als je een probleem hebt, neem het in gebed mee naar God, en visualiseer het in Gods handen. Laat het dan daar, wetend dat het in de best mogelijke handen is, en richt je aandacht op andere dingen.

Dit is niet het enige gebed dat je bidden kunt, maar ik heb ontdekt dat dit gebed van visualisatie enkele mensen die in grote moeilijkheden verkeerden erg geholpen heeft. Ik heb later de uitwerking ervan gehoord, dus pas ik dit soms toe.

Er is ook een constant dankgebed, ik ben voortdurend dankbaar. De wereld is zo mooi, ik ben dankbaar. Ik heb eindeloze energie, ik ben dankbaar. Ik ben aangesloten op de bron van universele voeding, ik ben dankbaar. Ik ben aangesloten op de bron van waarheid, ik ben dankbaar. Ik heb dit voortdurende gevoel van dankbaarheid, en dat is een gebed.

Als je aan het leren bent, kan het inderdaad waardevol zijn een speciale tijd ervoor uit te trekken, zelfs bepaalde vormen te gebruiken... dat begrijp ik.

Verscheidene malen hebben mensen mij geschreven en gevraagd: 'Peace, wil je met mij bidden om vier uur 's middags of negen uur 's avonds, dat is zo en zo laat plaatselijke tijd?' Ik schrijf ze dan terug: 'Je hoeft dat voor mij niet allemaal uit te rekenen – verbind je

maar *op ieder gewenst moment* en dan zul je samen met mij bidden en zal ik met jou bidden, want ik bid zonder ophouden.'

Bidden zonder ophouden is niet tot ritueel gemaakt, er komen zelfs geen woorden aan te pas. Het is het voortdurende gewaarworden van eenheid met God, het is een oprecht zoeken naar iets goeds, en het is een concentratie op het gezochte met het geloof dat het er voor je is. Elk juist gebed heeft een goede uitwerking, maar als je je hele leven aan het gebed geeft dan vermenigvuldig je de kracht ervan . . . Niemand kent werkelijk de volledige kracht van gebed. Natuurlijk bestaat er een relatie tussen bidden en handelen. *Ontvankelijk gebed* mondt uit in een innerlijk ontvangen dat aanzet tot juist handelen.

Ik wil je een verhaal vertellen over een antwoord op een gebed. Ik werd eens laat in de avond opgepikt door een jonge politieagent toen ik langs een verlaten grote weg liep. Ik geloof dat hij dacht in termen van beschermende hechtenis. Hij zei tegen me: 'Allemachtig, niemand in deze stad loopt op dit uur van de nacht buiten langs de snelweg.'

Ik zei hem: 'Ach, weet je, ik loop volkomen zonder angst. En daarom trek ik geen dingen aan die niet goed zijn. Er is gezegd: *waarvoor ik vreesde overkwam mij*. Maar ik vrees niets en verwacht alleen het goede.'

Hij nam me hoe dan ook in hechtenis, en ik kwam in een cel terecht. De vloer lag bezaaid met oude kranten, sigarettenpeuken en allerlei oude rommel. Een enkele matras op de vloer en vier gerafelde dekens waren de enige voorziening. Twee vrouwen probeerden samen op die enkele matras te slapen. Ze vertelden mij dat er de nacht tevoren acht vrouwen in die cel gezeten hadden met diezelfde voorzieningen. Er bestond in het algemeen een tamelijk goede verstandhouding tussen de gevangenen. Ze zeiden tegen me: 'Je zult twee dekens nodig hebben, omdat je op de vloer slaapt.' Ik nam dus een krant en maakte een plekje op de grond schoon. Daarna legde ik een deken neer, en met de andere over mij heen sliep ik die nacht comfortabel genoeg.

Het was niet de eerste keer dat ik op een cementen vloer sliep,

noch de laatste. Als je ontspannen bent kun je overal slapen. Toen ik 's morgens wakker werd zag ik een kerel door de tralies staren. Ik zei tegen hem: 'Hoe laat vergadert het hof?' Hij zei: 'Dat weet ik niet.' Ik zei: 'Bent u dan niet van de politie?' 'Nee', zei hij, 'ik hou er gewoon van naar de meiden te kijken.' Het was een van de sporten van de stad. Iedereen kon zo van de straat binnenkomen en zien wat ze daar nu weer hadden gevangen: 'Laten we eens naar de meiden gaan kijken!'

Een van de vrouwen was van middelbare leeftijd en werd vastgehouden vanwege dronkenschap en aanstootgevend gedrag. Het was haar zevende overtreding, vertelde ze, dus was het niet zo erg voor haar. Maar de ander was een meisje van achttien. Ze had het gevoel dat door deze ene ervaring haar hele leven geruïneerd was. Ik zei: 'Het is mijn tweede keer en ik denk zeker niet dat mijn leven nu geruïneerd is!' Ik slaagde erin haar helemaal op te beuren en we spraken over wat zij ging doen als ze er weer uit was. Ze zou deze of de volgende dag vrij komen.

Toen wisselden ze de wacht. Ik heb er nooit een beheerster gezien. De nieuwe wacht zag mij en zei: 'Wat doet u hier? Ik zag uw foto in de krant. Ik heb u op de radio gehoord.' Toen lieten ze me gewoon gaan.

Maar voor ik vertrok haalde ik een bezem bij de man die daar schoonmaakte en gaf die aan de vrouwen zodat ze hun cel konden aanvegen. Ik kreeg ook een kam voor ze, hun haar was helemaal aaneengeklit. Ze zaten daar al ongeveer een week zonder kam.

Wat ik je eigenlijk wilde vertellen was dat het meisje van achttien diep gelovig was. Ze had wanhopig om hulp gebeden. Ik geloof dat ik die nacht in antwoord op haar gebeden van de weg geplukt was en achter de tralies gezet.

Het allerbelangrijkste aan gebed is wat we *voelen*, niet wat we zeggen. We besteden er flink wat tijd aan God te vertellen wat er volgens ons gedaan moet worden, en niet genoeg tijd om in stilte te wachten tot God ons vertelt wat ons te doen staat.

Nu, behalve Gods wetten die voor ieder van ons dezelfde zijn, is er ook Gods leiding en die is uniek voor iedere menselijke ziel. Als je

niet weet wat Gods leiding is in jouw leven, dan kun je proberen die in ontvankelijke stilte te zoeken. Ik liep gewoonlijk stil en open tussen de schoonheid van de natuur. Wonderbaarlijke inzichten kreeg ik, die ik daarna in praktijk bracht in mijn leven.

Misschien houd jij meer van luisteren naar mooie opwekkende muziek, of van het lezen en overdenken van enkele mooie woorden. Voor mij was de schoonheid van de natuur altijd het meest inspirerend, en dat was dus feitelijk de tijd die ik alleen met God doorbracht. Het duurde niet langer dan een uur, als het dat al was, en ik ontving zo veel.

Nu praten de jonge mensen vandaag tegen me over dingen als ademhalingsoefeningen en meditatietechnieken, die in bepaalde culturen inderdaad religieuze praktijken zijn. Maar ik zeg, kijk wat ik gekregen heb van mijn tijd alleen met God: uit de schoonheid om mij heen, mijn inspiratie; uit de stille ontvankelijkheid, mijn meditatie; en van mijn lopen, niet alleen mijn lichaamsbeweging maar ook mijn ademen. Vier dingen in één klap! Ik geloof in het erg goed gebruik maken van mijn tijd. En je kunt niet al te veeleisend zijn als je vier dingen tegelijk doet.

Domme mensen hebben soms heel inspannende ademhalingsoefeningen of meditatietechnieken gebruikt die hen uiteen scheurden en hen in een ongewenste toestand brachten in plaats van in de spirituele staat van bewustzijn (Ja, dat was lang vóór de psychedelische drugs!). Ik denk altijd aan een bloemknop. Als je hem de juiste omstandigheden geeft zal hij zich openen tot een prachtige bloem, maar als je ongeduldig bent en probeert de blaadjes open te trekken dan bezorg je de bloem een blijvende beschadiging voor zijn aardse bestaan. De bloem kan gelijk gesteld worden met het mensenleven op aarde. Schep voor spirituele groei de juiste omstandigheden en deze zal zich ontplooien tot iets heel moois.

Wanneer je de behoefte voelt spiritueel opgetild te worden, probeer dan vroeg naar bed te gaan en vroeg op te staan om een stille tijd bij dageraad te hebben. Neem dan het serene gevoel van afgestemd-zijn dat je krijgt mee je dag in bij alles wat je van plan was te doen.

Voor diegenen onder jullie die een spiritueel leven zoeken, raad ik

deze vier dagelijkse oefeningen aan: trek iedere dag tijd uit om in ontvankelijke stilte alleen te zijn. Wanneer je boos bent, of gekweld wordt door een of andere negatieve emotie, neem dan tijd om alleen te zijn met God (Praat niet met mensen die boos zijn, ze zijn onredelijk en je kunt niet redelijk met hen praten. Als jij boos bent of zij, dan is het 't beste om weg te gaan en te bidden). Stel je iedere dag Gods licht voor en zend het naar iemand die hulp nodig heeft. Oefen het lichaam, het is de tempel van de ziel.

Over vasten

Mensen vroegen mij naar mijn periode van 45 dagen vasten en bidden. Ik ondernam die als gebedsdiscipline om mij op mijn gebed voor vrede geconcentreerd te houden. Het was in het tweede jaar van mijn pelgrimstocht toen ik langzaam dwars door het land terugkeerde en ik niet zulke lange afstanden liep.

Vasten kan een grote mate van spirituele betekenis hebben en hoewel ik al innerlijke vrede gevonden had, kan het goed zijn dat het vasten mij geholpen heeft om zonder ophouden te leren bidden.

Toen ik vastte was ik in het huis van een chiropracticus die van vasten gebruik maakte om te genezen. Hij wilde zien hoe een gezond mens op een vastenkuur zou reageren omdat hij nog nooit een gezond mens bij vasten had begeleid. Ik sprak met hem als met een vriend; hij sloeg me slechts gade, hij deed geen onderzoek op mij (Ik tel vele academici onder mijn vrienden, waaronder artsen, maar geen van hen heeft mij ooit behandeld of zelfs maar onderzocht. Hoewel af en toe een bevriende tandarts een oud gat vult dat nog een overblijfsel is van mijn vroegere slechte eetgewoonten). De laatste maaltijd voordat ik ging vasten bestond uit een grapefruit en twee sinaasappels, zodat ik geen dorst had. De eerste drie dagen werden zonder voedsel en water doorgebracht. Daarna nam ik gedistilleerd water op kamertemperatuur. Niets anders. En toen ik ophield met vasten was het niet op een ongebruikelijke manier, het was de gewone manier van stoppen met vasten. Het sap van een verse uitgeperste sinaasappel ieder uur de eerste dag. Het sap van twee vers uitgeperste sinaasappels, afgewisseld met het sap van een grapefruit, iedere twee uur de tweede dag. Een grapefruit en twee sinaasappels driemaal daags de derde dag, en nadien iedere

dag iets meer totdat ik na een week weer volledige porties kon eten.

We weken niet af van een gewoon vastenpatroon. Ik gehoorzaamde de wetten van het vasten: geen extreme inspanningen. Ik liep geen grote afstanden, hoewel ik wel wandelde. Ik deed wat tikwerk voor de dokter. Ik typte totdat hij de schrijfmachine wegnam, na ongeveer een maand vasten. Hij vond dat ik die maar beter niet meer kon gebruiken, dus schreef ik daarna met de hand, wat eigenlijk zwaarder is dan typen. Maar ik doe in deze dingen het beste wat ik kan.

Ik ging veel minder vaak met zijn patiënten praten dan ik gewild had, omdat hij niet wilde dat ik zoveel rondliep. Ik ging wel af en toe naar hen toe om hen te helpen de moed erin te houden.

Op een keer gedurende mijn vasten – ik herinner mij dat ik in een toestand tussen slapen en waken verkeerde – keek ik op en zag een naargeestig kruis boven mij. Het hing daar gewoon en ik wist dat iemand die last moest opnemen. Ik reikte omhoog om die aan te nemen en ik werd onmiddellijk boven het kruis getild waar alleen licht en schoonheid was. Het enige dat nodig was, was een bereidheid de last te aanvaarden, en toen werd ik er boven uit getild. In plaats van ontberingen kreeg ik een wonderbaarlijk gevoel van vrede en vreugde.

Over genezen

Je moet erg voorzichtig zijn wanneer je voor anderen bidt en er op letten dat je bidt voor het wegnemen van de *oorzaak* en niet voor het wegnemen van de symptomen. Een eenvoudig genezingsgebed is dit:

‘Breng dit leven in harmonie met het goddelijke doel . . . moge dit leven in harmonie komen met Gods wil. Moge je zo leven dat allen die jou ontmoeten geestelijk worden opgeheven, dat allen die jou zegenen gezegend zullen worden, dat allen die jou dienen de grootste voldoening zullen smaken. Als iemand zou proberen jou te kwetsen, moge hij in contact komen met jouw gedachte van God en genezen worden.’

Overgedienstige paranormale genezers zijn diegenen die aan het verwijderen van de symptomen werken en niet aan het wegnemen

van de oorzaak. Wanneer je uiterlijke verschijnselen verlangt, beheers je uiterlijke verschijnselen, maar komt God niet door. Laten we eens aannemen dat ik een paranormale genezer ben die naast je woont, en jij hebt gekozen om in dit leven te komen om een of ander lichamenlijk symptoom onder ogen te zien totdat je de oorzaak weggenomen hebt. Zodra het symptoom zich manifesteert, neem ik het weg. En dus dient het symptomen zich nogmaals aan, en neem ik het weer weg, en ik krijg het voor elkaar dat symptoom weg te houden.

Wanneer je nu overgaat naar de buitenlichamelijke zijde van het leven, om een heel andere reden, dan zul je, in plaats van mij te zegenen voor het verwijderen van je symptomen, zeggen: 'Die bemoeial! Ik kwam om dit probleem op te lossen, maar ze bleef het symptoom weghalen en daarom heb ik het nooit opgelost!'

Dat bedoel ik wanneer ik van mensen spreek die zich tevreden stellen met het verwijderen van symptomen. Als je je zo met het leven van een ander bemoeit, maakt dat dat de symptomen zich niet alleen blijven manifesteren maar misschien zelfs meegenomen worden naar een ander leven. De meeste genezers weten dit niet en zij gaan vrolijk voort met het wegnemen van symptomen.

Ik geef toe dat ik lange tijd geleden, wanneer ik met mensen werkte die problemen hadden, hen troostte door mijn handen achterin hun nek en op hun voorhoofd te leggen. Dat was voor ik echt wist wat ik deed en ik zou dat nu zeker niet meer doen. Ik besepte niet dat ik alles deed behalve troosten. Nu breng ik ieder probleem in mijn gebedsbewustzijn. Ik leg het in de best mogelijke handen, Gods handen, en richt mijn aandacht op iets anders.

De kracht van de gedachte

Ben je een slaaf van je ik-gerichte natuur, of leidt je goddelijke natuur je leven? Weet je dat je ieder moment van je leven aan het scheppen bent via gedachten? Je creëert je eigen innerlijke toestand en je helpt de omstandigheden om je heen te scheppen.

De christelijke leer vertelt ons: '*Zoals een mens in zijn hart denkt, zo is hij*'. Wat heel duidelijk zegt dat we de omstandigheden om ons heen zelf scheppen. Als we een beetje dieper in het leven konden kijken, konden we misschien zien dat lichamenlijke moeilijkheden de

weerspiegeling zijn van spirituele moeilijkheden, en dat negatieve gedachten en gevoelens veel schadelijker zijn dan ziektekiemen.

Als je beseft hoe krachtig je gedachten zijn, zou je nooit een moedeloze of negatieve gedachte hebben. Aangezien we door onze gedachten scheppen, moeten we ons zeer sterk concentreren op positieve gedachten. Als je denkt dat je iets niet kunt, dan kan je het ook niet. Maar als je denkt dat je het wel kunt, zul je misschien verbaasd ontdekken dat je het inderdaad kunt. Het is belangrijk dat onze gedachten voortdurend gericht zijn op het beste dat in een bepaalde situatie kan gebeuren, op de goede dingen die we graag zien gebeuren.

Ik heb een aantal 'new age' mensen ontmoet die een of andere voorspelling hadden gehoord over een ramp en zich daar daadwerkelijk op concentreerden. Vreselijk om zo iets te doen! We scheppen immers elk moment van ons leven via onze gedachten. En we helpen mee de omstandigheden om ons heen te scheppen.

Wanneer je enige voorspelling van een ramp hoort, is daar een reden voor. De reden is dat jij het hele gewicht van je positieve gedachten in de tegengestelde richting moet werpen.

Bijvoorbeeld, toen er tientallen voorspellingen waren dat de helft van Californië door een vreselijke aardbeving in zee zou verdwijnen, ging ik doelbewust naar dat deel van Californië. Er was geen enkel schokje. Maar ik miste een aantal van mijn vrienden, die het zekere voor het onzekere hadden genomen en aan de oostkust verbleven.

Weet je nog dat er geschreven staat dat er profetieën zullen zijn en dat ze niet zullen uitkomen? Waarom is dat? Omdat het enige dat je voorspellen kunt een bepaalde *tendens* van gebeurtenissen is. Je kunt nooit zeggen wat de uitkomst zal zijn, omdat we voortdurend in staat zijn de voorspelling in een andere richting om te buigen, in een positieve richting als we het daar over eens worden.

Al het goede dat je doet, al het goede dat je zegt, al het goede dat je denkt, trilt eindeloos na en stopt nooit. Het kwade blijft slechts in stand totdat het door het goede wordt overwonnen, maar het goede blijft voor altijd bestaan.

Richt je er alleen maar op om in harmonie met Gods wetten te denken, te leven en te handelen en anderen te inspireren hetzelfde te doen.

Denk iedere keer als je iemand ontmoet aan iets bemoedigends om te zeggen, een vriendelijk woord, een behulpzame suggestie, een uiting van bewondering. Denk nooit dat een juiste inspanning geen vruchten afwerpt. Iedere juiste inspanning draagt vrucht, of we de resultaten nu zien of niet.

Wees een zoete melodie in de grote symfonie, in plaats van een valse noot. Het medicijn dat deze zieke wereld nodig heeft is liefde. Haat moet vervangen worden door liefde, en angst door het vertrouwen dat liefde zal overwinnen.

In een of ander liedje komt deze regel voor: *Liefde stroomt als een rivier, gaat uit van jou en mij, vloeit uit in de woestenij en maakt al de gevangenen vrij.*

Inderdaad, de gevangenen zijn zij die niet weten wie ze zijn, diegenen die niet weten dat ze kinderen van God zijn.

Onthoud dit: *Wees stil en weet dat ik God ben.* Vergeet nooit wie je bent! Je kunt nergens zijn waar God niet is.

De verandering die dood heet

Het leven is een reeks proeven, maar als je ervoor geslaagd bent kijk je erop terug als goede ervaringen. Ik kijk op al mijn proeven terug als goede ervaringen, inclusief de nacht dat ik in een verblindende sneeuwstorm oog in oog stond met de dood. Het was in het eerste jaar van mijn pelgrimstocht en het was de mooiste ervaring die ik ooit had.

Ik liep in een zeer verlaten deel van het hooggebergte van Arizona waar mijlen in de omtrek geen mensen woonden. Die

middag stak er een onverwachte sneeuwstorm op, totaal buiten het seizoen. Ik heb nooit meer zo'n storm gezien. Als de sneeuw regen was geweest had je het een wolkbreuk genoemd. Nog nooit had ik sneeuw op die manier neergesmeten zien worden!

Opeens liep ik in een dik pak sneeuw en kon ik niet meer door de neervallende sneeuw heen kijken. Plotseling realiseerde ik mij dat de auto's stilstonden. Ik veronderstelde dat ze vast waren komen te zitten en mij niet meer konden voorbijrijden. Toen werd het donker. Er moet een zwaar wolkendek zijn geweest. Ik kon geen hand voor ogen zien, de sneeuw blies in mijn gezicht en deed me mijn ogen sluiten. Het werd erg koud. Het was de soort kou die doordringt tot in je beendermerg.

Als ik ooit mijn vertrouwen moest verliezen en bang worden, dan was dit wel het moment, omdat ik wist dat geen mens mij te hulp kon komen. In plaats daarvan kwam de hele ervaring van de kou en de sneeuw en het donker mij onwonderlijk voor. Alleen God leek werkelijk . . . niets anders. Ik identificeerde mij volledig met de werkelijkheid die het lichaam activeert en niet vernietigd kan worden – en niet met mijn lichaam, het omhulsel van klei dat wel vernietigd kan worden.

Ik voelde mij zo vrij, ik voelde dat alles goed zou zijn, of ik nu in dit aardse leven bleef om te dienen of verder zou gaan om te dienen in een ander vrijer bestaan hierna. Ik voelde mij geleid te blijven lopen, en dat deed ik, zelfs al kon ik niet zeggen of ik doorliep langs de weg of ervan afweek, een veld in. Ik kon niets zien. Mijn voeten in mijn lage linnen schoentjes leken wel ijsklompen. Ze voelden zo zwaar terwijl ik zo voortploeterde. Mijn lichaam begon stijf te worden van de kou.

Toen er meer verdoving dan pijn was, kwam er wat sommigen een hallucinatie zouden noemen en anderen een visioen. Het leek alsof ik niet alleen de lichamelijke zijde van het leven gewaar werd, waar alles zwarte duisternis, bittere kou en striemende sneeuw was, maar ook, zo dichtbij alsof ik er gewoon in kon stappen, de *buitenlichamelijke* kant van het leven, waar alles warmte en licht was. Daar was zo'n grote schoonheid . . . het begon met vertrouwde kleuren, maar oversteeg de vertrouwde kleuren. Het begon met vertrouwde muziek, maar oversteeg de vertrouwde muziek.

Toen zag ik wezens. Ze waren erg ver weg. Een van hen bewoog zich heel snel naar mij toe. Toen ze dichtbij genoeg was, herkende ik

haar. Ze zag er veel jonger uit dan toen ze was overgegaan.

Ik geloof dat in het begin van de verandering die dood heet, zij die ons het liefst zijn ons komen verwelkomen. Ik ben bij stervende vrienden geweest die de overgang hebben gemaakt en ik herinner mij goed hoe zij spraken met hun dierbaren aan beide zijden, alsof ze allemaal samen in de kamer waren.

Ik dacht daarom dat mijn tijd om over te gaan gekomen was, en ik groette haar. Ik dacht of zei: 'Ben je voor mij gekomen?' Maar ze schudde haar hoofd! Ze gebaarde mij terug te gaan! En precies op dat zelfde moment liep ik tegen de reling van een brug. Het visioen was voorbij.

Omdat ik mij geleid voelde dat te doen, zocht ik op de tast mijn weg naar beneden langs de besneeuwde helling en kroop onder de brug. Daar vond ik een grote kartonnen doos met inpakpapier erin. Heel langzaam en klungelig vanwege mijn verstijfde toestand kreeg ik het voor elkaar mij in de doos te wurmen, en lukte het mij op een of andere manier met mijn verstijfde vingers dat papier om mij heen te wikkelen. Daar onder de brug sliep ik tijdens de sneeuwstorm. Zelfs toen was er voor een beschutte plek gezorgd, maar ook voor deze ervaring.

Had je me tijdens die sneeuwstorm gezien dan had je misschien gezegd: 'Afschuwelijk wat die arme vrouw moet doormaken!' Maar als ik erop terugkijk kan ik alleen maar zeggen: Wat een schitterende ervaring waarbij ik de dood in het gezicht keek en geen angst voelde, maar mij voortdurend van Gods aanwezigheid bewust was, en dat is wat je ervan meeneemt.

Ik geloof dat ik het enorme voorrecht had het begin te ervaren van de verandering die dood heet. Daarom kan ik mij nu verheugen met de mensen van wie ik houd wanneer zij de glorievolle overgang maken naar een vrijer leven. Ik kan uitkijken naar de verandering die dood heet als het laatste grote avontuur van dit leven.

Er werd mij gevraagd wat ik bedoel wanneer ik zeg dat ik het begin heb meegemaakt van het proces dat we dood noemen. Natuurlijk, de verandering die dood heet is een proces. Allereerst begin je niet alleen deze kant van het leven waar te nemen, maar ook de buitenlichamelijke zijde van het leven. Dan ga je dierbaren herkennen die aan de andere zijde naar je toe komen, en je ontdekt

dat je met beide zijden kunt communiceren. Dat is het punt tot waar ik gekomen ben. Daarna komt het breken van het ‘zilveren koord’, en dan is de communicatie met degenen aan deze zijde afgesneden, hoewel je hen nog steeds kunt horen en zien. Je bevindt je dan in de ‘gemeenschappelijke ontmoetingsplaats’ met je buitenlichamelijke geliefden voor een verbazingwekkende hereniging, en later ga je naar het niveau waar je verder moet leren en ook dienen als je ver genoeg gevorderd bent.

De buitenlichamelijke kant van het leven is *hier, alleen in een andere dimensie*. De twee werelden zijn met elkaar verweven. Wij zijn ons bewust van onze wereld, maar zij zijn zich – gewoonlijk – van beide werelden bewust. Enige communicatie is mogelijk: zo kunnen wij voor hen en zij voor ons bidden.

De dood is een mooie bevrijding naar een vrijer leven. Het beperkende omhulsel van klei, het lichaam, wordt terzijde gelegd. De ik-gerichte natuur gaat met je mee om te leren en te groeien aan de buitenlichamelijke zijde van het leven, en keert hier dan terug in een passend klei-omhulsel en passende omstandigheden om de lessen te leren die we moeten leren. Als we wat dieper in het leven konden kijken, dan zouden we onze geboorte betreuren en ons verheugen om de dood. Als we wisten hoe kort het aardse leven is in vergelijking met het geheel, zouden we ons minder aantrekken van de moeilijkheden van het aardse leven dan we ons nu aantrekken van de moeilijkheden van één dag uit ons leven.

Een uitvaartdienst zou een vreugdevol afscheidsfeest moeten zijn, waarbij het goede dat de overledene gedaan heeft in herinnering wordt gebracht, en waarbij lievelingsgedichten worden gelezen en favoriete liederen gezongen. Als we dit deden, zou de bevrijde ziel zich met ons verheugen.

Zoals ik aanvaardde dat het goudblonde haar van mijn kindertijd veranderde in het roodbruine haar van mijn jeugd, zo accepteer ik ook mijn zilvergrijze haar. En ik ben klaar om het moment te aanvaarden waarop mijn haar en de rest van mijn omhulsel van klei

terugkeren naar de stof waaruit ze ontstonden, terwijl mijn geest verder gaat naar een vrijer leven. Ik heb de leeftijd om zilvergrijs haar te hebben, en iedere levensfase bergt zijn eigen lessen. Elk levensseizoen is prachtig als je de lessen geleerd hebt van de levensfase ervoor. Alleen wanneer je verder gaat met niet geleerde lessen verlang je een terugkeer naar vroeger.

Over religie

Religie is geen doel op zich. Je vereniging met God is je uiteindelijke doel. Er zijn zoveel religies omdat geestelijk onrijpe mensen geneigd zijn de nadruk te leggen op triviale verschillen in plaats van belangrijke overeenkomsten. Verschillen tussen religies liggen eerder op het gebied van geloofsovertuigingen en rituelen dan op het gebied van religieuze principes.

Hoe uiteenlopend de vele paden bij tijden ook lijken, komen ze uiteindelijk niet allemaal samen op dezelfde bergtop? Streven niet alle religies hetzelfde na?

Als je geleid wordt naar een bepaald geloof, gebruik het dan als een opstapje naar God, niet als een barrière tussen jou en Gods andere kinderen, of als een toren die je hemelhoog verheft boven de anderen. Als je niet geleid wordt naar een bepaald geloof (of zelfs als je dat wel bent) zoek God dan in de stilte – zoek binnenin je.

Wanneer we proberen iemand anders te isoleren, isoleren we alleen maar onszelf. We zijn allemaal Gods kinderen en er zijn geen bevoorrechten. God wordt geopenbaard aan allen die zoeken. God spreekt tegen allen die willen luisteren. Wees stil en ken God.

Ik ben iemand die diep religieus is, maar ik behoor tot geen enkele gezindheid. Ik volg de geest van Gods wet, niet de letter van de wet. Je kunt zo gehecht raken aan de uiterlijke symbolen en structuren van een religie dat je de oorspronkelijke bedoeling ervan vergeet: iemand dichter bij God brengen. We kunnen alleen toegang krijgen tot het Koninkrijk Gods door te beseffen dat het zowel in ons als in de gehele mensheid huist. Weet dat we allen moleculen zijn in de oceaan van de oneindigheid, die ieder op zich bijdragen aan het welzijn van de anderen.

Ik las de King James-versie van het Nieuwe Testament in zijn geheel en enige uittreksels uit het Oude Testament meteen na aanvang van mijn pelgrimstocht. Het zijn belangrijke boeken voor een groot aantal mensen, en ik voelde behoefte de hun inhoud te onderzoeken, opdat ik mijn dienstbaarheid aan anderen completer kon maken. Jazeker, de Bijbel bevat een groot aantal waarheden, maar veel te vaak worden deze waarheden niet echt begrepen. Mensen vervangen de geest van de wet door de letter van de wet en de waarheid wordt verdraaid tot leugen. Als je bevestiging van een waarheid verlangt, is het 't beste die *binnenin* je te zoeken en niet op een gedrukt stuk papier.

Je zult opmerken dat Jezus zegt: 'Waarom noem je mij 'Heer, Heer' en doet niet wat ik zeg?' Hij drukt deze gedachte meer dan eens uit. Daarom lijkt het mij dat een waar christen volgens de wetten van God zou moeten willen leven, die Jezus hem leerde. Jezus zegt ook: 'Zeg niet 'kijk hier' of 'kijk daar', want voorwaar het Koninkrijk Gods is in u.' Met talloze voorbeelden vertelt hij de mensen waartoe ze in staat zijn. Ware christenen zouden moeten toelaten dat hun leven geregeerd wordt door het Koninkrijk Gods in hen, door de God-gerichte natuur, die soms wordt genoemd *de inwonende Christus*.

Vele mensen belijden het christendom. Heel weinigen leven het, bijna niemand. En als je het leeft denken de mensen waarschijnlijk dat je gek bent. Het is waar wat er gezegd wordt, dat de wereld evenzeer geschokt wordt door iemand die het christendom verwerpt als door iemand die het in praktijk brengt.

Ik geloof dat Jezus mij zou accepteren omdat ik doe wat hij de mensen vertelde te doen. Dit betekent echter niet dat iedereen die zichzelf christen noemt mij zou aanvaarden. Natuurlijk houd ik van Jezus en waardeer ik hem en wens ik dat christenen zouden leren zijn geboden te gehoorzamen. Dan zou de wereld een paradijs zijn.

De weg van liefde

Kwaad kan niet overwonnen worden door meer kwaad. Kwaad wordt alleen door het goede overwonnen. Het is de les van de weg van liefde. De krachtmeting in de wereld van vandaag is er een tussen de oude weg van het pogen kwaad met kwaad te overwinnen, wat met het moderne wapenarsenaal tot complete chaos zou leiden, en de weg van het overwinnen van het kwade met het goede, wat zou leiden tot een glorievol en geestelijk rijp leven.

We hoeven niet op oorlogspad te gaan tegen dat wat slecht is, omdat niets van wat tegen Gods wetten ingaat stand kan houden. Alle niet-goede dingen in deze wereld gaan voorbij, omdat ze in zichzelf het zaad van hun eigen vernietiging dragen. We kunnen ze alléén helpen sneller te verdwijnen inzoverre wij zelf blijven gehoorzamen aan Gods wet dat het kwade met het goede overwonnen moet worden. Diegenen die iets kwaads in het leven roepen om ander kwaad te overwinnen, verdubbelen alleen het kwaad.

Gods wetten worden voortdurend ten uitvoer gebracht, want alles wat niet in harmonie is, is aan het verdwijnen. Hoe kan iemand eraan twifelen dat God uiteindelijk zal zegevieren? Alleen *hoe snel*, dat hangt van ons af. En met hoeveel geweld het zal verdwijnen hangt ook van ons af. In de mate waarin wij bereid zijn het te laten gaan, zal er minder geweld zijn – naarmate wij in staat zijn gebleken het nieuwe binnen het oude op te bouwen, zal er minder geweld zijn. Laten we daar dan aan werken. Laten we de feniks helpen uit zijn as te herrijzen, laten we helpen de fundamenten te leggen voor een nieuwe renaissance, laten we helpen het spirituele ontwaken te versnellen totdat het ons optilt naar het gouden tijdperk dat op komst is!

Om dat gouden tijdperk te helpen inluiden moeten we het goede in mensen kunnen zien. We moeten weten dat het er is, ongeacht hoe diep het ook verborgen mag zijn. Jawel, er is apathie, er is zelfzuchtigheid, maar er is ook goedheid. Dat goede kan niet bereikt worden door oordelen, maar door liefde en vertrouwen.

Pure liefde is een bereidheid tot geven, zonder de gedachte iets ervoor terug te krijgen. Liefde kan de wereld redden van een nucleaire vernietiging. *Bemin God*: keer je naar God met ontvankelijkheid en bereidwilligheid. *Heb je naasten lief*: richt je tot hen met

vreundelijkheid en vrijgevigheid. Maak dat je een kind van God genoemd kunt worden door de weg van liefde te leven.

Ken je God? Weet je dat er een kracht is, groter dan wijzelf, die zich in ons en overal in het universum manifesteert? Dit noem ik God. Weet je wat het is God te kennen, Gods voortdurende leiding te ervaren, een voortdurend besef te hebben van Gods tegenwoordigheid? God kennen is liefde weerkaatsen naar alle mensen en alle schepselen. God kennen is innerlijke vrede voelen, een kalmte, een sereniteit, een onwankelbaarheid die je in staat stelt iedere situatie aan te kunnen. God kennen is zo van vreugde vervuld zijn dat het overborrelt en verder stroomt als een zegen voor de wereld.

Ik heb nu nog maar één verlangen: doen wat God van mij wil. Er is geen innerlijke strijd. Wanneer God mij ertoe leidt een pelgrimstocht te maken, doe ik dat met plezier. Wanneer God mij ertoe leidt andere dingen te doen, doe ik dat met evenveel plezier. Als ik kritiek te verduren krijg om wat ik doe, zal ik die met opgeheven hoofd aannemen. Als ik word geprezen om wat ik doe zal ik die lof onmiddellijk doorsturen naar God, omdat ik enkel het instrument ben waardoorheen God werkt. Wanneer God mij leidt iets te doen wordt mij kracht gegeven, worden mij de middelen gegeven en wordt mij de weg gewezen. Mij worden de woorden gegeven die ik moet spreken. Of de weg nu makkelijk is of moeilijk, ik loop in het licht van Gods liefde, vrede en vreugde, en ik richt mij tot God met psalmen van lof en dank. Dit is het God te kennen. En God kennen is niet gereserveerd voor de heel groten. Het is voor kleine mensen zoals jij en ik, God is altijd naar je op zoek, naar ieder van ons.

Je kunt God vinden als je maar wilt zoeken, door goddelijke wetten te gehoorzamen, door mensen lief te hebben, door het loslaten van je eigen willetje, je gehechtheden, negatieve gedachten en gevoelens. En als je God vindt zal het in de stilte zijn. Je zult God van binnen vinden.

GEDACHTEN TER OVERWEGING

Alleen als je je weg gaat is er een glimp van licht. Je kunt het van niemand anders krijgen, noch kun jij het aan iemand anders geven. Zet dus de stappen die voor jou het makkelijkst lijken, en je zult merken dat als je er een paar gezet hebt, het makkelijker wordt er nog een paar te zetten.

Wanneer je jouw rol kent in het samenstel der dingen, in het goddelijk plan, heb je nooit een gevoel van onkundigheid. De hulpbronnen voor iedere situatie en ieder obstakel worden je altijd gegeven. Er is geen spanning, er is altijd zekerheid.

Wanneer je in een voortdurende omgang met God verkeert, voortdurend van binnenuit ontvangt, ken je geen enkele twijfel meer. Jij weet jouw weg. Je wordt een werktuig waarmee een taak wordt uitgevoerd, daarom heb je helemaal niet het gevoel dat het je eigen prestatie is.

Het spirituele leven is het werkelijke leven, al het andere is illusie en misleiding. Alleen zij die slechts aan God gehecht zijn, zijn waarlijk vrij. Alleen zij die leven in overeenstemming met het hoogste licht, leven in harmonie. Ieder die handelt vanuit zijn hoogste motivatie, wordt een kracht ten goede. Het is niet belangrijk of anderen merkbaar worden beïnvloed: je moet nooit resultaten zoeken of verlangen. Weet dat al het goede dat je doet, elk goed woord dat je zegt, iedere positieve gedachte die je hebt, een goed effect heeft.

Weinigen vinden innerlijke vrede. Dit komt niet omdat ze het proberen en er niet in slagen, maar omdat ze het niet proberen.

In ons universum gebeurt er niets bij toeval. Alles ontplooit zich volgens hogere wetten, alles wordt door goddelijke orde beschikt.

Anderen oordelen baat je niets en schaadt je spiritueel. Alleen als je

anderen kunt inspireren zichzelf te beoordelen is er iets waardevols bereikt.

Ik merkte dat het volkomen ik-gerichte leven niet waard was om te leven. Als wat je doet alleen jou en niemand anders ten goede komt, dan is het de moeite niet waard.

De goddelijke weg gaan is een van de weinige eenvoudige voorschriften die zelfs een kind kan begrijpen. De waarheid is simpel, het is alleen niet zo eenvoudig die te leven. Daarom zijn geestelijk onrijpe mensen geneigd haar te verbergen achter ingewikkelde interpretaties om niet de eenvoudige waarheid te hoeven leven.

De mensheid heeft haar ware potentieel nog maar oppervlakkig benut. Iedereen kan contact maken met de goddelijke stroom door de waarheid van Jezus en andere profeten te ontdekken die leerden dat *het Koninkrijk van God binnenin je is*.

Als je mensen wilt onderrichten, jong of oud, moet je beginnen bij waar zij zijn, op het niveau dat zij begrijpen en in woorden die zij verstaan. Als je hun aandacht eenmaal gevangen hebt, kun je hen zo ver meevoeren als zij in staat zijn te gaan. Als je merkt dat ze jouw begripsniveau al voorbij zijn, laat ze jou dan onderrichten. Omdat stappen in spirituele vooruitgang in zo'n verschillende volgorde gezet worden, kunnen de meesten van ons elkaar onderrichten.

Het leven is een mengsel van succes en mislukking. Moge je door je successen aangemoedigd worden en door je mislukkingen worden gesterkt. Zolang je nooit het vertrouwen in God verliest, zul je uit elke situatie die je tegenkomt zegevierend te voorschijn komen.

Wanneer je met je emoties naar dingen kijkt, zul je ze niet helder

zien; wanneer je de dingen spiritueel beschouwt, zul je ze begrijpen.

Leef in het heden. Doe de dingen die gedaan moeten worden. Doe iedere dag al het goede dat je kunt. De toekomst ontvouwt zich vanzelf.

Er moeten vele lessen geleerd worden en vele weegschalen in balans gebracht. De wetten van het universum kunnen niet veranderd worden omwille van iemands gemak. De mensheid moet leren alles wat het leven biedt te aanvaarden als een leerervaring. Om deze reden kunnen spiritueel onrijpe mensen niet door iemand anders de pap in de mond gegeven worden. De zoeker moet alleen gaan, samen met God.

Als je je leven geeft als een gebed, dan maak je het gebed bovenmate krachtig.

Hoewel anderen misschien medelijden met je hebben, heb *nooit* medelijden met jezelf: het heeft een dodelijk effect op je spiritueel welzijn. Herken alle problemen, hoe moeilijk ook, als kansen om spiritueel te groeien, en maak het beste van die kansen.

Om innerlijke vrede te bereiken moet je werkelijk je leven geven, niet alleen maar je bezittingen. Wanneer je uiteindelijk je leven geeft, waarbij je je manier van leven in overeenstemming brengt met wat je gelooft, dan, en dan alleen, kun je beginnen innerlijke vrede te ervaren.

8. DE WEG NAAR VREDE

Dit is de weg naar vrede: *overwin kwaad met goed, leugen met waarheid en haat met liefde.*

Mensen begrijpen maar moeilijk dat iedere oorlog slecht is en zijn doel voorbij schiet. In hun geestelijke onrijpheid proberen mensen kwaad met nog meer kwaad te overwinnen, en dat vermenigvuldigt slechts het kwaad. Alleen het goede kan het kwade overwinnen.

Mijn eenvoudige vredesboodschap is voldoende – echt alleen de boodschap dat de weg naar vrede de weg van liefde is. Liefde is de grootste kracht op aarde. Zij verovert alles. Eén persoon die in harmonie is met Gods wet van liefde heeft meer kracht dan een heel leger, want men hoeft zich niet te onderwerpen aan een tegenstander; een tegenstander kan worden getransformeerd.

Op een dag toen ik langs de grote weg liep begon ik woorden van vrede te zingen op een bekend wijsje. Ik geloof dat ze de huidige wereldsituatie in een notedop weergeven:

*De wereld bouwt in koorts aan oorlogstuig,
De wereld bereidt vernietiging voor van ongekende soort.
Ik hoor vijanden vervloeken en ruzies lopen op,
Maar, wat hunkert de wereld hevig naar vrede,
Voor vrede, voor vrede daar bidt zij voor!*

De kernbom zegt ons: 'Sluit vrede of sterf!' We erkennen dat we niet langer kunnen denken in termen van militaire overwinningen, en dat een nucleaire oorlog wederzijdse vernietiging zou betekenen. Velen benaderen deze kritieke situatie met onverschilligheid, enkelen met frustratie, maar slechts een handjevol mensen treedt haar constructief tegemoet.

Er is zo'n enorme behoefte aan opbouwende vredesacties. We beleven een crisisperiode in menselijke aangelegenheden. Wie vandaag leeft, staat voor een zeer gewichtige beslissing: een keuze tussen een vernietigingsoorlog en een gouden vredestijdperk. Ieder

die nu leeft helpt deze keuze maken, want de loop van de gebeurtenissen drijft de wereld in de richting van oorlog en vernietiging. Dus wie in deze crisissituatie werkeloos toeziet, kiest ervoor de toestand op z'n beloop te laten. Zij die willen kiezen voor vrede moeten *zinvol in actie komen* voor vrede. En deel worden van het ontwaken en opstaan dat een aanvang genomen heeft en dat zich versnelt. En helpen het voldoende te versnellen zodat het tijt gekeerd kan worden. In deze crisissituatie is vrede wel degelijk ieders zaak! De tijd om aan de vrede te werken is NU.

De uiteindelijke vrede begint in jezelf. Wanneer we innerlijke vrede vinden zullen er geen conflicten en geen aanleidingen tot oorlog meer zijn. Als dit de vrede is die je zoekt, zuiver dan je lichaam door gezonde leefgewoonten aan te nemen, zuiver je geest door alle negatieve gedachten te verdrijven, zuiver je motieven door elk idee van zelfzucht of zelfingenomenheid uit te schakelen en door erop uit te zijn je medemensen te dienen. Zuiver je verlangens door al je begeerten naar materiële bezittingen of zelfverheerlijking op te geven en door vurig te verlangen God en Zijn Wil met jou te kennen en te volgen. En inspireer anderen hetzelfde te doen.

Anderen zullen verkiezen aan een tussentijdse vrede te werken – het instellen van mechanismen die conflicten oplossen in een wereld waar nog steeds conflicten bestaan – zodat er, hoewel er nog psychologisch geweld kan zijn, in elk geval niet langer fysiek geweld is. Als dit de vrede is die jij zoekt, werk dan op wereldschaal aan ontwapening en herstel van de wereld, aan een wereldregering die alle mensen zal omvatten, aan denken op wereldschaal: het plaatsen van het welzijn van de mensenfamilie boven het welzijn van enige natie. Werk er op nationale schaal aan om het zogenaamde Ministerie van Defensie een constructieve in plaats van een destructieve functie te geven. Er is zoveel opbouwend werk nodig onder de minder fortuinlijke volkeren in de wereld, en voor het aanpassen van onze economie aan een situatie in vrede. Hier zijn talloze problemen op te lossen. Stimuleer anderen met je samen te werken.

We kunnen tegelijkertijd aan innerlijke vrede en wereldvrede werken. Aan de ene kant hebben mensen innerlijke vrede gevonden door zichzelf te verliezen in een zaak groter dan zichzelf, zoals de

wereldvrede. Het bereiken van innerlijke vrede betekent immers van een ik-gericht leven te komen tot een leven gericht op het welzijn van het geheel. Aan de andere kant is een van de manieren om aan wereldvrede te werken te groeien tot meer innerlijke vrede, omdat wereldvrede nooit duurzaam zal zijn als niet voldoende mensen innerlijke vrede gevonden hebben om die te stabiliseren.

Niets buiten mij kan mijn innerlijke vrede verstoren. Alleen voor zover ik in harmonie blijf kan ik anderen tot harmonie brengen. En er is zoveel meer harmonie nodig voordat de wereld vrede kan vinden. Dit betekent niet dat ik niet begaan zou zijn met gebeurtenissen in de wereld. Een tijd als deze roept om veel gebed en inspanning voor de vrede. Al het juiste werk en het juiste gebed heeft effect, elke goede inspanning draagt vrucht, of we de resultaten nu zien of niet. Ondanks de duisternis in de huidige wereldsituatie ben ik niet ontmoedigd. Ik weet dat, precies zoals een mensenleven door een aantal bergen en dalen moet gaan om te groeien naar harmonie, een samenleving haar ups en downs heeft in haar zoeken naar vrede.

In het hart van mensen is er een diep verlangen naar vrede op aarde, en zij zouden zich voor de vrede uitspreken als zij niet gevangen zaten in grote onverschilligheid, onwetendheid en angst. Het is de taak van vreedestichters om hen uit hun apathie te wekken, hun onwetendheid door waarheid te verjagen en hun angst tot bedaren te brengen door het vertrouwen dat Gods wetten werken – en ten goede werken.

Laten we, in de wetenschap dat alle dingen tegengesteld aan Gods wetten van voorbijgaande aard zijn, wanhoop vermijden en hoop uitstralen voor een wereld zonder oorlog. Vrede is mogelijk, want gedachten hebben een enorme kracht.

Een klein aantal werkelijk toegewijde mensen kan opwegen tegen de ziekelijke gevolgen van massa's mensen die niet in evenwicht zijn. Dus wij die voor de vrede werken moeten niet versagen. We moeten doorgaan voor de vrede te bidden en actie te voeren voor de vrede op alle manieren die in onze macht liggen, we moeten doorgaan voor de vrede te spreken en de weg van vrede te leven; om anderen te inspireren moeten we aan vrede blijven denken en weten dat vrede mogelijk is. Waar we bijilstaan,

helpen we realiseren. Eén klein persoontje dat al haar tijd aan vrede geeft, maakt nieuws. Vele mensen die iets van hun tijd geven, kunnen geschiedenis maken.

Eens zei een vrouw tegen mij: 'Peace, ik bid met je voor de vrede, maar uiteraard geloof ik niet dat vrede mogelijk is'. Ik vroeg: 'Geloof je niet dat vrede de wil van God is?' 'Oh, jawel', antwoordde ze, 'dat weet ik'. Ik zei toen: 'Hoe kun je me dan vertellen dat wat Gods wil is, onmogelijk is? Het is niet alleen mogelijk, het is onvermijdelijk, maar hoe *snel*, dat ligt aan ons'.

Onderschat nooit de kracht van een losjes verbonden groep die voor een goede zaak werkt. Wij allen die samen werken voor de vrede, wij allen die samen bidden voor de vrede, vormen een kleine minderheid, maar een krachtige spirituele gemeenschap. Onze kracht overstijgt ons aantal.

Zij die schijnbaar falen banen de weg en dragen vaak meer bij dan diegenen die uiteindelijk slagen. Ik kan niet anders dan mij dankbaar voelen voor de vredespioniers die voor de vrede werkten toen de weg moeilijk begaanbaar was en er geen zichtbare resultaten waren.

Een van de mij meest gestelde vragen is: 'Heb je al resultaten gezien van je pelgrimstocht?' Het antwoord is dat ik nooit gevraagd heb om resultaten te zien, ik laat de resultaten in Gods handen. Misschien treden ze in mijn leven niet eens aan het licht, maar op de lange duur zullen ze zichtbaar worden. En, geloof het of niet, ik heb resultaten gezien: vele brieven van mensen die aangeven dat ze geïnspireerd zijn om op hun manier iets voor de vrede te doen, van het schrijven van brieven aan parlementsleden tot het vrede sluiten met een vriend of relatie. En het draagt allemaal bij.

Nu, wanneer ik terugkijk op de globale inspanningen van alle vredestichters, kan ik de resultaten zien. Toen ik mijn pelgrimage begon, accepteerden de mensen oorlog als een noodzakelijk onderdeel van het leven. Nu hebben de vredestichters aan populariteit gewonnen! Toen ik begon bestond er maar erg weinig

belangstelling voor het innerlijke zoeken. Bij een enquête op een hogeschool kon ik inderdaad ontdekken dat tweederde tot driekwart van de studenten zich toentertijd als agnostisch of zelfs atheïstisch beschouwde. Nu kan ik maar moeilijk een student of iemand anders vinden die niet geïnteresseerd is in het zoeken naar het allerdiepste. Voor mij is dat het meest van al een hoopvol teken.

Aan de ene kant kun je zeggen: *Hoe tragisch dat onze materiële vooruitgang zover vooruitgelopen is op onze spirituele vooruitgang dat we op de rand van de vernietiging van al het leven op aarde staan.* Aan de andere kant kun je zeggen: *Hoe goed dat we uiteindelijk beseffen dat een militaire overwinning onmogelijk is, zodat geestelijk onrijpe mensen en zelfs niet-goede mensen nu een motief hebben om hun wapens neer te leggen.* Beide uitspraken zijn waar.

Er bestaat geen grotere belemmering voor wereldvrede, of innerlijke vrede dan angst. Angst heeft ons ertoe geleid massavernietigingswapens te fabriceren. We zijn geneigd een onredelijke haat te ontwikkelen voor datgene waar we bang voor zijn, en zo komen we tot haat en angst. Dit schaadt ons niet alleen psychisch en verergert de spanningen in de wereld, maar door zo'n concentratie op het negatieve zorgen we er juist voor dat we naar ons toehalen wat we vrezen. Als we nergens bang voor zijn en liefde uitstralen kunnen we verwachten dat er goede dingen naar ons toekomen. Hoe zeer heeft de wereld de boodschap en het voorleven van liefde en vertrouwen nodig!

Vrede en vrijheid! Dat zal geschieden! Hoe snel dit zal geschieden, en of dat nú gebeuren zal of na een enorme vernietiging, na een nieuw begin en na eonen van tijd, dat ligt aan ons!

Er is veel onderzoek naar en experimenteren met vreedzame conflicthantering nodig. In onze eigen omgeving kunnen we daar groepsgewijs of individueel aan werken, specifieke vredesprojecten uitvoeren en het goede prijzen en bekrachtigen, waar we het maar aantreffen.

Slechts van één land kun je verwachten het te veranderen – dat is dat van jou. Zodra jouw land zich veranderd heeft, kan dit voorbeeld andere landen inspireren hetzelfde te doen. Als een invloedrijk land de enorme spirituele kracht kon opbrengen zijn wapens neer te leggen en voor het aangezicht van de wereld met schone handen te verschijnen, dan zou de wereld veranderd zijn. Ik zie nog geen bewijs dat er een invloedrijk land is met zo'n grote spirituele kracht en moed. Daarom zal ontwapening een langzaam proces zijn, gedreven door de wens om te overleven.

De duisternis die we vandaag de dag in onze wereld zien is toe te schrijven aan het uiteenvallen van dingen in harmonie met Gods wetten zijn. Het grondconflict is er niet een tussen volkeren, maar tussen twee tegengestelde overtuigingen. De eerste is dat kwaad overwonnen kan worden door meer kwaad en dat het doel de middelen heiligt. Deze overtuiging is erg dominerend in onze huidige wereld. Het is de *weg van de oorlog*. Het is het officiële standpunt van elke grote mogendheid.

Daarnaast is er de weg die tweeduizend jaar geleden werd onderricht: om kwaad met goed te overwinnen, en dat is mijn weg, de weg die Jezus ons leerde. Verlies nooit je vertrouwen: uiteindelijk zal Gods weg zegevieren.

Wil de wereld vreedzaam worden, dan moeten de mensen vreedzamer worden. Onder geestelijk rijpe mensen kan oorlog geen probleem zijn, het kan gewoon niet. In hun onvolwassenheid willen mensen tegelijkertijd vrede en de dingen waardoor oorlog ontstaat. Maar mensen kunnen rijp worden, precies zoals kinderen groot worden. Zeker, onze maatschappelijke instellingen en onze leiders weerspiegelen onze geestelijke onvolwassenheid, maar naarmate we volwassen worden zullen we betere leiders kiezen en betere maatschappelijke instellingen oprichten. Het komt altijd neer op wat zovelen van ons willen vermijden: eraan werken onszelf te verbeteren.

Het heiligdom van de vrede laat zich in ons vinden. Spoor het op

en al het andere zal je gegeven worden. We komen steeds dichterbij het ogenblik dat voldoende mensen innerlijke vrede gevonden hebben zodat ze onze maatschappelijke instellingen ten goede beïnvloeden. En zodra dit gebeurt zullen die instellingen op hun beurt, door hun voorbeeld, een goede invloed uitoefenen op hen die geestelijk nog onvolwassen zijn.

Vrede zal wellicht op dezelfde manier in de wereld komen als zij in ons land is gekomen. Uit de chaos van burgeroorlogen, Indianenoorlogen en de duels van honderden jaren geleden, is er structuur ontstaan. Er zijn mechanismen in het leven geroepen om lichamelijk geweld te vermijden, terwijl psychologisch geweld nog voortduurt. De kleinere eenheden, de staten, hebben aan de grotere eenheid, de Verenigde Staten, hun recht op oorlogvoering overgedragen. Jazeker, ik denk dat de tijd zal komen dat de kleinere eenheden, de naties, aan de grotere eenheid, de Verenigde Naties, afstand zullen doen van één enkel recht: het recht om oorlog te voeren.

Ik geloof inderdaad dat de afzonderlijke landen geen enkel ander recht moeten opgeven. Mensen hebben de meeste controle over hun zaken aan de basis. Alles wat behoorlijk en efficiënt aan de basis kan worden afgehandeld, zou zo aangepakt moeten worden, en alleen als het noodzakelijk is naar een hoger gezag gedelegeerd moeten worden.

De Verenigde Naties zouden het bewaren van een vreedzame wereldsituatie tot taak moeten hebben. Zolang we nog niet volwassen zijn zou de VN een politiemacht moeten hebben om individuele schenders van de wereldvrede aan te pakken, door hen te verwijderen zodat ze zich verbeteren, naar ik hoop. Ook zouden zij de beschikking moeten hebben over een ongewapende vredesmacht om oorlogen te voorkomen. Terwijl ons land zich zou kunnen bezighouden met problemen als een onevenredige voedselvoorziening, zou de VN zich bijvoorbeeld moeten bezighouden met de problemen van landen die naar vrijheid streven, want vrijheid is nu eenmaal het verlangen in het hart van alle mensen.

Ik zei eens tegen een vrouw die in oorlog en in christelijke waarden geloofde: 'Aan de ene kant spreek je over christelijke waarden en

aan de andere kant zeg je: 'Is militaire kracht niet het enige afschrikmiddel dat ze respecteren'? Dit is al eeuwen ons probleem: we bewijzen alleen lippendienst aan de christelijke waarden, en we leven volgens de wet van de jungle, de wet van de sterkste. We citeren: 'Gij zult geen kwaad met kwaad vergelden, overwin kwaad met goed' en stellen vervolgens alles in het werk om kwaad met nog meer kwaad te overwinnen en zodoende vermenigvuldigen we het kwaad alleen maar. We eren God, maar we stellen geen vertrouwen in de werking van Gods wet van liefde. De wereld wacht op het *naleven* van de wet van liefde en dat zal het goddelijke in alle mensen raken en hen transformeren'.

De pastoor van een grote Canadese kerk, die onlangs was teruggekeerd van een bezoek aan het Verre Oosten, vertelde mij dat de boeddhisten tweeduizend missionarissen gaan zenden om de christenen te bekeren tot de weg van geweldloosheid!

Tijdens de Tweede Wereldoorlog had een Amerikaanse leraar van een zondagsschool in het gebied van de Stille Zuidzee, een Japanse soldaat gevangen genomen. Onderweg met de soldaat naar het interneringskamp ontdekte de Amerikaan dat zijn gevangene Engels sprak. 'Weet je', zei de Japanse soldaat, 'vroeger was ik christen'. De Amerikaan dacht enige tijd na en zei toen: 'Waarom heb je het christendom vaarwel gezegd'? Met een verbaasde blik in zijn ogen antwoordde de Japanner verward: 'Hoe kan ik soldaat zijn en tegelijkertijd een christen'?

Wat mensen niet beseffen is dat geweldloosheid in alle situaties kan worden toegepast, ook in de Tweede Wereldoorlog. Ik ontmoette vier van de Deense mensen die de weg van geweldloosheid en liefde hadden bewandeld in de Tweede Wereldoorlog en dat was een prachtig verhaal.

Toen de Duitsers Frankrijk bezetten, doodden de Fransen vaak een Duitse soldaat die op patrouille was, en dan maakten de Duitsers als vergeldingsactie het hele huizenblok met de grond gelijk. Toen de Duitsers Denemarken binnenvielen begonnen de

Denen met een programma van niet-medewerking. Je weet dat er gezegd wordt: 'De weg naar het hart van de man gaat door de maag', en vele Denen maakten daar gewoon gebruik van. Ze zeiden tegen de Duitse soldaat die aan het patrouilleren was: 'Als vertegenwoordiger van de Nazi-regering heb jij niet meer recht om hier te zijn, als wij in jouw land. Maar daarnaast ben je ook een jongeman ver weg van huis. Misschien heb je wel heimwee, en als jij als een medemens je wapengordel zou willen afleggen, binnenkomen en met ons mee eten, dan ben je welkom'. Meestal hoefden ze dat geen tweemaal te zeggen. Nadien begon de Duitse soldaat te denken: 'Jee, dit zijn aardige mensen, wat doen we hier eigenlijk?'

De Denen gebruikten ook geweldloze middelen om de joden in Denemarken te beschermen.

Ik ontmoette een joodse vrouw die met haar ouders in Hitler-Duitsland woonde tijdens de Tweede Wereldoorlog. Ze was getrouwd op haar zestiende. Haar eerste kind werd geboren toen ze zeventien was en het tweede op haar achttiende. Ze was negentien toen er drie dingen met haar gebeurden. Het eerste: haar huis werd verwoest en haar ouders werden gedood door een Engelse bom. Ik vermoed dat ze dachten dat ze haar aan het bevrijden waren. Het tweede wat gebeurde was: haar man werd door de Nazi's meegenomen, en ze nam aan dat hij dood was omdat ze nooit meer iets van hem vernam. Het derde wat voorviel was: ze raakte gewond en haar twee kleine kinderen werden gedood door een Amerikaanse bom. Toen ik haar zag waren de tekenen van de verwonding nog steeds zichtbaar. En alweer, wij waren haar aan het 'bevrijden'.

In haar gewonde toestand zwierf ze overal rond samen met andere vluchtelingen. Soms zorgen verzwakkende omstandigheden ervoor dat je een spirituele sprong maakt. Ze begon te denken: *Ze hebben onze lichamen verwond en zelfs vernietigd, maar ze hebben hun eigen zielen geschaad, en dat is veel erger.* Ze was in staat mededogen te voelen en te bidden voor allen die aan de situatie deel hadden, de gedode en de doder. Ze was in staat zo'n goede instelling te bewaren dat ze bevriend raakte met Duitse mensen die haar met gevaar voor eigen leven naar Engeland kregen, waar ze door de Engelsen werd beschermd en uiteindelijk in de Verenigde Staten terecht kwam.

Nu, dit verhaal vertegenwoordigt overduidelijk een verbijsterende overwinning van de geest onder de moeilijkste omstandigheden die je je maar kunt indenken. Het illustreert ook nog iets anders. Wie of wat was de vijand van deze vrouw? Waren het de Engelsen die haar huis verwoestten en haar ouders doodden, of de Duitsers die haar man vermoordden, of de Amerikanen die haar verwondden en haar twee kleine kinderen doodden? Het antwoord is verbazend duidelijk: haar werkelijke vijand was *de oorlog*. Het was de valse overtuiging dat je met geweld iets kunt bereiken, dat kwaad met meer kwaad overwonnen kan worden. *Dat* was haar echte vijand, en het is de echte vijand van de hele mensheid.

Precies zoals een menselijke ziel die voor grote moeilijkheden staat ook staat voor grote mogelijkheden tot spirituele groei, zo heeft een menselijke samenleving die het hoofd moet bieden aan vernietiging eveneens de mogelijkheid een tijdperk van heropleving binnen te gaan. Ik denk dat, behalve in het geval van een ongeluk, de wens om te overleven ons van een nucleaire oorlog zal afhouden. En ik denk dat beide kampen zullen veranderen. Wij zullen de weg inslaan van een meer economische en sociale democratie en zij zullen in de richting van een meer politieke en individuele democratie gaan. De ideale samenleving moet nog gemaakt worden, één die precies het evenwicht houdt tussen het collectieve en het individuele welzijn.

Verhalen over geweldloosheid

Op een dag toen ik bij een oud fort zat te mijmeren, vroeg ik mij af wat het tegen de mensen van deze wereld zou zeggen als het kon spreken. En ik schreef dit stukje:

EEN OUD FORT SPREEKT

Toen ik werd gebouwd werd er veel geld en tijd in mij gestoken, omdat men dacht dat ik de stad tegen alle invallers zou verdedigen. Nu sta ik hier verlaten, omdat er niet veel wijsheid voor nodig is in

te zien dat ik verouderd ben. Maar ik ben niet het enige verdedigingswerk dat in onbruik is geraakt. Zelfs het meest moderne is nu al verouderd, hoewel jullie er in je angst en verwarring nog steeds aan vasthouden. Maar terwijl jullie in je geestelijke onrijpheid je tijd en schatten hieraan verkwisten, weten jullie in je hart dat ze je nergens tegen kunnen verdedigen. Jullie weten dat jullie, schijnbaar weerloos, voor een nieuw tijdperk staan, terwijl de kernbom jullie voorhoudt: 'Sluit vrede of sterf'! Maar zijn jullie werkelijk weerloos omdat alle materiële verdedigingsmechanismen hun waarde verloren hebben? Dat moest wel gebeuren. Zijn jullie de verdediging vergeten die niet kan afbrokkelen, de verdediging die ligt in het gehoorzamen aan hogere wetten? Jullie beste leringen en jullie betere Zelf hebben jullie door de eeuwen heen verteld dat kwaad slechts door goed overwonnen kan worden, en de ervaring heeft geleerd dat als je vrienden wilt maken, je vriendelijk moet zijn. Wanneer zullen jullie genoeg wijsheid hebben om het pad van vernietiging te verlaten en je naar de verdediging te wenden die tijdloos, eeuwig en onveranderlijk is? Mensen van de aarde, de beslissing ligt vóór jullie! Jullie kunnen nog steeds voor het leven kiezen, maar je moet het wel snel doen!

HET VREEMDE SCHEPSEL MENS

Een buitenstaander zou dit vreemde schepsel genaamd mens op deze manier kunnen bekijken:

Een wezen van een andere wereld parkeerde zijn ruimteschip op een verlaten plaats. De volgende morgen liep hij langs een militair kamp, waar hij mannen zag die messen, vastgemaakt aan raar uitzierende stokken, in strozakken staken. 'Wat is dat?' vroeg hij aan een jongeman in uniform. 'Bajonet-oefening', antwoordde de jongen, 'we oefenen op poppen. We moeten leren hoe we de bajonet trefzeker moeten gebruiken om mensen te doden. Natuurlijk doden we niet veel mensen met de bajonet, de meesten doden we met bommen'. Maar waarom zou je willen leren om mensen te doden?' riep het wezen verbijsterd uit. 'Dat willen we ook niet', zei de jonge soldaat bitter. 'We zijn hier tegen onze wil naar toegestuurd en we weten niet wat we eraan kunnen doen'.

Die middag kwam het ruimtewezen door een grote stad. Hij

merkte een menigte op, verzameld op een plein om te zien hoe een jongeman in uniform werd gedecoreerd. 'Waarom krijgt hij een onderscheiding?' vroeg het wezen. 'Omdat hij honderd mensen gedood heeft in een veldslag', zei de man naast hem. Het wezen keek met afgrijzen naar de jongeman die honderd mensen gedood had en liep toen weg.

In een ander deel van de stad hoorde het ruimtewezen de radio luid aankondigen dat een bepaalde man spoedig zou worden geëxecuteerd. 'Waarom wordt hij ter dood gebracht?' vroeg het wezen. 'Omdat hij twee mensen gedood heeft', zei de man naast hem. Het wezen liep verward weg.

Die avond, nadat het ruimtewezen de zaak overdacht had, opende hij zijn aantekenboek en schreef: *Het lijkt alsof alle jonge mannen gedwongen worden te leren hoe ze andere mensen efficiënt kunnen doden. Zij die erin slagen een groot aantal mensen te doden, worden met eretekens beloond. Zij die maar armzalige moordenaars blijken en maar weinig mensen konden doden, worden gestraft met de dood.*

Het ruimtewezen schudde bedroefd zijn hoofd en voegde een P.S. toe: *Het lijkt erop dat dit vreemde schepsel mens zichzelf heel snel zal uitroeien.*

Een visioen van hoop op vrede

Toen mijn vijfenveertig dagen vasten en bidden ten einde liepen, en ik tussen slapen en waken zweefde, kwam er een prachtig visioen tot mij ... een visioen van hoop. Ik zag de volkeren der aarde zich wapenen om oorlog te voeren. Ik sprak hen toe, maar ze wilden niet luisteren. Ik huilde om hen, maar ze schonken er geen aandacht aan. Ik bad voor hen, en toen ik daarna om mij heen keek, zag ik de mensen van de hele wereld met mij meebidden. Vervolgens zag ik dat er een lichtgevende mist boven ons uitrees, terwijl we aan het bidden waren. Geleidelijk nam de mist vorm aan. Er verscheen een stralende gestalte wiens witte kleed vol licht was en wiens gelaat zo helder straalde dat ik er nauwelijks naar kon kijken. Toen de gestalte sprak had zijn zachte stem donderkracht. 'Steek jullie zwaarden in de schede!' zei de gestalte. 'Wie het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan!' En de volkeren der aarde keken

verschrikt op en lieten hun wapens vallen. En de mensen van de hele wereld verheugden zich.

Nog enkele gedachten over vrede en ontwapening

Ik wil nog eens benadrukken dat juist bidden tot juist handelen leidt en dat 'geloof zonder werken dood is'. Een uitstekend middel om gedachten in daden om te zetten is een brief voor vrede te schrijven.

Ontwapening wordt langzaam verwezenlijkt, deels omdat angst zo overheersend is, deels omdat er ijdele hoop bestaat dat wapens toch een of ander gewenst doel bereiken, deels omdat enkele economieën behoorlijk schijnen te gedijen in een situatie waarin oorlogen worden voorbereid.

Het nieuwe tijdperk vraagt hogere waarden. Eens werden zij die van vrede spraken idealisten genoemd, maar in dit nucleaire tijdperk zijn de idealisten de enige realisten geworden. We hebben altijd van onszelf gedacht dat we hoge idealen hadden. Laten we er in deze crisissituatie nu maar eens een paar van waar maken.

Omdat ik geloof dat oorlog in tegenspraak is met de wil van God en met het gezonde verstand, en omdat ik voel dat de weg van vrede de weg van liefde is, zal ik voor de vrede werken door zelf de weg van liefde te gaan, door iedere groep waarvan ik deel uitmaak, door het land waarvan ik inwoner ben en door de Verenigde Naties te helpen die weg te gaan, en door te bidden dat de weg van liefde overal ter wereld wordt bewandeld.

Ik zou tegen de militairen willen zeggen: ja, we moeten verdedigd worden, ja, we hebben jullie nodig. De luchtmacht kan de lucht zuiveren, elitetroepen kunnen voor de geplunderde bossen zorgen, de marine kan de oceanen schoonmaken, de kustwacht kan zorgen voor de rivieren en de landmacht kan ingezet worden voor de

aanleg van doelmatige afwateringssystemen om rampzalige overstromingen te voorkomen, en andere soortgelijke weldaden voor de mensheid.

We beperken onszelf door te denken dat bepaalde dingen niet uitvoerbaar zijn. Velen menen dat vrede in de wereld onmogelijk is, velen denken dat innerlijke vrede niet kan worden bereikt. Maar wie *niet* weet dat het onuitvoerbaar is, die doet het juist!

De grondoorzaak van al onze moeilijkheden is geestelijke onrijpheid. Daarom praat ik zoveel over vrede in onszelf als stap naar wereldvrede. Als we geestelijk volwassen zouden zijn, was oorlog niet mogelijk en waren we verzekerd van vrede. In onze onvolwassenheid kennen we de wetten van het universum niet, en denken we dat kwaad met meer kwaad overwonnen kan worden. Eén symptoom van onze onvolwassenheid is begeerte, wat het voor ons moeilijk maakt de eenvoudige les van het samen delen te leren

...

Nu besef ik wel dat de symptomen soms zo acuut kunnen worden dat we, als we er niet aan werken, misschien niet lang genoeg overleven om aan de oorzaak ervan te werken. Dus nam ik tijdens de oorlog in Vietnam inderdaad deel aan enkele vreedzame vredesdemonstraties. Dat was een verbazingwekkende tijd. De mensen van dit land stopten de oorlog in Vietnam, in weerwil van de regering. Het toont de macht van het volk in dit land aan.

Dan zijn er nog symptomen van symptomen, zoals de enorme hongersnood. Ik zou aan alle mensen zuiver voedsel, puur water en zuivere lucht beschikbaar willen stellen. Ik zou graag in staat zijn aan al hun materiële behoeften te voldoen en hun eveneens toegang willen geven tot goed geestelijk voedsel en een mooie omgeving en alle dingen die inspireren. Je hoeft geen kei in rekenen te zijn om uit te knobbelen dat als de volkeren der aarde zouden ophouden vernietigingswapens te fabriceren, de voorwaarden geschapen zouden zijn voor een heel goed leven voor alle mensen.

We moeten onze weg gaan in overeenstemming met het hoogste

licht dat we in ons hebben, waarbij we diegenen die uit evenwicht zijn geraakt met liefde tegemoet treden en proberen hen te inspireren tot een betere weg. Telkens als je harmonie brengt in een niet vreedzame situatie draag je bij aan de zaak van de vrede. Wanneer je iets doet voor de wereldvrede, vrede tussen groepen, vrede tussen individuen, of voor je eigen innerlijke vrede, dan verbeter je het totale beeld van de vrede.

We moeten nooit vergeten dat ongehoorzaamheid aan Gods wetten rampen brengt, hoewel mensen uiteindelijk inderdaad leren van hun eigen fouten.

Laten we nu eens naar onze wereld kijken. Een arme, oorlogsmoede wereld. Wat is er met ons aan de hand? We zijn zo verdoorgeslagen in ons verlangen naar materiële zaken: zelfs als we die niet hebben verlangen we ernaar. We schieten zo tekort aan de spirituele kant: telkens wanneer we technische vooruitgang boeken, is het eerste wat we ermee doen die omzetten in wapens en gebruiken we hem om mensen te doden. Dit komt omdat ons spiritueel welzijn zover achterblijft. Het onderzoek dat voor de toekomst waarde heeft zal op spiritueel gebied liggen. We moeten die twee in evenwicht brengen zodat we zullen weten hoe we het materiële welzijn dat we al hebben, goed kunnen gebruiken.

Tijdens de Vietnamoorlog was er een intense vredesactiviteit. Toen de oorlog voorbij was, kwam er een inzinking die resulteerde in een periode van apathie. Ik veronderstel dat dit onvermijdelijk was. Het gebeurt na iedere oorlog.

Na elke oorlog is er ook een periode van oplevend geweld. Ik heb dat zowel na de Eerste als na de Tweede Wereldoorlog gezien. Ik herinner mij dat na de Tweede Wereldoorlog een man in Camden in New Jersey gewoon vijf mensen op straat gedood had en toen ze hem paktten, zei hij: 'Jullie hebben me geleerd te doden'. Hij had het van de militairen geleerd. De man die vanaf de toren van de universiteit van Texas op mensen schoot en er vijftien doodde en een aantal verwondde was door de militairen opgeleid tijdens de Vietnamoorlog.

De prijs van vrede

Wij lijken altijd bereid de prijs van de oorlog te betalen. We geven bijna verheugd onze tijd en onze schat – onze ledematen en zelfs ons leven – aan oorlog. Maar we verwachten dat we vrede voor niets krijgen. We gaan ervan uit dat we Gods wetten flagrant kunnen schenden en als resultaat daarvan vrede krijgen. Welnu, we krijgen vrede *niet* voor niets, en we krijgen ook geen vrede als we Gods wetten schenden. We zullen alleen vrede krijgen als we bereid zijn de *prijs* voor de vrede te betalen. En voor een wereld die machtsdronken is, corrupt door begeerte en misleid door valse profeten, kan de prijs voor vrede inderdaad hoog lijken. Want de prijs voor vrede houdt gehoorzaamheid aan de hogere wetten in: kwaad kan alleen door goed overwonnen worden en haat door liefde; alleen goede middelen kunnen leiden tot een goed doel.

De prijs voor vrede is alle angst loslaten en vervangen door vertrouwen, het vertrouwen dat, als we Gods wetten gehoorzamen, we Gods zegeningen zullen ontvangen. De prijs voor vrede is haat verbannen en liefde de koningin in ons hart laten zijn – de liefde voor al onze medemensen over de hele wereld. De prijs voor vrede is hoogmoed uitbannen en vervangen door berouw en nederigheid, waarbij we in gedachten houden dat de weg van vrede de weg van liefde is. De prijs voor vrede is begeerte verbannen en vervangen door vrijgevigheid, zodat niemand spiritueel geschaad wordt doordat hij meer heeft dan hij nodig heeft, terwijl anderen in deze wereld nog steeds minder hebben dan zij nodig hebben.

Mensen van deze wereld, de tijd voor het nemen van de beslissing is kort. Hij wordt afgemeten in enkele jaren. De keuze is aan ons of we al dan niet de prijs voor vrede willen betalen. Als we niet bereid zijn die te betalen, zal alles wat ons dierbaar is door oorlogsvuur worden verteerd. De duisternis in onze huidige wereld is te wijten aan het desintegreren van dingen die in tegenspraak zijn met Gods wetten. Laten we nooit wanhopig beweren dat dit de duisternis voor de storm is, laten we liever vol vertrouwen zeggen dat dit de duisternis is voor het ochtendgloren van het gouden tijdperk van vrede, dat we ons nu niet eens kunnen voorstellen. Laten wij hier op hopen, hier voor werken en hier om bidden.

9. UITBREIDINGEN VAN PACIFISME

Veel mensen kennen wel de eenvoudige spirituele wet dat kwaad alleen door goed overwonnen kan worden. Pacifisten kennen niet alleen die wet, zij proberen die bovendien te leven. In hun pogingen die te leven, weigeren ze fysiek geweld te gebruiken of goed te keuren. Zij die tegen oorlog gekant zijn, maar wel fysiek geweld zouden gebruiken in hun persoonlijk leven, zou ik liever *oorlogstegenstanders* noemen, maar geen pacifisten. Zij die de geweldloze methode alleen maar gebruiken omdat ze geloven dat die het meest effectief is, zou ik liever *geweldloze verzetsstrijders* noemen, maar geen pacifisten. Pacifisten bewandelen de weg van geweldloosheid omdat zij geloven dat dit de juiste weg is. En onder geen enkele omstandigheid zullen zij een andere manier hanteren of het gebruik ervan goedkeuren.

De dierlijke natuur denkt aan het gebruiken van de wet van de jungle, de wet van de sterkste om iedere tegenstand uit de weg te ruimen. Maar deze wet lost voor mensen geen enkel probleem op, kan slechts oplossingen uitstellen en op de lange duur de dingen alleen maar erger maken.

Sommige volkeren erkennen, ondanks het feit dat ze zelf de wet van de jungle gebruiken in hun betrekkingen met andere landen (terwijl ze in oorlog zijn), dat pacifisten niet op die manier kunnen handelen en ze sluiten hen dan ook uit van militaire dienst. In plaats daarvan vervullen zij meestal een vervangende dienstplicht of zitten een tijd in de gevangenis. Ze worden vaak gewetensbezwaarden genoemd. Er zijn natuurlijk maar erg weinig gewetensbezwaarden, omdat maar erg weinig mensen op zo'n jonge leeftijd voldoende innerlijk ontwaakt zijn.

Wanneer ik van uitbreidingen van het pacifisme spreek, besef ik dat ik alleen maar tegen medepacifisten praat, in iedere moderne maatschappij een erg klein groepje. Met deze kleine groep, een groep die ik erg bewonder en respecteer, zou ik graag drie uitbreidingen van pacifisme willen bespreken die ik heb gemaakt.

Ik heb mijn pacifisme uitgebreid naar het niet gebruiken van *psychisch* geweld naast het niet gebruiken van lichamelijk geweld. Daarom word ik niet langer kwaad. Ik zeg niet alleen geen boze woorden meer, ik denk zelfs geen boze gedachten! Als iemand iets onaardigs tegen mij doet, voel ik alleen maar medeleven met die persoon in plaats van wrevel. Zelfs naar degenen die pijn veroorzaken kijk ik met diep mededogen, omdat ik de ellende ken die voor hen ligt opgeslagen. Als er mensen waren die mij haten, zou ik hun in ruil liefde geven, omdat ik weet dat haat slechts door liefde overwonnen kan worden en dat er in ieder mens iets goeds is dat door een liefdevolle benadering bereikt kan worden. Zij die de geweldloze methode zonder liefde toepassen kunnen het moeilijk krijgen. Als je mensen dwingt dingen op jouw manier te doen in plaats van ze te helpen innerlijk te veranderen, dan is het probleem niet werkelijk opgelost. Als je in gedachten kunt houden dat *we niet werkelijk van elkaar gescheiden zijn* zal dit je wens kunnen versterken anderen te helpen veranderen in plaats van hen te onderwerpen. En om je pacifisme uit te breiden naar het niet gebruiken van psychisch geweld naast het niet gebruiken van lichamelijk geweld.

Ik zou burgerlijke ongehoorzaamheid niet aanraden tenzij als laatste redmiddel. Over het algemeen kunnen mensen buiten een gevangenis veel meer bereiken dan vanachter de tralies. Ook zou ik geen enkele bedreigende actie aanmoedigen die psychisch geweld voorstaat als middel om problemen op te lossen. Wat één mens wordt aangedaan, beïnvloedt ons allemaal.

Ik heb mijn pacifisme uitgebreid naar het niet meebetalen aan oorlog naast het niet deelnemen aan oorlog. Daarom betaal ik willens en wetens niet langer federale belasting. Meer dan drieënveertig jaar heb ik onder het belastbare inkomensniveau geleefd. Ik geef toe dat hier natuurlijk nog een tweede reden voor is: ik kan niet meer accepteren dan ik nodig heb, terwijl anderen in deze wereld minder hebben dan zij nodig hebben. Vanzelfsprekend heb ik nooit accijnzen op alcohol en tabak betaald, omdat ik deze zaken nu eenmaal niet gebruik, maar ik betaal ook geen belasting op luxe-artikelen omdat ik die evenmin gebruik, en ik betaal geen amusementsbelasting omdat ik geen pretparken en dergelijke bezoek.

Welnu, de federale overheid ondersteunt misschien wel sommige

dingen die wij goedkeuren, maar ongelukkigerwijze is het momenteel nog niet mogelijk alleen daarvoor en niet voor oorlog te betalen. Een pacifist zou zeker *nee* zeggen als de federale overheid hem zou voorstellen: 'Als je de helft van je tijd aan oorlogsactiviteiten besteedt, mag je de andere helft van je tijd benutten voor goede werken'. Toch zijn er pacifisten die *ja* zouden zeggen als het een kwestie van geld in plaats van een kwestie van tijd was. Ik besef dat mensen ertoe neigen op een of andere manier inconsequent te zijn, maar sedert ik voel dat ik zo consequent moet zijn als ik weet dat ik kan zijn, heb ik mijn pacifisme uitgebreid naar het niet meebetalen aan oorlog naast het niet deelnemen aan oorlog.

Ik heb mijn pacifisme uitgebreid naar het niet kwetsen van dieren naast het niet kwetsen van mensen. Daarom eet ik al vele jaren geen vlees, gevogelte of vis meer. Evenmin gebruik ik bont, veren, leer of been. Ik besef dat sommige mensen alleen om gezondheidsredenen vegetariër zijn en niet noodzakelijkerwijs tegen oorlog zijn gekant. Sommige mensen missen misschien het eten van vlees, maar ik niet. Ik verlang even weinig naar dierlijk vlees als de gemiddelde mens naar menselijk vlees verlangt. Ik denk dat de meeste pacifisten, en in feite de meeste mensen van deze tijd, geen vlees zouden eten als ze de dieren zelf moesten doden. Ik denk dat als je een bezoek zou brengen aan een slachthuis, dit je zou kunnen aanmoedigen je pacifisme uit te breiden naar het niet kwetsen van dieren naast het niet kwetsen van mensen.

Vandaag de dag vindt er een geestelijk ontwaken plaats dat zich heel goed zou kunnen ontwikkelen tot een nieuwe renaissance. Misschien dat de wil om te overleven ons deze richting uitduwt ... misschien is het het besef dat er iets gedaan moet worden aan onze huidige benarde situatie, dat ons motiveert. Groepen die traditioneel geweld gebruikten, praten nu over gewelddoos verzet. Mensen die enthousiast deelnamen aan oorlogsactiviteiten zijn oorlogstegenstanders aan het worden. En een steeds groeiend aantal mensen wordt pacifist. Daarom verwacht ik dat de pacifisten ook een stap vooruit zetten en hun pacifisme uitbreiden.

Onderstaande citaten zaten tussen de weinige papieren die Peace Pilgrim in de zakken van haar tuniek droeg:

Generaal Omar Bradley: 'Oorlogen kunnen even zeker voorkomen worden als ze kunnen worden uitgelokt. Wij die er niet in slagen ze te voorkomen moeten delen in de schuld voor de doden.'

Generaal Douglas MacArthur: 'Ik heb de oorlog gekend als maar weinig mensen die nu leven hem kennen. Zijn inherente vernietigingskracht op zowel vriend als vijand heeft hem totaal ongeschikt gemaakt om er internationale onenigheden mee op te lossen'.

Paus Joannes XXIII: 'Als burgerlijke autoriteiten iets toestaan of zelfs wettelijk voorschrijven dat in strijd is met de wil van God, dan kunnen noch de gemaakte wetten noch de gegeven goedkeuring bindend zijn voor het geweten van de burgers, aangezien God meer recht heeft gehoorzaamd te worden dan mensen'.

Dwight D. Eisenhower: 'Ieder geweer dat wordt gemaakt, ieder oorlogsschip dat te water wordt gelaten, elke afgevuurde raket, betekent uiteindelijk diefstal van diegenen die hongerig zijn maar niet worden gevoed, die kou lijden maar niet worden gekleed'. Sprekend 'als iemand die getuige is geweest van de ellende en het slepend verdriet van de oorlog, als iemand die weet dat een nieuwe oorlog deze beschaving volslagen zou kunnen vernietigen', waarshuwde hij tegen het militair-industriële complex.

John F. Kennedy: 'De mensheid moet een eind maken aan oorlog, of de oorlog zal een eind maken aan de mensheid... Oorlog zal blijven bestaan tot op die verre dag dat de gewetensbezwaarde dienstweigeraar eenzelfde reputatie en prestige geniet als de krijgsman vandaag'.

Lyndon B. Johnson: 'De geweren en de bommen, de raketten en de oorlogsschepen, ze zijn allemaal symbolen van menselijk falen'.

Paus Johannes Paulus II: 'Tegenover de door mensenhanden gemaakte ramp die iedere oorlog is, moet men keer op keer bevestigen en herbevestigen dat het voeren van een oorlog *niet* onvermijdelijk of onveranderlijk is. De mensheid is niet voorbestemd tot zelfvernietiging. Het botsen van ideologieën, aspiraties

en behoeften kan en moet opgelost en geregeld worden door middel van andere middelen dan oorlog en geweld'.

Ik heb nog nooit iemand ontmoet die een schuilkelder had gebouwd en zich erdoor beschermd voelde. Ik heb nog nooit een moderne militair ontmoet die niet beseftte dat een militaire overwinning een verouderd concept is met de komst van het nucleaire tijdperk, en de meeste burgers beseffen dit ook. Wijsheid vereist dat we ophouden met het voorbereiden van een oorlog die de mensheid kan elimineren, en beginnen met het wegnemen van de *kiemen* voor oorlog.

10. KINDEREN EN DE WEG VAN VREDE

Ik ontmoette ouders die vastbesloten waren hun vier kinderen op te voeden tot de weg van vrede. Iedere avond bij de maaltijd gaven zij een vaste preek over vrede. Maar op een avond hoorde ik de vader tekeer gaan tegen de oudste zoon. De volgende avond hoorde ik de oudste zoon tekeer gaan tegen de jongste zoon met de zelfde stemverheffing. Wat de ouders zeiden had geen enkele indruk achtergelaten, maar wat ze *deden* volgden de kinderen na.

Kinderen spirituele ideeën bijbrengen is erg belangrijk. Veel mensen leven hun hele leven volgens de principes die ze in hun kindertijd kregen ingeprent. Wanneer kinderen leren dat ze de meeste aandacht en liefde krijgen door constructieve dingen te doen, zullen ze geneigd zijn op te houden met het doen van destructieve dingen. Maar het allerbelangrijkste is in het oog te houden dat kinderen door middel van voorbeeld leren. Het doet er niet toe wat je zegt, alleen wat je *doet* heeft invloed op hen.

Dit tijdperk vormt een grote uitdaging voor ouders. Voeden jullie je kinderen op tot de weg van de liefde die de weg van de toekomst is?

Het vervult mij met zorg wanneer ik een klein kind zie kijken hoe de held op de televisie de boef neerschiet. Het leert het kind te geloven dat mensen neerschieten heldhaftig is. De held deed het immers en het bleek te helpen. Het was acceptabel en de held stond achteraf in een goed daglicht.

Als genoeg mensen innerlijke vrede vinden om het instituut televisie te beïnvloeden, zal het kleine kind zien hoe de held de boef transformeert en hem tot een goed soort leven brengt. Hij zal zien hoe de held iets van betekenis doet om zijn medemensen te dienen. Op die manier krijgen kleine kinderen het idee dat je mensen moet helpen als je een held wilt zijn.

Een dominee die ik ken bracht enige tijd in Rusland door. Hij zag geen enkel Russisch kind met geweertjes spelen. Hij bezocht de grote speelgoedwinkels in Moskou en ontdekte dat er geen speelgoedgeweren noch ander oorlogsspeelgoed te koop waren.

Een vredelievende opvoeding wordt gegeven in enkele kleinere culturen middenin onze grotere cultuur. Ik ken een echtpaar dat zo'n jaar of tien-twaalf tussen de Hopi-indianen leefde. Ze vertelden mij, 'Peace, het is verbazend, ze doen nooit iemand pijn'. Zelf heb ik tussen de Amische Mennonieten gelopen. Ze leven in vrij grote gemeenschappen. Vredelievende, veilige gemeenschappen zonder geweld. Ik sprak met hen en werd er me van bewust dat dit zo was omdat ze vanaf hun vroegste kinderjaren leren dat het ondenkbaar is om een mens kwaad te doen. Daarom doen ze dat nooit. Dit kan worden bereikt als je op die manier wordt grootgebracht.

Op een keer bracht een moeder haar vier- of vijfjarig dochtertje bij me en vroeg: 'Peace, kun jij mijn dochter uitleggen wat goed en wat slecht is?' Ik zei tegen het kind: 'Slecht is iets dat iemand kwetst. Als je ongezonde dingen eet, dan schaadt jou dat, dus is het slecht'. Dat begreep ze. 'Goed is iets dat iemand helpt. Wanneer je je speelgoed opruimt in je speelgoedkist, dan helpt dat je moeder, dus is dat goed'. Dat begreep ze ook. Soms is de eenvoudigste uitleg de beste.

Wanneer mijn ouders mij in bed stopten zeiden ze heel wijs: 'Het wordt donker zodat je lekker rustig kunt slapen. Ga nu maar slapen in het fijne, vriendelijke, rustgevende donker'. En zo heeft duisternis mij altijd vriendelijk en rustig geleken. En of ik nu de hele nacht loop om warm te blijven of slaap langs de kant van de weg, ik ben altijd omgeven door dat fijne, vriendelijke, rustgevende donker.

Kinderen hebben een thuis nodig terwijl ze opgroeien, en ouders doen er misschien goed aan de plaats te kiezen waar ze hen willen grootbrengen, voordat ze hen krijgen.

11. ONZE SAMENLEVING TRANSFORMEREN

Een wereldtaal

Er werd mij eens gevraagd of ik ideeën voor vreedzame oplossingen kon aandragen voor enkele problemen waar we nationaal en wereldwijd mee te kampen hebben. Om er één te noemen, ik denk dat het vaststellen van een wereldtaal een enorme stap vooruit in de richting van wereldvrede zou zijn.

Ik liep voor het eerst tegen de taalbarrière op in het Spaanssprekende deel van Mexico, waar ik alleen met mijn glimlach en door middel van de vertaling van mijn boodschap met de mensen kon praten. Daarna kreeg ik er in de provincie Quebec in Canada opnieuw mee te maken. Canada is een tweetalig land. In Quebec worden de lessen op school in het Frans gegeven, en veel mensen in Quebec kennen geen Engels. Ik had een vertaling van mijn boodschap bij me, en ik kreeg voedsel en onderdak door middel van gebarentaal. Maar daar hield de communicatie zo ongeveer op. Het deed mij opnieuw de grote noodzaak van een wereldtaal beseffen.

Ik denk dat een commissie van deskundigen, aangesteld door de Verenigde Naties, zo snel mogelijk zou moeten beslissen welke taal het meest geschikt is. Zodra er eenmaal tot een wereldtaal besloten is, kan die in elke school onderwezen worden naast de nationale taal, zodat heel spoedig alle geletterde mensen in de wereld met elkaar kunnen praten. Ik denk dat dit de grootste stap is die we kunnen zetten naar wederzijds begrip op wereldschaal, en een lange schrede in de richting van wereldvrede. Wanneer we met elkaar kunnen praten zullen we inzien dat onze overeenkomsten zo veel groter zijn dan onze verschillen, hoe groot die verschillen ook mogen lijken.

Over democratie en samenleving

Ik definieer democratie als controle door het volk. Slaven zijn zij

die anderen toestaan het voor het zeggen te hebben in hun leven. Voorzover mensen erin slagen om hun problemen eerlijk en efficiënt op een basisniveau op te lossen, behouden zij de controle over hun eigen leven. Voorzover zij het oplossen van hun problemen overlaten aan een hogere autoriteit, verliezen ze de controle over hun leven.

We hebben een aanzienlijke hoeveelheid individuele democratie, bijvoorbeeld het recht van een minderheid van één persoon om zijn mening te uiten. En we hebben een heleboel politieke democratie. We boeken vooruitgang met *sociale* democratie. Als we sociale democratie hadden, zou ieder mens gewaardeerd worden naar zijn verdienste en niet op grond van de groep waartoe hij behoort. We hebben een wetgeving in die richting; er is nog een lange weg te gaan, maar we zullen er wel komen.

Waarin we het meest tekortschieten is economische democratie. Daarover hebben we niet al te veel controle en ik maak me hier zorgen over. Vergeet niet dat als we een goed voorbeeld willen geven voor de wereld, we dan onszelf moeten verbeteren. Ik wil je een triest verhaal vertellen.

Ik was eens bij iemand in de huiskamer. Twee komieken waren op de televisie grappen aan het maken voor een zaal vol mensen. Een van hen zei: 'Ik heb een medaille van mijn bedrijf gekregen'. 'Waarom?' 'Ik heb een manier gevonden om hun produkt sneller te laten verslijten!' En iedereen in de zaal lachte.

Dit is niet iets om mee te lachen. De grondstoffenvoorraad slinkt, de energie raakt op. Toekomstige generaties zullen ons beschouwen als idioten, omdat we produceerden voor de vuilnisbelt. Ja, iedereen weet wat we aan het doen zijn en we lachen er zelfs om. Deze wantoestand moet hoognodig worden verholpen, zoveel is duidelijk.

Iets anders dat nodig verholpen moet worden is werkloosheid. Ik ben hier ernstig bezorgd over. Zo'n zeven of acht miljoen van onze medemensen in dit land (de VS) zijn werkloos. En wat doet zoiets met mensen? Ze gaan psychisch achteruit omdat hen door de maatschappij verteld wordt dat ze niet nodig zijn, dat er geen plaats voor hen is. Werkloosheid is iets afschuwelijks. We moeten dit oplossen en wel onmiddellijk.

Ik zou willen voorstellen dat na een bepaalde hoeveelheid tijd alle werklozen die ingeschakeld kunnen worden, kunnen solliciteren.

teren voor gemeenschapswerk, dat gefinancierd wordt zoals uitkeringen worden gefinancierd. Het werk hoeft zelfs niet fulltime te zijn, maar wat ze ontvangen zouden ze zelf verdiend hebben.

Er is geen psychisch gezond mens die niet verlangt zinvol met iets bezig te zijn. Maar ik begrijp dat er psychisch zieke mensen zijn, vooral zij die lange tijd werkloos zijn geweest en er vreselijk slecht aan toe zijn. Maar dit geldt niet voor de meeste mensen. De meeste mensen zullen de gelegenheid om iets te doen met beide handen aangrijpen.

Vanuit een spiritueel gezichtspunt is de beste manier om met iets om te gaan dat niet in harmonie is – zoals het communisme op de manier waarop het tot nu toe in de praktijk werd gebracht – er nooit bang voor te zijn, want dat geeft het macht. Laat goede krachten er op van invloed zijn, maak jezelf tot een goed voorbeeld. Probeer nooit het te overwinnen door de valse filosofie ervan over te nemen. Bij voorbeeld: een deel van de filosofie van communistische regeringen is, zegt men: ‘Het doel heiligt de middelen’, wat in feite de filosofie is van alle landen die oorlog als middel gebruiken. Maak je liever de spirituele filosofie eigen van ‘de middelen bepalen het doel’, en vergeet niet: alleen goede middelen kunnen een goed doel bewerkstelligen.

Alleen door middel van voorbeelden kunnen we veranderen. Daarom zou ik, als ik in dit land de macht had om dat te doen, een heel mild en goed voorbeeld stellen. Ik zou in onze regering een Vredesdepartement instellen. Het zou zeer nuttig werk te verrichten hebben. Het zou onderzoek doen naar vreedzame manieren om conflicten op te lossen, naar maatregelen om oorlog te voorkomen en naar aanpassingen van de economie aan een vredessituatie. Het zou feestelijk geopend worden en we zouden iedere andere natie vragen soortgelijke departementen in het leven te roepen en met ons samen te komen werken voor de vrede. Ik denk dat vele landen hiertoe bereid zullen zijn. Onderlinge communicatie tussen de verschillende Vredesdepartementen kan een stap in de richting van wereldvrede zijn.

Tijdens de Vietnamoorlog stelde ik al mijn correspondenten over

de hele wereld dezelfde vraag: 'Welk land beschouwen jouw landgenoten als de grootste bedreiging voor de wereldvrede?' Het antwoord was unaniem. Het was niet Rusland, en het was niet China. Wij waren het! Ik vroeg: '*Waarom*'? De antwoorden varieerden een beetje. De mensen uit het Oosten antwoordden: 'Omdat jullie het enige land zijn dat de atoombom heeft gebruikt om mensen te doden, en er is geen enkele garantie dat jullie dat niet weer zullen doen'. In Zuid- en Latijns- Amerika waren ze geneigd te zeggen: 'Vandaag is het Vietnam, morgen zijn wij het'. In Europa en enkele andere landen ging het antwoord in de richting van: 'Jullie economie werkt het meest gesmeerd in een periode van oorlog of oorlogsvoorbereiding', of: 'In jullie land is grof geld te verdienen aan oorlog en oorlogsvoorbereiding'.

Ik vind het niet leuk om dit te rapporteren, het is iets negatiefs, maar ik denk echt dat we moeten inzien dat de landen van de wereld niet altijd onze vriendelijke inborst zien als ze naar de overkant van de oceaan kijken. Integendeel, ze zijn ongerust over onze daden.

Op mijn pelgrimstocht door Canada werd ik uitgenodigd te komen spreken tijdens het Jeugdkoor Concert van de Union of Spiritual Communities of Christ, beter bekend onder de naam Doukhobors, een pacifistische groep waarvan de leden in de vorige eeuw uit Rusland waren geëmigreerd. Ik zei tegen hen: 'Jullie hebben een speciale boodschap voor deze wereld en vooral voor Rusland. Velen van jullie spreken Russisch, waarom zouden jullie niet een vredesmissie naar Rusland sturen? Dit koor bijvoorbeeld? Jullie hebben de unieke mogelijkheid in hun eigen taal met hen te spreken, veel meer dan de gebruikelijke delegatie die vaak niet met hen kan communiceren. Dit soort culturele uitwisseling is hoogst noodzakelijk in de historische crisissituatie'.

De Verenigde Naties moeten nodig verbeterd worden. Wij mensen van deze wereld moeten leren het welzijn van de hele mensenfamilie boven het welzijn van een enkele groep te stellen. Hongersnood en lijden moeten gelenigd worden. Een grootschalige culturele uitwisseling tussen mensen over de hele wereld zou enorm kunnen helpen.

Er zijn enkele nationale problemen met betrekking tot vrede: er moet aan vrede tussen verschillende groepen gewerkt worden. Maar ons nationale probleem nummer één is de aanpassing van onze economie aan een situatie in vreedestijd.

Gemeenschappelijke vredesactie

In deze crisistijd zou er in iedere stad een vredescomité van de gemeenschap moeten zijn. Zo'n groep kan beginnen met een handjevol toegewijde mensen.

Ik heb de suggestie gegeven dat Maatschappelijke Vredeswerkgroepen beginnen met een *Gebedsgroep voor de Vrede*, om de weg naar vrede te zoeken. Denk bij de eerste bijeenkomst na over innerlijke vrede. Bid hiervoor en bespreek het met elkaar. Als je je van een of andere innerlijke blokkade bewust wordt die je spirituele groei in de weg staat, concentreer je er dan op om tussen de verschillende bijeenkomsten die blokkade weg te nemen. Neem bij de tweede bijeenkomst harmonie tussen individuele mensen in overweging. Wanneer je beseft dat je met iemand niet in harmonie bent, doe er dan iets aan tussen de bijeenkomsten. Neem bij de derde bijeenkomst harmonie tussen groepen in ogenschouw. Probeer tussen de bijeenkomsten als groep iets te doen om aan een andere groep je vriendschap te tonen of hen te helpen. Neem bij de vierde bijeenkomst vrede tussen volkeren onder de loep. Onderneem tussen de bijeenkomsten actie door mensen te huldigen die iets goeds voor de vrede gedaan hebben. Bij de volgende bijeenkomst begin je weer van voren af aan.

Op sommige plaatsen gebruiken gebedsgroepen mijn geschriften, omdat ze vanuit een spiritueel gezichtspunt handelen over vrede. Lees een hoofdstuk met elkaar, denk erover na in ontvankelijke stilte, en bespreek het daarna met elkaar. Houd zoveel bijeenkomsten als je nodig hebt om je door deze literatuur heen te werken. Iedereen die de spirituele waarheden die erin zijn vervat kan begrijpen en voelen, is geestelijk toegerust om voor de vrede te werken.

Daarna zou er een *Studiegroep voor de Vrede* moeten komen. We hebben een helder beeld nodig van de huidige wereldsituatie en wat er voor nodig is om haar om te buigen tot een vreedzame

wereldsituatie. Alle huidige oorlogen moeten beslist stoppen. We moeten duidelijk een weg vinden om gezamenlijk onze wapens neer te leggen. We moeten mechanismen in het leven roepen die *lichamelijk* geweld voorkomen in deze wereld waar psychisch geweld nog bestaat.

Nadat de wereldproblemen en de stappen naar hun oplossing je behoorlijk duidelijk zijn geworden, zijn jij en je vrienden klaar om een *Actiegroep voor de Vrede* te worden. Jullie kunnen dat geleidelijk worden, door actie te voeren rond ieder probleem dat je hebt leren begrijpen. Actie voor vrede moet steeds gericht zijn op het leven van de weg van vrede. Het kan ook de vorm aannemen van het schrijven van brieven: naar wetgevers, over de wetgeving voor vrede die je belangrijk vindt, naar kranten, over onderwerpen met betrekking tot vrede, naar vrienden, over wat jij over de vrede hebt geleerd. Het kan de vorm aannemen van het organiseren van openbare bijeenkomsten met lezingen over vredesaspecten, het verspreiden van vredeslectuur, met mensen praten over vrede, een vredesweek, een vredesmarkt, een vredestocht, een parade of een paradewagen voor de vrede. Het kan de vorm aannemen van je stem uitbrengen op mensen die de weg van de vrede toegewijd zijn.

Je bezit veel meer kracht als je werkt *voor* iets goeds dan wanneer je werkt tegen iets slechts. En natuurlijk, als het goede is bewerkstelligd, verdwijnen de slechte dingen vanzelf. Vredeswerk op mensenmaat is van vitaal belang. Allen die werken voor de vrede behoren tot een speciaal vredesverbond, of we nu met elkaar of in ons eentje werken.

Enkele van de stappen naar vrede waarover ik sprak toen ik mijn tocht begon zijn nu gezet of men is er tenminste aan begonnen. Een grootschalige benadering van mens-tot-mens is een goed eind op weg, met studentenuitwisselingen en culturele uitwisselingen. Op een aantal van onze universiteiten wordt nu onderzoek gedaan naar vreedzame manieren om conflicten op te lossen, en er worden ook door ons buurland Canada, cursussen over gegeven.

Ik geloof dat het voor ons op dit ogenblik heel goed mogelijk is om vrede in de wereld te bewerkstelligen. Historisch gezien zijn mensen genegen voor verandering te kiezen wanneer ze geconfronteerd worden met de keuze tussen vernietiging en verandering, maar dat

is helaas ongeveer het enige dat hen voor verandering laat kiezen. Zo hebben wij op dit ogenblik de mogelijkheid een andere richting met de wereld in te slaan – die mogelijkheid bestaat!

Kleine mensen van deze wereld, laten we ons nooit meer hulpeloos voelen. Laten we in gedachten houden dat, wanneer er maar genoeg van ons zijn die er samen om vragen, zelfs zulke heel grote zaken als wereldwijde ontwapening en wereldvrede zullen worden ingewilligd. *Laten wij er samen om vragen!*

12. DE WEG VAN EEN PELGRIM

Er werd mij eens gevraagd: 'Wat doen vredespelgrims eigenlijk?' Een vredespelgrim werkt en bidt voor innerlijke vrede en vrede in de buitenwereld. Een vredespelgrim aanvaardt de weg van de liefde als de weg naar vrede. En afwijken van de weg van de liefde is afwijken van de weg van een vredespelgrim. Een vredespelgrim gehoorzaamt Gods wetten en zoekt Gods leiding voor zijn leven door ontvankelijk stil te zijn. Een vredespelgrim treedt het leven eerlijk tegemoet, lost de problemen ervan op, en speurt onder het oppervlak om de waarheden en werkelijkheden ervan te ontdekken. Een vredespelgrim is niet uit op een grote hoeveelheid materiële zaken, maar op een versobering van zijn materiële welvaart, met als uiteindelijk doel het niveau van het strikt noodzakelijke. Een vredespelgrim zuivert de tempel die zijn lichaam is, zijn gedachten, verlangens en motieven. Een vredespelgrim laat zo snel mogelijk zijn eigenzinnigheid los, zijn gevoel van afgescheiden-zijn, iedere gehechtheid en alle negatieve gevoelens.

Traditioneel loopt een pelgrim op vertrouwen en zonder enige zichtbare steun. Ik loop tot mij onderdak wordt geboden. Ik vast tot mij eten wordt gegeven. Het moet gegeven worden, ik vraag er nooit om. En het wordt gegeven!

Alles wordt mij gegeven en ik geef het door. Je moet geven als je wilt ontvangen. Laat de kern van je wezen er een zijn van geven, geven, geven. Je kunt niet teveel geven, en je zult ontdekken dat je niet kunt geven zonder te ontvangen. Deze vorm van leven is niet aan heiligen voorbehouden, maar is er ook voor kleine mensen zoals jij en ik, als we ons best doen aan iedereen te geven.

Het is mijn opdracht als pelgrim om te handelen als een boodschapper die spirituele waarheden uitdraagt. Het is een opdracht die ik in vreugde aanvaard, en ik verlang er niets voor terug, noch lof of roem, noch de glans van zilver en goud. Ik verheug mij er eenvoudig over in staat te zijn de influisteringen van een Hogere Wil te volgen.

Ik heb veel te bieden: ik hou mij in de eerste plaats bezig met het leven van Gods wetten. Ik reik anderen de mystieke benadering van God aan, het koninkrijk van innerlijke vrede. Het kost niets, het is gratis.

Er was een tijd, toen ik innerlijke vrede bereikte, dat ik stierf, volledig stierf aan mijzelf. Sindsdien heb ik mijn vorige identiteit afgelegd. Ik zie geen enkele reden om bij mijn verleden te blijven stilstaan, het is dood en het hoeft niet weer tot leven te worden gewekt. Doe geen onderzoek naar mij, vraag naar mijn boodschap. Het is niet belangrijk je de boodschapper te herinneren, onthoud alleen de boodschap.

Wie ben ik? Het doet er niet toe dat je weet wie ik ben, het is van weinig belang. Dit omhulsel van klei is er één van een pelgrim zonder geld op zak die in naam van de vrede rondtrekt. Wat je niet kunt zien, is waar het op aankomt. Ik ben iemand die wordt voortgedreven door de kracht van het vertrouwen; ik baad in het licht van eeuwige wijsheid; ik word onderhouden door de oneindige energie van het universum; dat is wie ik werkelijk ben!

Ik heb altijd een gevoel van ontzag en verwondering over wat God in staat is te doen – door mij als instrument te gebruiken. Ik geloof dat ieder die zich volkomen heeft overgegeven aan Gods wil glorievol gebruikt kan worden – en enkele zaken werkelijk zal weten – en misschien eigengerechtig genoemd zal worden. Je wordt eigengerechtig genoemd als je genoeg ik-gericht bent om te denken dat je alles weet, maar je kunt door de geestelijk onvolwassenen ook eigengerechtig genoemd worden als je voldoende God-gericht bent om enkele dingen inderdaad te weten.

Het is mijn verlangen naar volmaaktheid te streven, om zoveel mogelijk in harmonie te zijn met Gods wil, om te leven naar het hoogste licht dat ik heb. Ik ben nog steeds niet volmaakt, natuurlijk, maar ik groei dagelijks. Als ik volmaakt was zou ik alles

weten en alles kunnen doen. Ik zou als God zijn. Ik ben echter wel in staat alles te doen waartoe ik *geroepen* word, en ik weet wat ik moet weten om mijn rol in het goddelijk plan te spelen. En inderdaad ervaar ik het geluk in harmonie te leven met Gods bedoeling met mij.

Ik verander niet, door geen enkele loftuiting die ik ontvang, want ik geef die meteen door aan God. Ik loop omdat God mij de kracht geeft om te lopen, ik leef omdat God mij de energie geeft om te leven, ik spreek omdat God mij de woorden geeft om te spreken. Het enige wat ik deed was mijn wil overgeven aan de wil van God. Mijn hele leven was een voorbereiding op deze onderneming. Dit is mijn roeping. Dit is mijn taak. Dit is wat ik moet doen. Ik zou niet gelukkig kunnen zijn wanneer ik iets anders deed.

Toen ik mijn pelgrimstocht begon, verliet ik het gebied rond Los Angeles zonder een cent en had ik het vertrouwen dat God mij van alles zou voorzien wat ik nodig had. God heeft onderweg in al mijn behoeften voorzien, hoewel ik nooit om iets heb gevraagd. Zonder ooit ergens om te vragen ben ik altijd bevoorraad.

Ik heb het vertrouwen dat God voor mij zal zorgen, en dat doet Hij ook. Ik voel mij op geen enkele manier onveilig hoewel ik niet weet waar ik de volgende nacht zal slapen of waar en wanneer ik de volgende keer zal eten. Wanneer je spirituele zekerheid bezit, heb je geen behoefte meer aan materiële zekerheid. Ik ken niemand die zich rijker voelt dan ik, en natuurlijk denken de mensen dat ik de armste der armen ben. Ik weet wel beter, ik ben de rijkste der rijken. Ik ben gezond en gelukkig en ik heb innerlijke vrede, dingen die je niet kunt kopen, zelfs al was je miljardair.

Ik doe mijn werk met gemak en vreugde. Ik voel mij omringd door schoonheid en ik zie schoonheid in ieder die ik ontmoet, want ik zie God in alles. Ik herken mijn aandeel in het levenspatroon en ik vind harmonie door dit blij en met vreugde te leven. Ik herken mijn eenheid met de hele mensheid en mijn eenheid met God. Mijn geluk stroomt over in het liefhebben van en het geven aan alles en iedereen.

Voor licht ga ik direct naar de bron van licht, en niet naar een van de weerspiegelingen. Ik maak het bovendien mogelijk dat er meer licht tot mij komt door te leven volgens het hoogste licht dat ik heb. *Je kunt je niet vergissen in het licht dat van de bron komt, want het komt tot je met volkomen begrip zodat je het kunt uitleggen en met anderen bespreken.* Ik raad die weg aan, aan allen die in staat zijn hem te gaan. En er liggen grote zegeningen klaar voor hen die wijs genoeg zijn om snel het hoogste licht dat tot hen komt in de praktijk te gebruiken.

Dat wat van buitenaf wordt ontvangen, kan vergeleken worden met kennis. Het leidt tot geloven, dat zelden sterk genoeg is om tot daden te bewegen. Dat wat van binnen wordt bevestigd, nadat je er van buiten mee in contact gekomen bent, of wat rechtstreeks van binnen wordt waargenomen (wat mijn manier is), kan vergeleken worden met wijsheid. Het leidt tot weten, en daden gaan daarmee hand in hand.

In mijn omgang met mensen tuchtig ik niet, noch vaardig ik verordeningen uit of leg ik blauwdrukken neer. Het werk dat voor mij is weggelegd is de goddelijke natuur wekken die binnenin verblijft. Dit is mijn roeping, om deuren van waarheid te openen en mensen aan het denken te zetten, anderen uit hun apathie en lethargie te wekken en hen zover te krijgen dat ze zelf op zoek gaan naar de innerlijke vrede die je van binnen moet vinden. Dit is de reikwijdte van mijn onderneming, meer kan ik niet doen. De rest laat ik over aan een hogere macht.

Geloof is een vertrouwen in dingen die je zintuigen niet hebben waargenomen en je verstand niet begrijpt. Je bent er op andere manieren mee in aanraking gekomen en je hebt ze aanvaard. Het is makkelijk om over geloof te spreken, maar het is iets anders ernaar te leven. Voor mij betekent *geloof* dat mensen uit eigen vrije wil hun handen naar God kunnen uitstrekken en met Hem in contact komen. En *genade* betekent dat God voortdurend naar mensen reikt. Voor mij is het heel belangrijk dat ik in voortdurend contact

blijf met God, of de goddelijke bedoeling.

Mensen hebben hun spirituele verarming wel moeten compenseren door materiële dingen te vergaren. Wanneer er spirituele zegeningen komen, lijken materiële dingen onbelangrijk. Maar spirituele zegeningen komen niet, tenzij we ze verlangen en de begeerte naar materiële dingen loslaten. Zolang we materiële goederen verlangen is dat ook alles wat we krijgen, en dan blijven we spiritueel arm.

Zij die hun eigenzinnigheid overwonnen hebben en instrumenten geworden zijn om Gods werk te doen, kunnen taken volbrengen die onmogelijk lijken, maar ze hebben niet het gevoel dit zelf bereikt te hebben. Nu weet ik dat ik deel ben van de oneindige kosmos, niet gescheiden van andere zielen of van God. Mijn schijn-zelf is dood; het ware zelf heeft zeggenschap over mijn omhulsel van klei en gebruikt het voor het werk van God.

Toen ik begon was mijn haar net grijs aan het worden. Mijn vrienden dachten dat ik gek was. Ik kreeg geen enkel aanmoedigend woord van hen. Ze dachten dat ik zeker de dood zou vinden wanneer ik zomaar overal rondliep. Maar daar trok ik mij niets van aan. Ik ging gewoon door en deed wat ik moest doen. Zij wisten niet dat ik mij met mijn innerlijke vrede aangesloten voelde op de bron van universele energie, die nooit op raakt. Ik ondervond grote druk te schipperen met mijn overtuigingen, maar ik zou er niet van afgebracht worden. Met liefde lichtte ik mijn goedmenende vrienden in over de twee wijd uiteenlopende wegen in het leven en over ieders vrije wil om te kiezen.

Er is een uitgesleten weg die de zintuigen streelt en wereldse verlangens bevredigt, maar nergens toe leidt. En er is het veel minder belopen pad, dat zuivering en loslaten vereist, maar dat resulteert in ongekende spirituele zegeningen.

Er is in ieder een vonk van het goede, hoe diep die misschien ook begraven is. *Dit is wie jij werkelijk bent.* Wanneer ik 'jij' zeg, waar denk ik dan echt aan? Denk ik dan aan het omhulsel van klei, je

lichaam? Nee, dat is niet je ware zelf. Denk ik dan aan de ik-gerichte natuur? Nee, dat is evenmin wie jij werkelijk bent. Je ware zelf is die goddelijke vonk. Sommigen noemen dit de God-gerichte natuur, anderen de goddelijke natuur of het Koninkrijk Gods binnenin je. Hindoes kennen het als nirvana, de boeddhisten verwijzen ernaar als de ontwaakte ziel, de quakers zien het als het innerlijk licht. Op andere plaatsen staat het bekend als de Christus in je, het Christusbewustzijn, de hoop op glorie, of de inwonende geest. Zelfs sommige psychologen hebben er een naam voor, het superbewustzijn. Maar het is steeds hetzelfde, gekleed in andere woorden. Het enig belangrijke om te onthouden is dat het binnenin je woont!

Het doet er niet toe welke naam je eraan geeft, maar je bewustzijn moet opklimmen tot het punt waarbij je het universum bekijkt met je God-gerichte natuur. Het gevoel dat met deze ervaring gepaard gaat is dat van een complete eenheid met het universele geheel. Je gaat op in een euforie van absolute eenheid met al het leven: met de mensheid, met al de schepselen op aarde, de bomen en planten, de lucht, het water en zelfs de aarde zelf. Deze God-gerichte natuur wacht er geduldig op om je leven glorieus te besturen. Je hebt de vrije wil, óf om hem toe te staan je leven te regeren, óf niet toe te laten dat hij je beïnvloedt. Deze keuze is altijd aan jou!

Onthoud het goede van alles wat je leest en van alle mensen die je ontmoet en laat de rest voor wat het is. Voor leiding en voor waarheid is het veel beter de bron op te zoeken met je eigen innerlijke leraar als gids dan naar mensen of boeken te kijken. Alleen als iets binnenin je zegt: *'Dit is de waarheid. Dit is voor mij bestemd,'* wordt het een deel van jouw ervaring. Zelfs nadat je al die boeken gelezen en al die lezingen aangehoord hebt, moet jij nog steeds besluiten wat voor jou bestemd is en wat niet. Boeken en mensen kunnen je alleen maar inspireren. Er is niets waardevols tot stand gebracht, behalve als ze iets in je doen ontwaken. Maar als je ertoe gedreven wordt boeken te lezen, lees dan veel boeken, zodat je met zoveel mogelijk tegenstrijdige meningen in contact komt. Op die manier word je gedwongen uiteindelijk je eigen opvattingen te vormen.

Denk na over alle goede dingen in je leven en denk nooit aan je moeilijkheden. Vergeet jezelf en concentreer je erop in deze wereld zoveel mogelijk dienstbaar te zijn. Dan zul je, omdat je je lagere zelf verloren hebt in een zaak die groter is dan jij, je hogere zelf vinden: je ware zelf.

Het is geen gemakkelijke onderneming waarover ik spreek, maar ik kan je verzekeren dat het einde van je spirituele zoektocht absoluut de moeite waard is. Er zijn vele bergen en dalen. De strijd lijkt op een beklimming waarbij iedere bergtop een beetje hoger is dan de vorige.

Sommigen hebben mij gevraagd of ik 'volgelingen' aanneem. Nee, natuurlijk niet. Het is niet gezond een ander mens te volgen. Ieder moet zijn of haar eigen geestelijke rijpheid verwerven. Dat proces kost tijd en de lengte van de groeiperiode verschilt van mens tot mens.

Waarom kijk je naar mij? Kijk naar je eigen zelf. Waarom luister je naar mij? Luister naar je eigen zelf. Waarom geloof je in wat ik zeg? Geloof niet in mij of enige andere leraar, vertrouw liever op je eigen innerlijke stem. *Dat* is je gids, dat is je leraar. Je leraar is binnenin je en niet buiten je. Ken jezelf, niet mij!

Ga met mij, maar volg mij niet blindelings. Houd aan de waarheid vast en niet aan mijn omhulsel. Mijn lichaam is maar een structuur van stof, vandaag is het nog hier, morgen is het al weer verdwenen. Als je jezelf vandaag aan mij hecht, wat ga je morgen dan doen als ik niet meer bij je ben? Hecht jezelf aan God, hecht jezelf aan de mensheid, alleen dan zul je dichter bij mij zijn.

Het pad van de zoeker zit vol valkuilen en verleidingen, en de zoeker moet het alleen met God gaan. Ik raad je aan je voeten op de grond te houden en je gedachten op verheven hoogten, opdat je alleen het goede mag aantrekken. Concentreer je op geven opdat je jezelf mag openen om te ontvangen; concentreer je op leven volgens het licht dat je hebt opdat je jezelf mag openen voor meer licht; neem zoveel mogelijk licht op via de innerlijke weg. Als zo'n vorm van ontvangen je moeilijk lijkt, zoek dan naar wat inspiratie van een mooie bloem of een fraai landschap, van prachtige muziek of

enkele mooie woorden. Maar datgene waarmee je buiten je contact legt, moet eerst binnenin je weerklank vinden voordat het je eigen is.

Vergeet niet dat iemand die een onwaardige daad doet in werkelijkheid psychisch ziek is en met evenveel mededogen beschouwd moet worden als iemand die lichamelijk ziek is. Onthoud dat niemand je kan kwetsen behalve jijzelf. Als iemand jou iets gemeens aan doet, wordt die persoon zelf gekwetst. Jij bent niet werkelijk gekwetst tenzij je verbitterd raakt, of tenzij je kwaad wordt en misschien iets gemeens terug doet.

Ik beschouw mijzelf als een dienaar die werkt aan de *oorzaak* van de moeilijkheden: *onze geestelijke onrijpheid*. En toch is slechts een kleine minderheid bereid aan oorzaken te werken. Voor ieder mens die aan de oorzaak werkt zijn er duizenden die aan symptomen werken. Ik zeg hen die op het oppervlakteniveau werken aan het bestrijden van symptomen, maar ik werk in de eerste plaats op het innerlijke gebied verder aan het wegnemen van de oorzaak.

De meeste mensen ervaren een pijnlijke innerlijke disharmonie, omdat zij hun levensdoel en hun functie niet gevonden hebben, en daarom stevent het merendeel van de mensheid af op chaos. De meesten van ons schieten meer tekort door iets na te laten dan door iets te misdoen: *'Terwijl de wereld vergaat, gaan wij onze gang: zonder doel of passie, dag na dag'*.

In mijn werk heb ik voor de positieve benadering gekozen. Ik zie mijzelf niet als iemand die *tegen* iets protesteert, maar eerder *getuigt voor* harmonieus leven. Zij die *voor* iets getuigen dragen oplossingen aan. Zij die getuigen *tegen* iets, doen dat meestal niet, zij blijven steken bij wat verkeerd is, en nemen vaak hun toevlucht tot oordelen, kritiek geven en soms zelfs tot schelden. Vanzelfsprekend heeft de negatieve benadering een kwalijk effect op wie haar gebruikt, terwijl de positieve benadering een goed effect heeft. Wanneer iets kwaads wordt aangevallen, dan mobiliseert het kwade zich, hoewel het voordien misschien zwak was en niet

georganiseerd, en dus geeft die aanval het geldigheid en kracht. Wanneer er geen aanval is, maar in plaats daarvan goede invloeden worden aangewend, dan is niet alleen het kwade geneigd te verdwijnen, maar is ook de boosdoener geneigd getransformeerd te worden. De positieve benadering inspireert; de negatieve benadering wekt woede. Als je mensen boos maakt dan handelen zij vanuit hun basisinstincten, vaak gewelddadig en onredelijk. Wanneer je mensen inspireert, dan handelen zij vanuit hun hogere intuïtie, fijngevoelig en redelijk. Woede is bovendien van voorbijgaande aard, terwijl inspiratie soms een levenslang effect heeft.

Er is een criterium waarmee je kunt beoordelen of de gedachten die je denkt en de daden die je doet de juiste voor jou zijn. Het criterium is: *Hebben ze jou innerlijke vrede gebracht?* Als dat niet zo is, dan is er iets mis mee, ga dus verder met zoeken. Als je innerlijke vrede hebt gekregen door wat je doet, blijf dan bij wat je gelooft dat juist is.

Wanneer je vrede in jezelf vindt, word je het soort mens dat met anderen in vrede kan leven. Innerlijke vrede wordt niet gevonden door aan de oppervlakte van het leven te blijven, of door te proberen hoe dan ook het leven te ontlopen. Innerlijke vrede wordt gevonden door het leven eerlijk tegemoet te treden, de problemen ervan op te lossen en door zo diep mogelijk onder de oppervlakte ervan te speuren om de waarheden en werkelijkheden ervan te ontdekken. Innerlijke vrede vloeit voort uit strikte trouw aan de reeds goed gekende wetten van menselijk handelen, zoals de wet dat de middelen het doel bepalen: alleen goede middelen kunnen ooit een goed doel bewerkstelligen. Innerlijke vrede ontstaat door het loslaten van eigenzinnigheid, van gehechtheden en van negatieve gedachten en gevoelens. Innerlijke vrede ontstaat door te werken voor het welzijn van allen. Wij zijn allemaal cellen in het lichaam van de mensheid, wij allemaal, overal ter wereld. Iedereen heeft een bijdrage te leveren en zal van binnenuit weten wat die bijdrage is, maar niemand kan innerlijke vrede vinden behalve door te werken, niet op een ik-gerichte manier, maar voor de hele mensenfamilie.

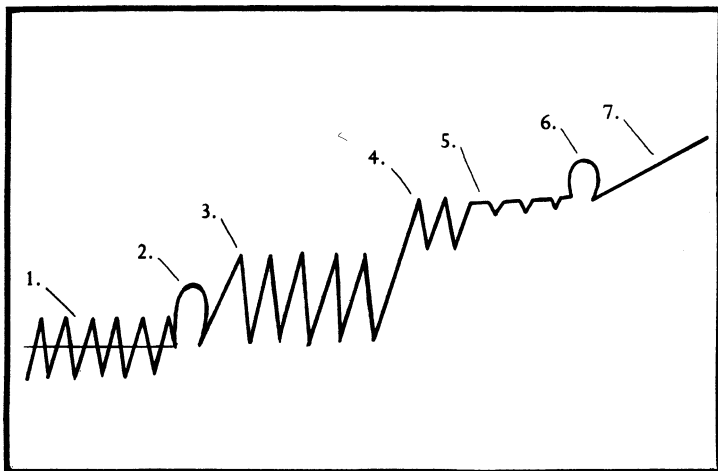
APPENDIX I

Peace Pilgrims leven in een notedop

- 190?: Geboren in het oosten van de Verenigde Staten.
- 1938: Begin van de voorbereidingen. 'Leven om te geven in plaats van te krijgen'.
- 1953: 1 januari: Neemt de naam Peace Pilgrim aan. Begint vanuit Pasadena in Californië aan de eerste pelgrimstocht dwars door het land.
17 december: Eindigt de eerste pelgrimstocht in New York bij het gebouw van de Verenigde Naties.
- 1954: Vijfenvertig dagen vasten.
- 1955: Begint de tweede pelgrimstocht vanuit San Francisco in Californië. Legt in elke staat tenminste 100 mijl te voet af en bezoekt er de hoofdstad. Loopt ook in Mexico en Canada.
- 1957: Legt 1000 mijl te voet af in Canada, 100 mijl in elke Canadese provincie.
- 1964: Voltooit de 25.000 mijl te voet voor de vrede in Washington, D.C. Stopt ermee mijlen te tellen, maar gaat door met het lopen van pelgrimstochten dwars door het land.
- 1966: Begint aan de vierde pelgrimstocht.
- 1969: Begint aan de vijfde pelgrimstocht.
- 1973: Begint aan de zesde pelgrimstocht.
- 1976: Bezoekt voor de eerste maal Alaska en Hawaï.
- 1978: Begint aan de zevende pelgrimstocht.
- 1979: Juni: educatieve en inspirerende rondreis door Alaska.
- 1980: Augustus: educatieve en inspirerende rondreis door Hawaï.
- 1981: 7 Juli: Gaat over naar 'een vrijer leven' nabij Knox in Indiana, tijdens haar zevende voettocht dwars door het land.

APPENDIX II

Peace Pilgrims grafiek van haar spirituele groei

1. De emotionele hoogte- en dieptepunten binnen de ik-gerichte natuur.
2. De eerste sprong naar een hoger niveau: Volledige bereidwilligheid, zonder terughoudendheid, om je leven te geven om de hogere wil te dienen.
3. Strijd tussen de God-gerichte natuur en de ik-gerichte natuur.
4. Eerste piek-ervaring: een glimp van innerlijke vrede.
5. Steeds langer durende plateaus van innerlijke vrede.
6. Volledige innerlijke vrede.
7. Voortzetting van groei op een gestaag stijgend pad.

APPENDIX III

Vragen en antwoorden uit brieven

Peace Pilgrim beschouwde het als een deel van haar taak al die duizenden mensen antwoord te geven die haar in al die jaren schreven. Ze haalde haar post op bij postkantoren over het hele land – nadat die door haar vriendin in Cologne, New Jersey, was doorgestuurd. Beknopt maar diepzinnig beantwoordde zij vragen, gaf commentaar op gebeurtenissen en vertelde over haar recente reizen en haar reisplannen. Haar brieven begonnen bijna altijd met: ‘Groeten uit Zuid-Dakota! (of Iowa of New Orleans ...)’

V: Hoe kan ik mij dicht bij God voelen?

A: God is liefde, en iedere keer als je je in liefde en vriendschap tot anderen richt, breng je God tot uitdrukking.

God is waarheid, en iedere keer als je waarheid zoekt, zoek je God. God is schoonheid, en iedere keer als je geraakt wordt door de schoonheid van een bloem of een zonsondergang laat je je raken door God. God is de intelligentie die alles schept en onderhoudt en alles samenbindt en leven geeft. Ja, God is de essentie van alles – dus ben jij in God en is God in jou. Je kunt nergens zijn waar God niet is. De wet van God doordringt alles, de fysieke wet en de spirituele wet. Als je die niet gehoorzaamt, voel je je ongelukkig: je voelt je afgesneden van God. Gehoorzaam je die wel, dan voel je harmonie: je voelt je dicht bij God. Naarmate je in harmonie leeft met de goddelijke wet, voel je je dichter bij God en ontwikkel je meer liefde voor Hem.

V: Wat is nu echt de kern van succesvolle menselijke relaties?

A: Van mensen houden, het goede in hen zien, weten dat iedereen belangrijk is en zijn of haar taak in het goddelijke plan te vervullen heeft.

V: Kan spirituele groei snel worden volbracht of neemt het enige tijd in beslag?

A: Spirituele groei is een proces, net zoals lichamelijke of mentale groei. Kinderen van vijf verwachten niet dat ze bij hun volgende

verjaardag even lang zullen zijn als hun ouders; de leerling uit de eerste klas verwacht niet aan het eind van het schooljaar toelatingsexamen voor de middelbare school te kunnen doen; de student in de waarheid zou niet mogen verwachten van de ene op de andere dag innerlijke vrede te bereiken. Bij mij duurde het vijftien jaar. Het spiritueel groeien is een heel interessant en prettig proces. Je moet niet wensen het te versnellen of te vertragen. Ervaar het gewoon en zet de stappen naar innerlijke vrede, en laat het proces zich onvouwen.

V: Hoe kan iemand innerlijke vrede vinden?

A: Om innerlijke vrede te vinden, of geluk, moet je je spirituele groei doorlopen, moet je het ik-gerichte leven vaarwel zeggen en het God-gerichte leven beginnen – het leven waarbij je jezelf ziet als een deel van het geheel en werkt voor het welzijn van het geheel.

V: U hebt gezegd dat volmaakte liefde de sleutel tot geluk is. Boeddha schijnt gezegd te hebben dat het een kwestie is van het beheersen van de geest: 'Om een goede gezondheid te genieten, om waar geluk in je familie te brengen, om allen vrede te geven, moet je eerst je eigen geest disciplineren en beheersen. Als een mens meester is over zijn geest kan hij de weg naar verlichting vinden, en alle wijsheid en deugd zullen vanzelf tot hem komen'.

A: Volmaakte liefde is de bereidwilligheid om te geven zonder de bijgedachte er iets voor terug te krijgen. Wanneer je die spirituele staat bereikt hebt, zul je volkomen meesterschap hebben over je geest, maar ook over je lichaam en je emoties.

V: U hebt gezegd dat u een roeping hebt. Hebben alle mensen een roeping?

A: Ja, alle mensen hebben een roeping, die hun wordt geopenbaard door een ontwaken van hun God-gerichte natuur.

V: Zijn we hier om de mensheid te dienen en ook onze lessen te leren?

A: Ja, en we moeten dienen in overeenstemming met onze roeping. We moeten bovendien leren te leven in harmonie met de goddelijke wet, maar dat maakt deel uit van het leren van onze lessen. Als je harmonieus en naar buiten toe leeft, groei je spiritueel.

V: Wat is de richting en het doel van de mensheid?

A: Onze richting en ons doel is ons leven in harmonie te brengen met Gods wil.

V: Wat is God?

A: Wij gooien alle dingen op een hoop die ons gezamenlijk begrip te boven gaan, en een van de namen die we aan al deze dingen samen geven is God. Zodoende is God de scheppende kracht, de onderhoudende energie, dat wat aanzet tot voortdurende verandering, de ultieme intelligentie die het universum door fysische en spirituele wetten bestuurt, waarheid, liefde, goedheid, vriendelijkheid, schoonheid, de alomtegenwoordige, alles doordringende essentie of Geest, die alles in het universum met elkaar verbindt en leven geeft.

V: Waarom zijn mensen ongelukkig?

A: Mensen zijn ongelukkig omdat ze niet in harmonie zijn met Gods wil.

V: Vinden problemen hun oorzaak in een armzalig zelfbeeld?

A: Problemen ontstaan wanneer we ons leven niet leiden in harmonie met het goddelijke doel. Ze geven ons een duwtje in de richting van harmonie.

V: Wat is naar uw mening het probleem nummer één van deze wereld?

A: Het belangrijkste wereldprobleem is geestelijke onrijpheid. We kiezen ervoor een fractie van onze werkelijke mogelijkheden te gebruiken. In onze onrijpheid zijn we hebzuchtig: sommigen graaien meer dan hun deel bijeen zodat anderen van honger omkomen. In onze onrijpheid zijn we angstig: we bouwen een wapenarsenaal tegen elkaar op, dat resulteert in oorlog. Als we aan wereldproblemen werken, doen we dat gewoonlijk op het niveau van de symptomen. Ik heb ervoor gekozen allereerst te werken op het niveau van het wegnemen van de oorzaak.

V: Is het doel van zelfkennis God te kennen?

A: Als je werkelijk jezelf kent dan zul je weten dat je een kind van God bent en dan zul je je bewust worden van God.

V: *Wat is mystiek?*

A: Iemand die de mystieke benadering kiest, ontvangt rechtstreekse waarnemingen van binnenuit. Dat is tenslotte altijd al de bron van alle waarheid geweest.

V: *Hoe kun je de antwoorden van binnenuit krijgen, van je ziel?*

A: Als je zegt 'ziel' dan bedoel je daarmee de goddelijke natuur, terwijl sommigen daarmee de ik-gerichte natuur zouden aanduiden en anderen beide. Je goddelijke natuur – een druppel God – kan worden gewekt als je een waarheid van buitenaf ontmoet, zodat zij die waarheid bevestigt. Of de waarheid kan direct van binnenuit komen. Neem tijd voor inspiratie en vul je leven met inspirerende dingen om je goddelijke natuur te wekken.

V: *Waar hebt u leren mediteren?*

A: Ik heb niet leren mediteren. Ik liep gewoon, ontvankelijk en stil, midden in de schoonheid van de natuur, en ik bracht de prachtige inzichten die ik kreeg in praktijk.

V: *Raad u de zoekende mens meditatie of ademhalingsoefeningen aan?*

A: Ik raad een stille tijd aan, of een tijd alleen met God, terwijl je in ontvankelijke stilte tussen de schoonheden van Gods natuur loopt. Van de schoonheid van de natuur ontvang je je inspiratie, van de stille ontvankelijkheid je meditatie, van het lopen krijg je niet alleen je lichaamsbeweging maar ook een gezonde ademhaling, alles in één heerlijke ervaring.

V: *Kan je goddelijke natuur door meditatie gewekt worden?*

A: Als je werkelijk mediteert voelt je lichaam zich zo comfortabel dat je je er niet meer van bewust bent. Je emoties zijn sereen stil. Je geest is vredig, wachtend maar niet ongeduldig. Nu je ontvankelijk en stil bent, kun je via je goddelijke natuur goddelijke boodschappen ontvangen. *Het is heel belangrijk dat je de inzichten die je krijgt ook in praktijk brengt.*

V: *Wat is de kundalini?*

A: Het ontwaken van de kundalinikracht kan oorspronkelijk het

ontwaken van de goddelijke natuur betekend hebben, maar sommigen, weet ik, gebruiken het woord om het aanschakelen op de universele energiebron aan te duiden.

V: Wat betekent dat, het wekken van de kundalini?

A: Zij die er belang in stellen spirituele groei te forceren denken erover de kundalini te wekken. Zij die hun gezond verstand gebruiken leven een spiritueel leven en wachten op spirituele ontplooiing.

V: Kunt u beschrijven wat intuïtie is?

A: Ware intuïtie is een spirituele ontvankelijkheid die via de goddelijke natuur werkt, maar ik beseft dat een paranormale ontvankelijkheid vaak als intuïtie wordt aangeduid.

V: Houd u van de mensheid of van mensen?

A: In de ogen van God zijn we allen van gelijke waarde, en naar allen reik ik voortdurend uit in gedachten, woorden en daden, met liefde en goede wensen, met gebeden en zegeningen. Dit is de mensheid liefhebben. Mensen zijn echter de cellen in het lichaam van de mensheid, en door mijn aandeel in het goddelijk plan te leveren kom ik in contact met enkele van deze cellen. Wanneer hun leven het mijne kruist, ben ik altijd bereid en soms in staat hen te dienen. Als ik met iemand samen ben, of met iemand correspondeer, dan concentreer ik mijn liefde en mijn goede wensen op die specifieke cel waarmee ik in aanraking ben, en daarna laat ik met mijn gebeden en zegeningen die cel in Gods handen. Dit is mensen liefhebben. Sommigen hebben de mensheid lief zonder van mensen te houden, anderen houden van mensen zonder de mensheid lief te hebben. Ik heb beide lief.

V: Wat is goed en wat is kwaad?

A: Op een eenvoudig niveau is goed dat wat mensen helpt en kwaad dat wat mensen kwetst. Op een hoger niveau is goed dat wat in harmonie is met de goddelijke bedoelingen en kwaad dat wat daar niet mee in harmonie is.

V: Vaak zeg ik tegen mijzelf dat het goede sterker is dan het kwade,

dat liefde sterker is dan haat, dat het goede moet winnen, maar zal het ook winnen in deze wereld?

A: Ja, het goede zal overwinnen in deze wereld. De duisternis die we in de huidige wereld waarnemen wordt veroorzaakt door het uiteenvallen van dingen die niet goed zijn. Alleen goede dingen kunnen blijven voortbestaan. Ja, liefde zal overwinnen in deze wereld. Zij die vervuld zijn van haat zijn hopeloos ongelukkig en zoeken wanhopig, hoewel vaak onbewust, naar een betere weg. Alleen zij die vervuld zijn van liefde zijn kalm en vredig.

V: Hoe kun je slechte gewoonten in je gedachten en daden doorbreken?

A: Slechte gewoonten in je gedachten en daden worden minder naarmate je spirituele groei vordert. Je kunt eraan werken negatieve gedachten door positieve te vervangen. Als het een negatieve gedachte over iemand betreft, blijf dan stil staan bij *iets goeds* van die persoon. Als het een negatieve gedachte over een situatie in de wereld betreft, sta dan stil bij het *beste* dat er in die situatie kan gebeuren. Je kunt doelbewust afzien van een slechte handeling, en die energie voor een goede daad gebruiken.

V: Bent u bereid mensen die kwade dingen doen te vergeven, zelfs nog voor ze spijt tonen?

A: Ik hoef mensen zelfs niet te vergeven, omdat ik geen vijandigheid koester. Als ze kwade dingen doen voel ik mededogen met hen omdat ik weet dat ze zichzelf hebben geschaad. Ik hoop dat ze spijt zullen krijgen, omdat ik wens dat ze geneeld worden.

V: Hebt u ideeën over mogelijke verbeteringen in de gezondheidssector?

A: Geleidelijk komen er noodzakelijke gezondheidscentra tot stand die zullen benadrukken dat je een goede gezondheid krijgt en behoudt door in harmonie te komen en te blijven met de fysieke en spirituele wetten. Dat is de heilkunde van de toekomst. Ik denk dat we teveel geneigd waren mensen gewoon ziek te laten worden en dan te zoeken naar manieren om hen te helpen. Ik geloof dat de nadruk zou moeten liggen op het

gezond houden van mensen, daarom denk ik dat we daar onderzoek naar moeten doen. We zijn al te lang bezig met het verzachten van symptomen, laten we nu eens gaan werken aan het wegnemen van oorzaken.

V: Is het doel van de spirituele natuur zichzelf te bevrijden van het lichaam of de fysieke natuur, opdat zij de waarheid helder mag zien?

A: De spirituele natuur ziet de waarheid helder. Als je haar toestaat je leven te regeren, zul je de waarheid duidelijk zien. Je zou kunnen zeggen dat de spirituele natuur jou van je ik-gerichte natuur probeert te bevrijden, zodat je een wezen wordt dat in harmonie leeft met de goddelijke bedoelingen.

V: Als we het eens kunnen zijn over de veronderstelling dat iedereen een spirituele natuur heeft, waarom beleven maar zo weinig mensen die dan? Worden zij gestraft voor misdaden in een vorig leven, of zijn ze gewoon niet verlicht in dit leven?

A: Omdat ze een vrije wil hebben. Ze straffen zichzelf door de verkeerde keuzen te maken. Voortdurend wordt hun verlichting aangeboden, maar ze weigeren die te aanvaarden. Daarom worden ze onderwezen door middel van problemen die hen voor de voeten worden geworpen, omdat ze weigeren vrijwillig de juiste keuzen te maken.

V: Waarom kan deze wereld toch zo verwarrend zijn?

A: Mensen gehoorzamen de goddelijke wet niet, dus komen er problemen om hen in de richting van harmonie te duwen. Als je eens wist hoe kort het aardse leven is in vergelijking met het totaal, dan zou je je minder zorgen maken over de moeilijkheden van je hele aardse leven dan je nu doet over de moeilijkheden van een enkele dag.

V: Wanneer bereik je verlichting?

A: Het moment waarop je hoog genoeg in bewustzijn stijgt om door de ogen van de God-gerichte natuur naar de dingen te kijken, wordt vaak de ervaring van verlichting genoemd.

V: Spreekt God via u?

A: In zekere zin, God spreekt via iedereen wiens leven door God wordt geregeerd.

V: *Heeft u een goddelijke openbaring gehad? En als dat zo is, waarom bent u dan uitverkoren tot iemand aan wie God zijn spirituele kennis kon openbaren?*

A: Ik had een erg sterke innerlijke motivatie, of roeping, om mijn pelgrimstocht te beginnen, en ik begon eraan tegen het advies van al mijn vrienden in. Ik koos er zelf voor een ontvanger van spirituele waarheid te zijn toen ik mijn wil overgaf aan de wil van God. Dat kun jij ook. We hebben allemaal dezelfde mogelijkheden. God wordt aan allen die zoeken geopenbaard, *God spreekt tot allen die willen luisteren*. Wanneer jij je wil overgeeft aan de wil van God, ga je een erg druk én erg mooi leven in.

V: *Is de ik-gerichte natuur een illusie?*

A: De ik-gerichte natuur is van voorbijgaande aard, precies zoals het lichaam. Maar het ligt aan ons hoe snel ze ophoudt ons leven te beheersen.

V: *Is er een wet van eigen verantwoordelijkheid?*

A: Je bent verantwoordelijk voor je daden, je reacties en je laksheid wanneer er daden van je worden gevraagd. Je bent niet alleen aan de mensheid verplicht juist te leven, maar ook aan jezelf.

V: *Hoe ziet uw Utopia eruit? Kan er in dit aardse bestaan ooit een Utopia zijn?*

A: Het Utopia in de wereld buiten ons zal komen wanneer we geleerd hebben met elkaar te delen en elkaar niet langer te doden. Het innerlijke Utopia zal komen wanneer we allen innerlijke vrede gevonden hebben. Velen onder ons zullen heel wat meer innerlijke vrede gevonden moeten hebben voor het Utopia in de buitenwereld kan ontstaan. Het Utopia in de buitenwereld kan binnen afzienbare tijd verwacht worden – het innerlijke zal heel wat meer tijd kosten.

V: *Is er een God die altijd boven mij zal zijn?*

A: Denk aan God als een goddelijke oceaan en aan jezelf als een druppel met vrije wil. Je kunt kiezen om van die oceaan gescheiden te blijven, maar dan zul je niet gelukkig zijn. Je kunt kiezen een deeltje van die oceaan te zijn, en in dat geval zul je je vrije wil opgeven, maar zalig gelukkig handelen in harmonie met Gods wil. Dan zul je jezelf zien als een deel van God en in eenheid met God.

V: Wat is het spirituele leven?

A: Dat wat niet door de vijf zintuigen waargenomen kan worden. Spirituele dingen zullen blijven bestaan, fysieke dingen niet.

V: Wat is waarheid?

A: Waarheid is dat wat in harmonie is met de goddelijke wet. Waarheid is God en God is waarheid. Mijn persoonlijk gebed is: maak mij tot een instrument waardoor alleen de waarheid kan spreken.

V: Waar moet ik zoeken om spirituele waarheid te vinden?

A: Uiteindelijk vind je spirituele waarheid alleen via je eigen hogere natuur. Je hogere natuur is een druppel in de oceaan van God, en heeft toegang tot die oceaan. Soms wordt je hogere natuur gewekt door de inspiratie van een mooie omgeving of mooie muziek, die je inzichten van waarheid brengen. Soms zie je de waarheid geschreven staan of hoor je haar uitgesproken worden, en je hogere natuur bevestigt dit. Of je herkent de waarheid rechtstreeks van binnen via een ontwaken van je hogere natuur, en dat is mijn manier. Alle geïnspireerde geschriften kwamen vanuit de innerlijke bron, en ook jij kunt uit die bron putten. Wees stil en weet.

V: Moet je altijd pijn lijden, wil je mooier worden als mens?

A: Er zal pijn zijn in je spirituele groei totdat je Gods wil zult wilt doen en je er niet langer toe gedreven hoeft te worden. Wanneer je niet in harmonie bent met Gods wil, komen er problemen. Hun doel is jou een duwtje naar harmonie te geven. Als je bereidwillig Gods wil zou doen, zou je problemen kunnen vermijden.

V: Zal ik ooit in een toestand geraken waarin ik tot rust gekomen ben en niet meer hoeft te worden?

A: Wanneer je innerlijke vrede gevonden hebt, heb je niet langer meer het gevoel te moeten worden, je bent tevreden met zijn, wat inhoudt dat je je goddelijke leiding volgt. Toch blijf je groeien, maar dan harmonieus.

V: Ik ben zo eenzaam. Wat kan ik daaraan doen?

A: Je bent nooit werkelijk alleen. God is altijd met je. Keer je naar God, want Hij is het best mogelijke gezelschap. Wend je tot boeken en muziek voor inspiratie. Gebruik de telefoon om opbeurende woorden te spreken tot iemand die aan huis gebonden is, of breng een bezoek aan iemand die zich eenzaam voelt. In het geven ontvangen we, en onze eenzaamheid verdwijnt.

V: Hoe blijft u zo gezond en gelukkig?

A: Ik blijf zo gezond en gelukkig door altijd op God gericht te blijven. Dat betekent dat ik Gods spirituele wetten gehoorzaam: ik leef om dienstbaar te zijn, ik denk geen negatieve gedachten, enz. Het betekent ook dat ik Gods fysieke wetten gehoorzaam: die dingen waarvan ik weet dat ze slecht zijn voor mijn gezondheid laat ik na, en die dingen waarvan ik weet dat ze goed zijn voor mijn gezondheid doe ik. Mijn beloning is steeds een goede gezondheid en een gelukkige geestestoestand geweest.

V: Hoe kan een gewone huisvrouw en moeder vinden wat u schijnt te bezitten?

A: Iemand die een gezinsleven leidt, zoals de meeste mensen, vindt innerlijke vrede op dezelfde manier waarop ik die gevonden heb. Gehoorzaam Gods wetten, die voor ons allen dezelfde zijn, niet alleen de fysieke maar ook de spirituele wetten die het menselijk handelen regeren. Je zou kunnen beginnen alle goede dingen te leven waarin je gelooft, zoals ik gedaan heb. Vind in het goddelijke plan jouw speciale plaats, die voor iedere mensenzienlijk uniek is en neem die in. Je kunt proberen die in ontvankelijke stilte te zoeken, zoals ik deed. Een gezinsleven leiden is geen belemmering voor spirituele groei en in bepaalde

opzichten is het een voordeel. We groeien door het oplossen van problemen, en een gezinsleven biedt talloze problemen waaraan je kunt groeien. Wanneer mensen voor het gezinsleven kiezen, ervaren ze vaak voor het eerst een naar buiten treden uit hun ik-gerichtheid naar een gezins-gerichtheid. Zuivere liefde is een bereidwilligheid om te geven zonder de bijgedachte iets daarvoor terug te krijgen en het gezinsleven biedt de eerste ervaring van zuivere liefde: de liefde van de moeder en de vader voor hun baby.

V: Waarom bent u vegetariër en hoe kunt u zeker zijn dat u consequent bent?

A: Wat mijn vegetarisme betreft, ik doe mijn best. Ik heb nooit nagelaten iets te doen waarvan ik geloofde dat het juist was, enkel omdat ik het niet perfect kon uitvoeren. Ik geloof niet dat ik iemand anders met recht kan vragen het 'vuile werk' voor mij op te knappen. Ik zou geen dier willen doden, en ik zou niet aan iemand anders willen vragen dat voor mij te doen. Daarom eet ik geen vlees.

V: Mijn man moet geopereerd worden, maar hij stelt het steeds maar uit. Wat moet ik doen?

A: Als je man geopereerd moet worden, is het belangrijk dat hij die operatie met zo min mogelijk ongerustheid ondergaat. Een vrouw die ik kende stond voor een dergelijk probleem. Zij besprak het met haar man en zij was in staat hem ervan te overtuigen dat God van ons verlangt dat we voor onszelf alles doen wat we kunnen. Dus namen ze leef- en eetgewoonten aan waarvan ze dachten dat die het beste voor hen waren. Ze maakten plannen om voor de herstelperiode naar een mooie, rustige plek te gaan en daarna een fijne reis te maken. Hij werd ongeduldig en wilde de operatie snel achter de rug hebben zodat hij zich goed genoeg zou voelen om van de dingen te genieten die ze gepland hadden. Het bleek een kleine in plaats van een grote ingreep te zijn, de periode van herstel leek een vakantie en de reis een tweede huwelijksreis.

V: Ik was, samen met alle andere niet-rokers, dankbaar toen u de mensen vroeg niet te roken tijdens onze bijeenkomst met u, maar

ik vroeg mij af of u wel liefdevol was naar de rokers toe.

A: De taak van een pelgrim om mensen uit hun apathie te wekken en aan het denken te zetten, kan soms in conflict lijken met een liefdevolle houding jegens hen. Maar als ik zou zien dat een klein kind een roodgloeiende kachel wilde aanraken, zou ik dat zeker verhinderen als ik dat kon – en dat zou een liefdevolle daad van mij zijn, zelfs als het kind dat niet fijn zou vinden en zou gaan krijsen. Een vrouw schreef me onlangs dat ze, toen ik had geweigerd naast haar te komen zitten omdat ze rookte, uren in bed erover had liggen nadenken, en de volgende dag gestopt was met roken.

V: *Mijn man is kettingroker en ik kan niet tegen de rook. Kunt u mij vertellen wat ik kan doen?*

A: U bent overduidelijk allergisch voor tabaksrook en daarom zou u zich nooit in een kamer mogen bevinden waar iemand rookt. Sommige soorten rook, zoals de rook van brandend hout, zijn niet giftig. Maar tabaksrook is giftig en zeker voor niemand goed. Natuurlijk zou het voor u beiden beter zijn als uw man met roken zou stoppen, maar als hij dat niet wil, zou hij in elk geval nooit in een ruimte mogen roken waar u bent. Zou hij buiten kunnen roken, of op een speciaal voor hem gereserveerde plaats in huis of op een of andere plek buitenshuis? Het heeft geen zin hierover ruzie te maken. Het is het beste je energie te gebruiken om een oplossing te vinden.

V: *Hoe kun je een verlangen zoals roken of drinken transformeren in plaats van onderdrukken?*

A: Als het gaat om zulke dingen als roken of drinken zou ik er gewoon mee stoppen, zoals ik lang geleden gestopt ben met koffie drinken, door het snel los te laten. Sommigen verkiezen echter het te vervangen door iets anders. Ik ontmoette pas een vrouw die koffie vervangt door een thee getrokken uit muntbladeren. Ik ken een andere vrouw die cocktails heeft vervangen door vruchtensappen en ze zegt dat haar vriendinnen het zelfs nog niet eens weten. Een man die ik ken heeft een doosje rozijntjes en noten in zijn zak, waar hij eens zijn sigaretten had. Het kan allemaal.

V: Moeten we naast ons reiken of omhoog?

A: We moeten altijd omhoog reiken voor licht, terwijl we in liefde naast ons reiken naar hen die onze hulp nodig hebben. Jazeker, als je het spirituele pad bewandelt, kijk je omhoog voor leiding en reik je naast je om te geven. Daarom zijn niet alleen zij die verder ontwikkeld zijn en van wie wij leren metgezellen, maar ook zij die minder ontwikkeld zijn en naar ons komen om hulp.

V: Waarom bestaat God?

A: God is de levenskracht zonder wie het universum niet zou bestaan. God drukt zichzelf uit in heel het stoffelijke en het geestelijke universum.

V: Wat is iemands relatie tot God?

A: Je kunt een relatie met God aangaan door je leven in harmonie te brengen met Gods wetten, die voor ieder van ons dezelfde zijn. En door je plaats, die voor iedere mensziel uniek is, in het goddelijke plan te vinden en die in te nemen.

V: Wie is Jezus?

A: Jezus was een grootse spirituele leraar die op aarde rondliep. Zijn leven werd geregeerd door de inwonende Christus. Hij onderwees ons dat dit ook met óns leven kan.

V: Wat zegt u tegen mensen die vragen of u een Christen bent?

A: Ik ben geen aanhanger van een bepaalde godsdienst en ik ben dat ook nooit geweest. Ik ben een diep religieuze vrouw die de innerlijke weg naar een religieus leven genomen heeft, niet de wetenschappelijke weg of de weg van de vroege opvoeding. Ik zal nooit zeggen dat dit de enige weg is. Het is natuurlijk wel een uitstekende weg. En mensen zijn vrij om te kiezen en zich op hun eigen manier te ontwikkelen.

V: Gelooft u dat Jezus Christus de redder der mensheid is of gelooft u dat hij niet verschilde van ieder ander, maar alleen geestelijk verder ontwikkeld was?

A: Jezus was een hoog ontwikkeld wezen, zijn tijd heel ver vooruit. Christus is de goddelijke natuur, die jouw leven kan regeren zoals zij zijn leven regeerde. De inwonende Christus is de

'redder der mensheid'. Alleen als die jouw leven regeert zul je gelukkig zijn.

V: Geloof u in de wederkomst van Christus?

A: Allen die geloven in de continuïteit van het leven (en enkelen die dat niet doen) geloven dat Jezus terug zou kunnen komen. Ik geloof dat we de inwonende Christus of de goddelijke natuur moeten toestaan ons leven te regeren.

V: Wat bedoelde Jezus toen hij een koninkrijk 'niet van deze wereld' onderwees?

A: Hij leerde over het koninkrijk van God binnenin je, de Godgerichte natuur, de goddelijke natuur, de inwonende Christus.

V: Wat is het eerste en belangrijkste in het leven?

A: Jezus zei: 'Zoek eerst het koninkrijk Gods en zijn rechtvaardigheid. En al het andere zal u gegeven worden'. Dit is waar. Alle zegeningen gaan alles wat ik met woorden kan beschrijven te boven. Gezondheid, geluk, innerlijke vrede en een steeds aanwezige gewaarwording van Gods tegenwoordigheid. Een volkomen stabiliteit van ongehaastheid. Angst is volkomen uit je leven verdwenen. Je kunt geen angst voelen, omdat, wanneer je weet dat God bij je is, je dan vanzelf bij God bent.

V: Als u spiritueel volwassen bent, hoe komt het dan dat u niet beroemd bent?

A: De meeste mensen die innerlijke vrede hebben bereikt zijn niet beroemd.

V: Bent u een avatar, een goddelijke incarnatie?

A: Ik ben een pelgrim voor de vrede, innerlijke vrede en vrede in de buitenwereld. Voor de vrede trek ik in gebed rond. Ik probeer anderen ook te inspireren om te bidden en te werken voor de vrede. Ik ben graag een 'dienaar': iemand die steeds weer terugkeert om mensen te helpen een spiritueler leven te leiden.

V: Is het Messias-idee een geestelijk onrijp concept? Was Jezus de Messias? Bent u een Messias?

A: Ja, het Messias-idee is geestelijk onrijp. Onrijpe mensen zoeken naar een Messias-figuur in plaats van naar de inwonende Christus. Jezus was een grootse spirituele leermeester. Ik onderricht hoe je Gods wetten kunt leven. In ieder wezen is een goddelijke natuur aanwezig die met verschillende namen wordt aangeduid. Na voldoende levens begint zij het wezen te leiden. Dat wezen onderscheidt zich van de massa. Er zijn er heel wat van geweest. Maar het enig belangrijke is dat het *jou* kan regeren.

V: *Waarom heeft de mens dogma's uitgevonden?*

A: Dogma's werden niet noodzakelijkerwijs uitgevonden. Ze ontstaan uit onwetendheid, angst en geestelijke onrijpheid. Soms zijn ze door gewetenloze mensen gebruikt tegen geestelijk onrijpe mensen. Mensen geloven in dogma's omdat ze opgevoed worden erin te geloven.

V: *Waarom geloven mensen in een dogmatische religie?*

A: Geestelijk onrijpe mensen geloven in een onrijpe religie omdat ze bang zijn wanneer ze dat niet doen. Als ze geestelijk rijp genoeg worden om te weten dat het onrijp is, zijn ze geneigd dit geloof te verlaten.

V: *Kunt u beschrijven wat dogma is?*

A: Neem de kern van spirituele waarheid weg uit om het even welke religie, en wat er overblijft is dogma.

V: *Hoe is het om te communiceren met God?*

A: Communicatie met God is een diep innerlijk weten dat God in je en om je heen is. God 'spreekt' door de stille kleine stem binnenin je.

V: *Staan wetenschap en religie onverzoenlijk ten opzichte van elkaar?*

A: Je zou kunnen zeggen dat de wetenschap pragmatisch werkt en religie door goddelijke ingeving. Als ze deugdelijk zijn, komen ze tot dezelfde slotsom, maar de wetenschap doet er veel langer over.

V: Kunt u beschrijven wat spirituele ontwikkeling is?

A: Spirituele ontwikkeling vindt in je leven plaats in de mate waarin je in harmonie leeft met de goddelijke bedoelingen: de goddelijke wetten gehoorzaamt, die voor ons allen dezelfde zijn, en je unieke taak in het goddelijk plan verricht.

V: Atheïsten zeggen dat er geen manier is om te bewijzen dat God bestaat. Kunt u bewijzen dat God bestaat?

A: Zoiets als een atheïst bestaat in werkelijkheid niet, want in die persoon zit ook de goddelijke natuur die, eenmaal ontwaakt, zich dicht bij God zal voelen. Er bestaan wel mensen die zichzelf atheïsten noemen. Voor enkelen van hen heb ik God *intellectueel* gedefiniëerd als de scheppende kracht, de onderhoudende macht, dat wat tot verandering motiveert, de alomvattende intelligentie; *emotioneel* als liefde, goedheid, vriendelijkheid, schoonheid; *spiritueel* als de alomtegenwoordige, allesdoordringende essentie of geest, die alles in het universum met elkaar verbindt en leven geeft.

V: Kan de schepping van het universum een of ander grandioos toeval zijn?

A: Het universum is de schepping van een intelligentie die wij ons nu niet eens kunnen voorstellen, en we hebben de fantastische gelegenheid hier in te leren en te groeien.

V: Wat is de aard van het universum?

A: De aard van het universum is een ontwikkeling naar verbetering of volmaaktheid.

V: Wanneer werd het stoffelijke universum geschapen en wanneer zal het vernietigd worden?

A: We kennen het exacte tijdstip niet waarop het universum ontstaan is, ofschoon we dat proberen uit te zoeken. Natuurlijk kennen we het tijdstip van het einde evenmin, en we speculeren er weinig over. Het enige wat we werkelijk kunnen zeggen is: het ontstond toen het binnen de schepping noodzakelijk was en het zal eindigen als het niet langer noodzakelijk is. Maar nu is het nog heel erg nodig, en een van de lessen die we moeten leren is om in het heden te leven, in plaats van te proberen in het

verleden of in de toekomst te leven. Vanzelfsprekend is een van de lessen die we moeten leren dat we in werkelijkheid spirituele wezens zijn, eigenlijk is dat onze allerbelangrijkste les. Je kunt zeggen dat het ons doel is en het doel van de evolutie. Ons onmiddellijke doel is echter ons leven in harmonie te brengen met de goddelijke wet en het werk te doen waarvoor we kwamen.

V: Geloof u dat er zowel een hemel als een hel is?

A: Hemel en hel zijn zijnstoestanden. Hemel is in harmonie zijn met Gods wil en hel is niet in harmonie zijn met Gods wil. Je kunt aan beide zijden van het leven in een van beide toestanden zijn. Er bestaat geen permanente hel.

V: Hebben we voor en na ons aardse leven ervaringen?

A: Er is een gezichtspunt dat de ervaring van het aardse leven beschouwt zoals je de ervaring van één dag uit je leven beschouwt, met dagen die nog voor je en dagen die al achter je liggen. Precies zoals je weet dat wat je gisteren deed je morgen kan beïnvloeden, zo erkent het gezichtspunt waar ik het over heb dat voorgaande ervaringen dit aardse leven beïnvloeden en dat dit aardse leven invloed zal hebben op toekomstige ervaringen. Voor hen die het zó bekijken is de wereld geordend en rechtvaardig en werkt ze volgens de wet. Wanneer de heersende wetten worden gehoorzaamd, is er harmonie en wanneer ze niet gehoorzaamd worden, is er disharmonie. Dit kan niet worden gezien door mensen wier horizon niet verder reikt dan het aardse leven. Voor hen moet de wereld inderdaad wel erg onrechtvaardig en heel wanordelijk lijken.

V: Waarom zijn mensen bang voor de dood?

A: Bijna alle angst is angst voor het onbekende. Mensen zijn bang voor de dood omdat het onbekend is wat er dan gebeurt. Toch heb ik het begin meegemaakt van het proces dat dood wordt genoemd, op een nacht in een sneeuwstorm toen ik begon dood te vriezen, en ik ben er niet bang voor. De ervaring van het begin van de verandering die dood heet, waar ik die nacht doorheen ben gegaan, was prachtig. Ik kijk uit naar de verandering die dood heet als 's levens laatste grote avontuur,

en ik verheug mij met de mensen die mij dierbaar zijn wanneer zij die glorievolle overgang naar een vrijer leven maken. Je overwint je angst voor iets door vertrouwd te raken met wat je vreest.

V: Als je bang bent voor de dood betekent dat dan dat je een armzalig zelfbeeld hebt?

A: Angst voor de dood betekent waarschijnlijk dat je je identificeert met je lichaam in plaats van met je geest, en dat is inderdaad een armzalig zelfbeeld.

V: Denkt u dat een ziel het lichaam vóór het voorbeschikte tijdstip kan verlaten?

A: Het is waar dat dit universum volgens exacte wetten werkt. Het is waar dat sommigen een aards leven alleen ingaan om maar heel korte tijd te blijven. Sommigen komen alleen om te blijven totdat bepaalde zaken volbracht zijn. Sommigen komen om te blijven zolang het lichaam het volhoudt. Je kunt komen om lessen te leren, schulden in te lossen, te dienen of een combinatie hiervan. Door dit alles heen heb je je vrije wil. Als je je lichaam goed verzorgt, blijf je langer dan wanneer je het misbruikt. Gedachten en emoties spelen ook een rol. Zo zie je dat de zaken werkelijk alleen voorwaardelijk voorbeschikt zijn: je zult lange tijd hier blijven *als*.

V: Als de spirituele natuur onsterfelijk is, wat gebeurt er dan mee na de dood van het lichaam? Is de spirituele kern altijd goed in ieder lichaam?

A: Als de ik-gerichte natuur volledig overwonnen is, zal je spirituele natuur, je ware zelf, naar het spirituele rijk gaan in plaats van naar het rijk van de psyche. Zij zal nu niet langer meer aardse levens hoeven te leven, en zal andere lessen gaan leren. De spirituele natuur is altijd goed en altijd in overeenstemming met Gods wil. Het is de ik-gerichte natuur die soms passief, soms goed en soms niet in harmonie is.

V: Wat is karma?

A: Karma is de wet van oorzaak en gevolg, 'zoals ge zaait zo zult ge oogsten', gezien over een reikwijdte van vele levens. Diegenen

die maagzweren krijgen omdat ze iemand haten, bewijzen aan zichzelf (wanneer ze ogen hebben om te zien) dat de wet van karma werkt.

V: Sommige problemen lijken overgeërfd of chronisch. Zijn die dingen karmisch?

A: Elk probleem dat naar je toe komt heeft een bedoeling in je leven. Door het oplossen van problemen leer je en groei je. Er wordt geen enkel probleem op je weg gebracht dat je niet, met een juiste instelling, kunt oplossen. Als er een groot probleem op je weg komt, betekent dat dat je de grote innerlijke kracht hebt om een groot probleem op te lossen. Sommige problemen die met je meegekomen zijn, zijn karmisch, onderworpen aan de wet van oorzaak en gevolg. Je kunt zeggen dat je gekomen bent om ze op te lossen. Het is belangrijk dat ze opgelost worden. Dat is op z'n minst een van de redenen waarom je gekomen bent. Sommige problemen worden in dit aardse leven veroorzaakt door verkeerde manieren van eten, of verkeerd denken en voelen. Ze kunnen veroorzaakt zijn door troep te eten of troep te denken, zoals haatgedachten. Hoewel neigingen naar bepaalde moeilijkheden overgeërfd kunnen zijn, onthoud dat je de omstandigheden van je geboorte zelf kiest. Ik wens iedereen een volkomen heelwording toe, niet door het onderdrukken van symptomen door medicijnen, maar door het wegnemen van de oorzaak. Ik hoop dat je geïnspireerd bent om een werkelijk uitstekend gezond dieet te volgen. Ik hoop dat je geïnspireerd bent om al je negatieve gedachten en gevoelens op te sporen en te verwijderen. Ik hoop dat je geïnspireerd bent je leven te vullen met mooie dingen, de schoonheid van de natuur, verheffende muziek, diepzinnige woorden en zinvolle bezigheden. Blijf uit de buurt van alles wat je naar beneden haalt, en blij vasthouden aan de dingen die je verheffen!

V: Wat is de beste manier om slecht karma 'af te betalen'?

A: De beste manier om je zelf van al het slechte karma te bevrijden is zorgen dat je op alle mogelijke manieren dienstbaar bent. Wanneer je genoeg gegeven hebt zul je God kennen en innerlijke vrede vinden – want in het geven ontvangen we.

V: Kan ik ervaringen uit vorige levens oproepen?

A: Je kunt zeker wel enige ervaringen uit vorige levens terugroepen wanneer je de lessen geleerd hebt die je hier kwam leren. Vóór die tijd is het 't beste die dingen maar niet te weten, je wilt het probleem misschien minder graag oplossen als je het antwoord al kent. Er is een oude hymne die zegt: 'Ik vraag niet om het schouwspel ver weg te zien, één stap is genoeg voor mij'. Dat is heel wijs.

V: Kan mijn goddelijke natuur mijn woede en razernij beheersen?

A: Je goddelijke natuur kan je lichaam, je geest en je emoties in bedwang houden. Je ik-gerichte natuur kan dat niet, ofschoon deze ze tot op zekere hoogte kan regelen. De woede-energie moet niet onderdrukt worden, want dat zou je van binnen kunnen schaden, noch worden geuit, want dat zou je van binnen schaden én grote deining geven in je omgeving. Zij zou *getransformeerd* moeten worden door haar voor een taak te gebruiken die toch gedaan moet worden of voor een heilzame vorm van lichaamsbeweging. Als je gaat beseffen dat iemand die iets onaardigs doet tot op zekere hoogte psychisch ziek is, zal je woede omslaan in mededogen.

V: Hoe kunnen mensen hun zelfvertrouwen vergroten?

A: Je zelfvertrouwen zal vergroot worden wanneer je beseft wie je bent. Je bent een kind van God, en in staat op die manier te handelen.

V: Waarom klagen zoveel mensen in dit welvarende land over financiële problemen?

A: Veel mensen die zeggen dat ze financiële problemen hebben bedoelen eigenlijk dat ze meer willen dan ze nodig hebben. Het was voor mij zo eenvoudig om mijn leven terug te brengen tot het niveau van het strikt noodzakelijke: ik voelde gewoon dat ik niet langer méér kon aannemen dan ik nodig had, terwijl anderen in deze wereld minder hebben dan zij nodig hebben. Ik ontdek door om mij heen te kijken dat de meeste schulden niet gemaakt worden om noodzakelijke dingen in het leven te betalen, maar om dingen te betalen die de mensen niet nodig hebben. Waarom verlangen mensen dingen die ze niet nodig

hebben? Soms omdat ze aan al hun neigingen toegeven – en dan vinden ze nooit wat ze zoeken, behalve door middel van zelfdiscipline. Soms omdat ze hun ego strelen door op anderen indruk te maken – en dan vinden ze nooit wat ze zoeken totdat het ego onderworpen is en de hogere natuur zeggenschap heeft gekregen. Ja, sommigen proberen een gebrek aan spirituele zekerheid op te vullen met materiële zekerheid – en dat kan niet. Financiële problemen komen om ons te leren dat we ons niet moeten concentreren op materiële dingen, maar op spirituele zaken. Ik ben er zeker van dat je de prachtige bedoeling van problemen in ons leven kent, hoe die allemaal komen om ons lessen te leren, en hoe we die altijd met Gods hulp kunnen oplossen.

V: Wat zou onze houding moeten zijn tegenover materiële dingen?

A: Als we materiële dingen gewoon hun juiste plaats konden geven en ze gebruiken zonder eraan gehecht te raken, hoeveel vrijer waren we dan. We zouden onszelf dan niet belasten met dingen die we niet nodig hebben. Als we maar konden beseffen dat we allemaal cellen in een en hetzelfde lichaam van de mensheid zijn, zouden we denken aan genoeg voor iedereen, en niet aan te veel voor sommigen en te weinig voor anderen.

V: Wat vindt u van de voorspellingen van vernietiging?

A: Herinner je de kracht van de gedachte, en denk alleen maar aan het beste dat er kan gebeuren. Sta alleen stil bij de goede dingen die je wilt zien gebeuren. Bedenk dat je door middel van gedachten je innerlijke omstandigheden scheidt en helpt de omstandigheden om je heen te scheppen. We helpen allemaal mee een grootse beslissing te nemen. Onthoud ook dat het donkerste uur het uur net voor de dageraad is.

V: Wat kan ik voor mijn kleinkind doen dat in deze wereld vol geweld komt?

A: Waarom denkt u niet dat uw kleinkind geboren wordt in een wereld vol van God? Gods wet wordt voortdurend ten uitvoer gebracht, want alles wat niet in harmonie is, is bezig te verdwijnen. De duisternis die we waarnemen is het uiteenvallen van dingen die niet in harmonie zijn. *'God is niet dood, noch*

slaapt Hij... het verkeerde zal falen, het juiste de zegen behalen ... met vrede op aarde, goede wil aan de mensen'. Hoe kan iemand in twijfel trekken dat God uiteindelijk zal zegevieren? Hoe snel dat zal gebeuren, ligt aan ons.

*V: Wat zijn uw oplossingen voor de volgende problemen:
De energiecrisis?*

A: Er moet intensief onderzoek gedaan worden naar alle vormen van schone energie: zonnekracht, windkracht, water- en golfkracht. Op sommige plaatsen is warmte-energie beschikbaar. Ik verbleef eens op een ranch die in zijn eigen energievoorziening voorzag door zonnepanelen en twee windmolens.

V: Terrorisme?

A: Terroristen zijn uitzonderlijk onrijpe en meestal ook verkeerd opgevoede mensen die geloven dat kwaad met meer kwaad overwonnen kan worden. Ze hebben een heelwordingsprogramma nodig om hun verbetering te bewerkstelligen.

V: Georganiseerde misdaad?

A: Georganiseerde misdaad is een symptoom van een onvolwassen maatschappij waarin succes wordt afgemeten aan geld en bezit. Zij die zich hiermee inlaten hebben een heelwordingsprogramma nodig voor hun verbetering.

V: Jeugdbendes en bendenoorlogen?

A: Jeugdbendes kunnen voorkomen worden als er veel meer ruimte zou zijn voor kinderen om te spelen in een goede omgeving en er zinvolle activiteiten voor de jeugd georganiseerd zouden worden.

V: Arbeidsverzuim?

A: Veel arbeidsverzuim ontstaat omdat mensen werk doen waar toe ze zich niet geroepen voelen. Mensen zouden werk moeten zoeken dat ze het liefst doen, en geen werk dat het best betaalt.

V: Jaloezie?

A: Onrijpe mensen zijn jaloers omdat ze niet weten dat ze even belangrijk zijn als ieder ander, met evenveel mogelijkheden en

met een taak in het goddelijk plan.

V: Haat en racisme?

A: Je kunt haat met liefde overwinnen. Haat schaadt de hater, niet de gehate. Zij die zich racistisch opstellen zijn verwond. Zij die gediscrimineerd worden hebben een keuze: ze kunnen verwond worden door een verkeerde reactie als verbittering of woede, of ze kunnen boven de situatie uitstijgen en spiritueel gesterkt worden.

V: Frustratie?

A: De ik-gerichte natuur voelt frustratie wanneer ze haar zin niet krijgt. De hogere natuur is geduldig en weet dat met een juiste instelling alle problemen opgelost kunnen worden.

V: Lijden?

A: Het universum is geordend en het lijden dat op onze weg komt heeft een doel in ons leven, het probeert ons iets te leren. We moeten naar de lessen ervan zoeken.

V: Bent u progressief of conservatief?

A: Ik ben conservatief in het willen behouden van goede dingen, ik ben progressief in het willen veranderen van de dingen die veranderd moeten worden.

V: Wat is uw politieke en sociale filosofie?

A: Onze politieke en sociale orde moet in harmonie gebracht worden met de goddelijke bedoelingen.

V: Wat vindt u van kapitalisme?

A: Als je met kapitalisme bedoelt ons huidige economische systeem dat tot wegwerpproducten en werkloosheid heeft geleid, dan zal er uiteraard iets veranderd moeten worden. Er is meer decentralisatie nodig. Als zij die in de fabrieken werken ook eigenaars van die fabrieken waren, kon er heel wat wrijving vermeden worden. Kapitalisme betekent meestal concurrentie, en de manier van werken van de toekomst is samenwerken.

V: Denkt u dat democratie de juiste regeringsvorm is?

A: Als democratie betekent controle door het volk, zoals bedoeld is, dan is ze de juiste regeringsvorm. Ik geloof in een volkomen democratie: individueel, politiek, sociaal en economisch. Als we die werkelijk hadden, wat nu niet het geval is, dan zou ze in harmonie met de goddelijke bedoelingen zijn.

V: *Wat zijn linksen en wat zijn rechtsen?*

A: Zij die de sociale verandering willen dwingen sneller te gaan dan van nature mogelijk is, worden vaak 'linksen' genoemd. Zij die de dingen bij het oude willen laten of de wijzers van de klok terug willen zetten, worden vaak 'rechtsen' genoemd. In het algemeen hebben ze één ding gemeen: ze geloven beiden in de valse filosofie van 'het doel heiligt de middelen'. Dat is de filosofie van de oorlog. Ik ben ervan overtuigd dat de middelen die je gebruikt het doel bepalen dat je bereikt. Dit is de filosofie van de vrede en van alle ware religie. Je goddelijke natuur leeft dankzij de filosofie van de vrede.

V: *Geloof u dat het communisme de wereld kan overheersen en religie kan wegvagen?*

A: Natuurlijk zal religie blijven bestaan, want ze vertegenwoordigt de diepe innerlijke hunkering van alle mensen naar een beter leven. Communisme op z'n best staat voor leven in gemeenschap, met elkaar delen. Zoals het bedreven wordt in enkele kleine maatschappijen is het niet de vijand van religie. Het is echter nooit werkelijk in praktijk gebracht in een grote samenleving, en de eerste grote maatschappij die de bedoeling had het als ideaal tot uitdrukking te brengen, keerde zich tegen de godsdienst van de staat omdat ze meende dat die gebruikt werd om mensen te onderdrukken. Daarna werd het een dictatuur. De dingen die uit harmonie zijn in hun land en in het onze, en in alle landen, zijn in een proces van verval – ze dragen in zichzelf het zaad van hun eigen vernietiging. Waarachtig communisme zou de wereld iets over economische democratie kunnen leren.

V: *Denkt u dat één land een eind aan de wereld kan maken door een nucleaire oorlog te beginnen?*

A: Nee, ik denk niet dat er een land is dat echt een nucleaire oorlog

wil beginnen. Maar het kan per ongeluk gebeuren zolang we al die nucleaire wapens om ons heen hebben.

V: Is het goed om een vaardigheid als karate te leren om jezelf te verdedigen?

A: Mijn wapen is de liefde, en ik denk er zelfs niet aan om een ander verdedigingsmechanisme te leren. Onrijpe en angstige mensen leren karate en andere verdedigingstechnieken.

V: Betekent 'passief' voor u vreedzaam? En betekent agressief voor u oorlogszuchtig?

A: Je zou kunnen zeggen dat een passief iemand geen geweld gebruikt uit zwakte, en dat een vreedzaam iemand geen geweld gebruikt uit principe. Een agressief iemand mag dan wel verkiezen in harmonie te leven, maar zijn daden leiden tot strijd.

V: Mannen plegen 88% van alle misdrijven en strijden bovendien in alle oorlogen. Natuurlijk zijn er een paar uitzonderingen, maar gelooft u dat vrouwen in het algemeen geestelijk rijper zijn en de wet meer respecteren dan mannen? Zijn zij spiritueel meer ontwikkeld?

A: Mannen wordt geleerd dat ze hard moeten zijn en dat het een teken van zwakte is om volgens de wet van de liefde te leven. Maar het wordt volkomen normaal gevonden dat vrouwen volgens de wet van de liefde leven; in feite wordt het in vele gevallen van hen verwacht. Mannen hebben evenveel spiritueel potentieel als vrouwen, maar vanwege hun agressievere houding bereiken zij vaak niet zoveel spirituele groei. In ons land vechten de mannen de oorlogen uit omdat dat hier de gewoonte is, maar in sommige landen trekken ook de vrouwen ten strijde.

V: Hoe moeten ouders hun kinderen straffen als ze iets verkeerd doen?

A: Het systeem van beloning werkt het beste; straf zou dan het inhouden van de beloning zijn.

V: Wat is immoraliteit?

A: Soms zeggen mensen dat iets immoreel is als ze bedoelen dat

het niet in harmonie is met de sociale gewoonten. Maar echt immoreel is iets wat niet in harmonie is met de goddelijke bedoelingen.

V: Is de geest een 'onbeschreven blad' waarop de ervaring schrijft?

A: De geest is een instrument dat ofwel door de ik-gerichte natuur of door de goddelijke natuur gebruikt kan worden. Ja, natuurlijk wordt hij door ervaringen beïnvloed.

V: Hoe interpreteert u dromen?

A: De meeste dromen vertegenwoordigen ofwel dolingen in het rijk van de psyche ofwel illusies voortgebracht door lichamelijke, mentale of emotionele spanningen, en zouden meteen vergeten moeten worden. Een enkele keer treedt er een visioen op, dat je niet zult kunnen vergeten.

V: Werkt u voor uw levensonderhoud?

A: Ik werk op een ongebruikelijke manier voor mijn levensonderhoud. Via gedachten, woorden en daden geef ik wat ik kan aan hen wier leven ik raak en aan de mensheid. In ruil daarvoor aanvaard ik wat mensen mij willen geven, maar ik vraag er niet om. Zij worden gezegend door hun geven zoals ik door mijn geven gezegend word.

V: Waarom bent u werkloos?

A: Ben ik werkloos? Ik werk 16 uur per dag, zeven dagen per week. Je bedoelt dat ik helemaal geen geld verdien. Maar ik hoef helemaal geen geld te verdienen. Alles wat ik nodig heb wordt mij gegeven. Op mijn leeftijd zou ik dit op een andere manier kunnen doen. Ik zou wettig kunnen leven op de kosten van de belastingbetalers (van een uitkering) als ik dat zou willen, maar zij geven met zoveel tegenzin. Ik leef veel liever van wat mij vrijwillig gegeven wordt. Die mensen zullen worden gezegend door hun geven. Ik houd van mijn werk. Ik heb een taak te vervullen. Voor het soort lezingen dat ik geef ontvangen sommige mensen enorme honoraria. Ik accepteer er niet een. Ik beantwoord grote hoeveelheden brieven en via de post help ik een heleboel mensen met hun levensvragen. Veel mensen verdienen een goede boterham aan het raadgeven bij levens-

vragen. Ik accepteer er geen geld voor. Ik ben nu begonnen met het leiden van educatieve en inspirerende reizen die gelegenheid tot bezinning geven. Het heeft een goed effect op mensen. Ik herinner mij de tijd toen we naar Alaska gingen. De mensen die meegingen kwamen verrijkt en geïnspireerd terug en het schijnt dat ongeveer iedereen van plan is te gaan werken voor een of ander goed doel of denkt aan een vorm van dienstbaarheid. Ik geloof dat enkele van die mensen van de Alaska-reis nu daadwerkelijk mensen helpen.

V: Waarom accepteert u geen geld?

A: Omdat ik over spirituele waarheid spreek, en spirituele waarheid mag nooit verkocht worden – zij die haar verkopen schaden zichzelf spiritueel. Ik neem het geld aan dat ongevraagd via de post komt, maar ik gebruik het niet voor mijzelf. Ik gebruik het voor drukwerk en postzegels. Zij die proberen spirituele waarheid te kopen, proberen het te krijgen voor ze er klaar voor zijn. Maar in dit wonderlijk goed geordende universum zal het hun gegeven worden zodra ze er klaar voor zijn.

V: Wat is de filosofie achter 'geen spirituele waarheid kopen'?

A: De filosofie achter geen spirituele waarheid kopen is deze: wie haar heeft zal haar niet verkopen, dus wie haar verkoopt heeft haar niet. Dit zijn de 'parels zonder prijs'. Zodra je klaar bent voor de spirituele waarheid, zal die je gegeven worden. Aan de andere kant: je ontvangt zoals je geeft. Maar betalen is niet geven. En je hoeft niet per se te geven aan degene van wie je ontvangt, aangezien we allen cellen zijn in het ene lichaam van de mensheid.

V: Wordt u niet eenzaam, ontmoedigd of moe?

A: Nee, ik ben nooit eenzaam, ontmoedigd of moe. Wanneer je in voortdurende gemeenschap met God leeft, kun je niet eenzaam zijn. Wanneer je de werking van Gods prachtige plan ziet en weet dat alle goede inspanningen goede vruchten dragen, kun je niet ontmoedigd zijn. Wanneer je innerlijke vrede gevonden hebt, ben je in contact met de bron van universele energie en kun je niet vermoeid raken.

V: *Waar hebt u de dingen geleerd waarover u spreekt? U hebt duidelijk iets gevonden wat we allemaal zoeken en u hebt geen recht die bron van informatie verborgen te houden.*

A: Ik heb nooit een geheim gemaakt van mijn informatiebron. Voor licht ga ik direct naar de bron van licht, en niet naar een van de afspiegelingen. Bovendien maak ik het mogelijk dat er meer licht tot mij komt, door te leven volgens het hoogste licht dat ik heb. Je kunt je niet vergissen in licht dat van de bron komt, omdat het vergezeld gaat van een compleet begrijpen zodat je het kunt uitleggen en bespreken.

V: *Hoe oud bent u?*

A: Mijn hele pelgrimstocht door wilden vele mensen weten hoe oud ik was. Ik vertelde hun dat ik mijn leeftijd niet wist en dat ik niet van plan was die uit te rekenen. Ik ken mijn geboortedatum. Die sluimert aan de rand van mijn geheugen, maar ik zal hem niet bekend maken. Wat voor zin zou dat hebben? Velen hebben ook geprobeerd mijn oude naam te raden. De interessantste gissing was dat ik Amelia Earhart zou zijn. Ik ben erg dankbaar dat leeftijd nu geen rol meer speelt in mijn geest. Zolang ik verjaardagen telde en ging denken over het ouder worden, werd ik ook ouder. Leeftijd is een geestestoestand, en ik beschouw mijzelf als leeftijdloos. En dat is mijn advies aan anderen: Zorg dat je zo oud wordt als je wilt zijn en stop er dan mee ouderdom te creëren. Ik maak ook mijn sterrenbeeld niet bekend. Denk je nu eerlijk dat ik rondgestuwd kan worden door een planeet? Lieve help, je goddelijke natuur is altijd vrij – alleen je ik-gerichte natuur is niet vrij. Ik heb twee goede redenen waarom ik mijn sterrenbeeld niet bekend maak. De ene is dat een of andere ondernemende astroloog een horoscoop van mij zou gaan trekken, en dat zou maar tijdverspilling zijn. En als mijn geboortedatum bekend was zou ik overspoeld worden met verjaardagskaarten zoals ik nu met kerstkaarten word overspoeld. En dan zou ik elk jaar nog eens twee weken vrij moeten nemen om ze allemaal te beantwoorden.

V: *Wat is uw echte naam en achtergrond?*

A: Ik heb geen andere naam dan Peace Pilgrim. Ik heb geen huis, alleen een postadres: Cologne in New Jersey. Over mijn

achtergrond wil ik alleen dit zeggen: ik kom uit een arm gezin, ik heb weinig opleiding en geen speciale talenten; liever laat ik mij in mijn leven leiden door mijn innerlijke stem.

V: Hebt u ooit kinderen gehad?

A: Ik ben niet tot het gezinsleven geroepen. De meeste mensen zijn dat wel, door dat wat we 'verliefd worden' noemen, en dan handelen zij als een gezinseenheid. Het was mijn roeping niet. Een klein aantal mensen wordt niet tot het gezinsleven geroepen. Sommige ongetrouwde vrouwen zijn wat je noemt mannenhaters, maar dat ben ik niet, en ik ben het ook nooit geweest. Ik heb altijd goed met mannen kunnen opschieten.

V: Hoe komt het dat u zoveel energie hebt?

A: Zodra je innerlijke vrede gevonden hebt, heb je eindeloos veel energie, hoe meer je geeft, des te meer ontvang je. Zodra je je roeping gevonden hebt, werk je met gemak en vreugde. Je wordt nooit moe.

V: Weerhoudt de generatiekloof u er niet van met studenten in contact te komen?

A: Ik denk dat het eerder een *waardenkloof* dan een generatiekloof is. Studenten komen in verzet tegen de valse waarden van de maatschappij, zoals oorlog en vooroordelen, materialisme en hypocrisie. Aangezien ik zeker geen voorstander ben van deze valse waarden, heb ik geen problemen om met studenten contact te leggen.

V: Gelooft u in astrologie?

A: Inzoverre astrologie uitgelegd kan worden, zegt het iets over het leven bestuurd door de ik-gerichte natuur. Zij die er veel waarde aan hechten raken zo verstrikt in de ik-gerichte natuur dat ze die niet overstijgen.

V: Wanneer ik met een probleem word geconfronteerd, kan ik er dan intellectueel iets aan doen?

A: Als je wordt geconfronteerd met een gezondheidsprobleem, vraag jezelf dan af: 'Heb ik mijn lichaam misbruikt'? Als je met een financieel probleem wordt geconfronteerd, vraag jezelf

dan: 'Leef ik niet op te grote voet'? Als je voor een psychisch probleem staat, vraag dan: 'Ben ik wel zo liefdevol geweest als God van mij wil'? Wat je in het heden doet legt de basis voor de toekomst, gebruik het heden daarom om een prachtige toekomst te scheppen.

V: Ik heb veel last van verkeerde reacties van mijn kant op wat anderen zeggen en doen.

A: Als je werkelijk alles begreep, zouden al je verkeerde reacties omslaan in mededogen. Zij die verkeerde reacties in je oproepen zijn niet in harmonie en hebben vooral liefde nodig. Ja, het is heel belangrijk liefdevol te zijn. Treed elke situatie met liefde tegemoet en je zult in staat zijn die te hanteren. Als iemand heel erg gemeen tegen mij is, voel ik de diepste deernis met hem en bid ik voor hem. Ik kwets mijzelf niet door een verkeerde reactie van bitterheid of woede.

V: Is zelfdiscipline echt de moeite waard?

A: Misschien lijkt de weg naar innerlijke vrede niet gemakkelijk terwijl je die gaat, maar als je die gegaan bent en je erop terugkijkt denk je: hoe kan ik de grote zegening van innerlijke vrede zo makkelijk verdiend hebben?

V: Wat moet iemand doen die een dwangmatige eter is en verkeerde dingen eet?

A: Als die persoon dat reeds weet en er iets aan wil doen, zou hij kunnen beginnen met alleen goed, gezond voedsel in voorraad te hebben. Maak van voedsel een heel bijkomstig deel van je leven door je leven zo overvloedig met andere, zinvolle bezigheden te vullen, dat je nauwelijks tijd hebt aan eten te denken.

V: Hoe kunnen we vrede op het toneel voor het voetlicht brengen?

A: Ik denk dat één manier om dat te doen is gebruik maken van een mobiel theater. Al lange tijd heb ik gedacht dat kunst gebruikt zou moeten worden voor de zaak van de vrede. Slechts een beperkt aantal mensen luistert naar een lezing. Iets meer mensen lezen een eenvoudig en boeiend pamflet geheel of gedeeltelijk als het hun wordt overhandigd. Velen luisteren

naar mensen die zich inzetten voor de vrede als ze erin slagen om met hun boodschap op radio of televisie te komen. Maar zo ongeveer iedereen zal kijken naar een toneelstuk of een poppenspel als het zich vlak voor zijn ogen afspeelt.

V: Zijn we verantwoordelijk voor onze gedachten en gevoelens? Verschilt dat fundamenteel van de verantwoordelijkheid voor ons gedrag?

A: Spiritueel gesproken komen je negatieve gedachten en gevoelens je duur te staan, net zoals verkeerd gedrag. Maar je lijdt het meest als je wel weet maar niet doet. Zeker, je bent voor alle drie verantwoordelijk.

V: Wat zou met pensioen gaan voor iemand moeten betekenen?

A: Met pensioen gaan zou niet het staken van alle activiteit moeten betekenen, maar een verandering van activiteit naar een vollediger geven van je leven aan dienstbaarheid. Daarom zou het de mooiste tijd van je leven moeten zijn: de tijd dat je het gelukkigst en zinvolst bezig bent.

V: Wat moet ik doen wanneer mijn leven leeg lijkt?

A: Als je leven leeg lijkt, heb je een ongelooflijke kans. De meeste levens zijn tenminste gedeeltelijk al gevuld met niet zo goede dingen. Als je leven leeg lijkt, dan heb je een pracht van een kans om het alleen maar met goede dingen te vullen.

V: Wat moet ik doen als ik het gevoel heb dat er teveel op mijn schouders wordt geladen?

A: Vraag jezelf af of wat er van je verlangd wordt onredelijk is of niet. Als dat niet zo is, zul je spirituele groei verkrijgen door dienstbaar te zijn; en als het wel zo is, moet je leren op een liefdevolle manier 'nee' te zeggen.

V: Waardoor wordt angst overwonnen?

A: Ik zou zeggen dat een religieuze houding angst overwint. Als je een liefdevolle instelling hebt tegenover je medemensen, zul je niet bang zijn voor hen: 'Volmaakte liefde bant angst uit'. Een gehoorzame houding tegenover God zal je voortdurend bewust maken van Gods tegenwoordigheid, en dan is alle angst

verdwenen. Wanneer je weet dat je het lichaam, dat vernietigd kan worden, alleen maar draagt – en dat je de realiteit bent die het lichaam in beweging houdt en niet vernietigd kan worden – waar zou je dan nog bang voor zijn?

V: Hoe kan ik kleine angsten de baas blijven, zoals de angst voor het donker als je alleen buiten bent?

A: Ik denk altijd aan het donker als iets vriendelijks. Het verschaft zo'n rustige atmosfeer waarin het goed slapen is. Mag ik je aanraden eens te kijken hoe het donker wordt: waardeer de schoonheid van de zonsondergang en kijk naar de eerste ster. Raak vertrouwd met het donker, want angst is meestal angst voor het onbekende.

V: Psychiaters zeggen dat alle mensen angst ervaren, maar u zegt dat u niets vreest, zelfs niet de dood. Hoe maak je jezelf zo volkomen vrij van angst? Hebt u meer controle over uw geest dan de meeste mensen?

A: In onze jeugd ervaren we zoveel angst als we op een of andere manier hebben geleerd. Je geest, net zoals je lichaam en je emoties, kan alleen maar door je goddelijke natuur goed beheerst worden, niet door je ik-gerichte natuur. Als je echt van mensen houdt, ben je niet bang voor hen. Als je in harmonie leeft met de goddelijke wil, heb je geen angst meer. Als je identificeert met wat in jou onsterfelijk is, ben je niet bang voor de dood. Als je bang bent, betekent dat dat je leven nog steeds door de ik-gerichte natuur geregeerd wordt. Door middel van grote geestelijke inspanningen kun je jezelf misschien trainen geen angst te *tonen* – maar alleen wanneer je door de goddelijke natuur geleid wordt zul je geen angst meer kennen.

V: Hoe kan ik mijn leven meer zin geven?

A: Vijftien jaar voor de aanvang van mijn pelgrimstocht, voelde ik mij volkomen bereid, zonder enige terughoudendheid, mijn leven te geven, en ik begon te leven om te geven in plaats van te krijgen. Iedere morgen richtte ik mijn aandacht op God en dacht ik aan de dingen die ik die dag zou kunnen doen om Gods kinderen van dienst te zijn. Ik bekeek elke situatie waarin ik terecht kwam om te zien of er iets was wat ik kon doen om

iemand van dienst te zijn. Ik deed iedere dag zoveel goede dingen als ik maar kon, en vergat daarbij niet het belang van een bemoedigend woord en een opgewekte glimlach. Ik bad voor dingen die te groot leken om door mij aangepakt te worden, en juist gebed zet aan tot juist handelen. Mijn leven bloeide gewoon helemaal open. Probeer het maar.

V: Hoe kan ik beginnen het leven echt te leven?

A: Ik begon het leven echt te leven toen ik elke situatie ging bekijken en erover nadacht hoe ik in die situatie van dienst kon zijn. Ik leerde dat ik niet opdringerig moest zijn met willen helpen, maar alleen bereid. Vaak kon ik een helpende hand bieden, of een liefdevolle glimlach of een woord van troost. Ik leerde dat we door te geven de waardevolle dingen in het leven ontvangen.

V: Hoe kan je leven verbeterd worden?

A: Kijk naar binnen voor je antwoorden. Je goddelijke natuur, je innerlijke licht, kent alle antwoorden. Besteed je tijd eraan je leven in harmonie te brengen met de goddelijke wet. Werk eraan kwaad met goed te overwinnen, leugen met waarheid en haat met liefde. Ontwikkel een goede levensstijl voor jezelf. Of je nu wel of niet een gezinsleven leidt, de volgende dingen zijn belangrijk: 1. in je levensonderhoud voorzien door een zinvolle taak in de samenleving; 2. goede leefgewoonten, waaronder rust en lichaamsbeweging en goede eetgewoonten, maar bovenal goede denkgewoonten – denk geen negatieve gedachten; 3. inspirerende dingen in je leven, dingen die je verheffen: lees zinvolle woorden, luister naar mooie muziek en ervaar de schoonheden van de natuur; 4. wees dienstbaar zoveel je kunt, doe alles wat je kunt om anderen te helpen – want in deze wereld wordt je gegeven zoals je geeft.

V: Hoe kan het verbeteren van mijn leven nu helpen terwijl zovelen niet in harmonie zijn?

A: De mensheid kan alleen verbeteren als mensen verbeteren. Wanneer jij je leven verbeterd hebt, kun je anderen in je omgeving inspireren hun leven te verbeteren. Onthoud dat enkelen in harmonie met Gods wil krachtiger zijn dan hele

menigten die niet in harmonie zijn.

V: Wat kan een bescheiden mens als ik doen voor de vrede?

A: Tegen de miljoenen mensen die nu in deze wereld wonen wil ik zeggen dat er vele waardevolle dingen zijn die kleine mensen kunnen doen, zowel individueel als collectief. Toen ik mijn leven eraan ging wijden om mijn medemensen zoveel mogelijk van dienst te zijn, zei iemand heel sarcastisch tegen mij: 'Wat denk je nu eigenlijk dat je kunt doen?' En ik antwoordde: 'Ik weet dat ik een bescheiden mens ben en dat ik maar kleine dingen kan doen, maar er zijn zoveel kleine dingen die dringend gedaan moeten worden'. En ik had nooit enig probleem om kleine waardevolle dingen te vinden die ik kon doen. Toen ik mijn pelgrimstocht begon vroeg ik om hele grote dingen en iemand zei toen tegen me: 'Je kunt evengoed om de maan vragen'. Maar ik antwoordde: 'Als maar genoeg van ons kleine mensen samen vragen, zullen ons zelfs heel, heel grote dingen worden gegund'. Ik kan dit tegen je zeggen: Leef in het heden. Doe de dingen waarvan je weet dat ze gedaan moeten worden. Doe iedere dag al het goede dat je kunt. De toekomst zal zich ontvouwen.

APPENDIX IV

Gedichten, gebeden en liedjes

De meeste van de volgende gedichten van Peace Pilgrim verschenen in een blaadje getiteld *Gedichten voor onze tijd*. Haar versie van de *Zaligsprekingen* stond in een van haar zeldzaam verschenen *Peace Pilgrim's Progress*-nieuwsbrieven, evenals in *Stappen naar innerlijke vrede*. Peace genoot ervan aan anderen liedjes te leren en beëindigde een groepsbijeenkomst meer dan eens door mensen te laten meedoen aan een krachtige en blijte vertolking van *Fontein van liefde*.

CHRISTELIJKE KERK

Hij zei, 'Natuurlijk kan ik het mis hebben,
maar het zou mij niet verbazen
Als dit de grootste christelijke kerk was
ooit door mensenhand gemaakt.

Ons orgel is het allerbeste,
ons koor zingt zuiver op toon.
onze glas-in-loodramen – onbetaalbaar
onze preekstoel – buitengewoon'.

Maar enkel de rijken waren daar welkom,
hoorde ik lasterlijke tongen beweren,
En van die preekstoel zo hoog geprezen
werd oorlog vereerd en aanbeden.

'Kun je nog iets anders wensen in een kerk?'
zei hij, vol trots, tegen mij.
'Eén ding maar', zei ik terug –
'Christelijkheid'!

EEN WERELD ZONDER MENSEN

Voor mij stroomde de helder klaterende rivier.
Achter mij rees de beboste vreedzame berg.
'De mens zegt dat dit zijn wereld is', overpeinsde ik,
'en toch was er een tijd dat er geen mens was.
Bestond deze oude wereld evenzo zonder hem?'
'Ik stroomde toen', murmulde de rivier.
'Ik stond stevig', fluisterde de berg.
'De mens nu', bedacht ik, 'schijnt tot zelf-uitroeiing geneigd.
Een miljoen duivelse dingen heeft hij uitgevonden –
Het een nog dodelijker dan het andere.
Als hij in z'n zelfvernietiging slaagt,
zal deze wereld waarvan hij zegt dat die van hem is
dan blijven draaien zonder hem?'
'Ik zal nog altijd stromen', murmelde de rivier.
'Ik zal stevig blijven staan', fluisterde de berg.

OORLOGSKOORTS

Die vreselijke verblinding –
Die maakt dat je vijand een demon lijkt
en jij een demon lijkt voor hem –
Oorlogskoorts!

Die gruwelijke waanzin –
Die dezelfde daad voor jou briljante strategie maakt
En voor de vijand vuil verraad –
Oorlogskoorts!

Die beangstigende roes –
Die de geest vertroebelt tot onrecht recht lijkt,
Haat goed schijnt en moord een deugd –
Oorlogskoorts!

Die verschrikkelijke ziekte –
Waarvoor geen geneesmiddel wordt gezocht, maar eerder
middelen om de ziekte te verspreiden –
Oorlogskoorts!

DIENSTPLICHT

In lang vervlogen dagen, toen de mensen louter barbaren waren:
kozen ze één man uit, twee misschien, om te sterven
als offer voor de dondergod, Thor.

Maar nu ze beschaafd en christen zijn:
Kiezen ze een-, of tweemiljoen man uit om te sterven
als offer voor de grimmige god, oorlog.

OORLOG

Op het geschonden slagveld, waarheen ze mij dwongen te gaan
Zag ik een man die ze mijn vijand noemden –
En ik doorstak hem met mijn zwaard!

Toen ik het terugtrok, en zijn bloed naar buiten spoot,
werd ik plots overvallen door martelende wroeging –
'Mijn God, ik heb een mens gedood'!

Hij was tenger en jeugdig en even ontdaan als ik,
En geen beest zoals ze van hem zeiden –
'Ze stuurden me om je te doden',
zuchtte hij.

'O God, ik wou dat je dat had gedaan'!, bezwoer ik.
'O waarom toch, ik weet niet eens waarvoor ik vecht'!
'Noch ik', fluisterde hij, en stierf.

DE OVERWINNAAR

Te midden van de vernietiging door de mens
gaat de natuur rustig haar gang. Dwars door het gillen en
donderen van geweren en gewonden
is de winter gekomen en gegaan.

Rondom de loop van een gebroken geweer

spruit teer jong gras omhoog;
En bij een grijnzende doodskop groeit
een boterbloem door het oog.

AAN EEN GEWETENSBEZWAARDE

De Meester aanschouwde de wereld
in deze moderne tijd,
Hij zag mensen ontmenselijkt door haat,
slechts weinigen waren Hem trouw,
Hij zag mensen menselijk bloed vergieten –
Elkaar onzegbare pijn toebrengen.
Ik hoorde de Meester fluisteren,
'Tot hen sprak ik vergeefs!'

Maar toen ontdekte hij één dapper man –
Veracht, vernederd en alleen,
omdat hij niet wou haten en doden
was een gevangenis zijn huis.
Zijn doel was niet geweest rijkdom vergaren,
maar zijn medemensen dienen.
Ik hoorde de Meester fluisteren,
'In hem leef ik weer!'

HEBZUCHT

(Een verhaal van mensen of volkeren)

Er waren twee mensen die twistten
over een grenslijn.
De ene zei: 'Dit land hoort aan mij!'
De ander: 'Het is van mij!'

Dus vochten en vochten ze, twee wilde beesten,
En o, zoveel bloed werd vergoten.
Tot één man voor het leven kreupel was
en de andere man mordsdood!

Toen leefde de kreupele in ellende voort,
en riep in wanhoop uit:
'Hoe stom om zo hebzuchtig te zijn,
er was land genoeg voor allebei'!

JOUW TOEKOMST

In deze wereld wordt je gegeven zoals je geeft,
en wordt je vergeven zoals je vergeeft –
Terwijl je jouw weg gaat,
elke nieuwe mooie dag,
Scheep je je toekomst zoals je leeft.

PEACE PILGRIMS ZALIGSPREKINGEN

Zalig zijn zij die geven zonder zelfs dank terug te verwachten, want zij zullen overvloedig beloond worden.

Zalig zijn zij die het goede dat ze kennen steeds in daden omzetten, want hun zullen telkens hogere waarheden worden onthuld.

Zalig zijn zij die Gods wil doen zonder te vragen naar resultaten, want groot zal hun loon zijn.

Zalig zijn zij die hun medemensen liefhebben en vertrouwen, want zij zullen het goede in mensen bereiken en hun liefde zal beantwoord worden.

Zalig zijn zij die het wezenlijke hebben gezien, want zij weten dat niet het omhulsel van klei wezenlijk en onvernietigbaar is, maar dat wat het in beweging houdt.

Zalig zijn zij die de verandering die wij de dood noemen zien als een bevrijding van de beperkingen eigen aan dit aardse bestaan, want zij zullen zich verheugen met hun geliefden die de glorievolle overgang maken.

Zalig zijn zij die, wanneer zij hun leven hebben toegewijd en daardoor gezegend zijn, de moed en het vertrouwen hebben de moeilijkheden die op hun pad komen te overwinnen, want zij zullen opnieuw gezegend worden.

Zalig zijn zij die vorderingen maken op het spirituele pad zonder met een zelfzuchtig motief innerlijke vrede te zoeken, want zij zullen die vrede vinden.

Zalig zijn zij die in plaats van de hemelpoort omver te willen beuken, deze nederig, liefdevol en gelouterd naderen, want zij zullen er regelrecht door binnengaan.

ALOHA OWE!

(Peace leerde deze versie van het bekende Hawaïaanse liedje aan de mensen die haar in 1980 vergezelden op een speciale inspirerende rondreis naar deze eilanden)

Zie dit magische land van sprankelende wateren
en voel de warmte van de Stille Zuidzee zon.
Terwijl je wandelt door velden van geurige bloemen
en luistert naar de zoete klank van Hawaïaanse muziek...

Aloha O! – Mijn liefde voor jou,
ga zachtjes door dit land van zon en bloemen.
Aloha O! – God heeft ook jou lief,
en zegent al je stappen op je weg!

FONTEIN VAN LIEFDE

Fontein van liefde
Mijn bron zijt gij –
Uw wil liefhebben
maakt mijn geest vrij –
Prachtige dag
wanneer wij allen zien:
De hoop van de wereld
is liefde!

GEBED OM VREDE IN ONZE OORLOGSMOEDE WERELD

O wondere geest van zachtmoedigheid, raak ons aan, breng ons tot rust en geef ons en alle mensen moed. Neem bom en bajonet van onze bange handen weg. Bewapen ons in ruil daarvoor met vertrouwen. Bewapen ons met wijsheid en liefde zodat, waar we ook gaan in wat voor land ook, het leven zijn intrede doet en niet de dood. Dit, weten we, is de wil van de Vrededorst. Amen.

APPENDIX V

Peace Pilgrim in het nieuws

Peace Pilgrim genoot van haar veelvuldige ontmoetingen met kranteverslaggevers en radio- en TV-mensen. Ze vond dat de media een praktische en nuttige manier waren om haar boodschap onder de mensen te brengen. Gewoonlijk reageerden journalisten, na hun aanvankelijke beroepsmatige scepsis, positief op haar geestigheid, oprechtheid en bereidheid om hun vragen zinvol te beantwoorden.

EEN INTERVIEW MET PEACE PILGRIM OP 6 JULI 1981

(Afgenomen door Ted Hayes, manager van het radiostation WKVI in Knox, Indiana, de dag voordat ze om het leven kwam).

Ted Hayes: Peace, laten we het eens hebben over dat rondtrekken dat je voor de vrede hebt ondernomen. Hoe is het allemaal begonnen?

Peace Pilgrim: Het is begonnen op 1 januari 1953, vanuit Los Angeles, Californië. Dat jaar vertrok ik voor mijn tocht dwars door het land: zigzag 5.000 mijl aan één stuk. En daarna ben ik er gewoon mee doorgegaan. Ik ben nu aan mijn zevende pelgrimstocht bezig en dat is de zevende keer dat ik het land doorkruis. Ik ben in alle vijftig staten geweest, in de tien provincies van Canada en in delen van Mexico. Het is een poging om alles te doen wat één bescheiden mens voor de vrede kan doen. Ik loop in gebed en om de gelegenheid te krijgen met mensen te praten en hen misschien te inspireren om op hun manier ook iets voor de vrede te doen.

TH: Peace, wat brengt je nu speciaal naar Knox?

PP: Ik was door een oude vriendin, Gertrude Ward, uitgenodigd om naar Knox te komen. Ik heb haar elders ontmoet, dus dit

is mijn eerste bezoek aan Knox. En natuurlijk doe ik dit de hele tijd zo. Het is deel van mijn gebruikelijke pelgrimstocht voor vrede. Ik heb geen geld. Ik accepteer helemaal geen geld. Ik behoor tot geen enkele organisatie, dus heb ik ook niet de ruggesteun van een organisatie. En ik bezit alleen wat ik aanheb en bij me draag. Ik loop gewoon tot ik onderdak krijg en ik vast tot ik eten krijg. Ik vraag er zelfs niet om, het wordt me gegeven zonder dat ik erom vraag. Ik zeg je: de mensen zijn goed. Hoe diep het ook begraven is, er is een vonk van het goede in iedereen. Welnu, meestal werd ik spontaan ergens uitgenodigd. Ongeveer driekwart van de tijd kreeg ik van totaal vreemden een bed aangeboden. En slechts zelden sloeg ik drie of vier maaltijden achtereen over. Maar nu komen de uitnodigingen vaak van te voren. En dat was het geval met mijn uitnodiging voor Knox.

TH: Peace, mag ik je dit vragen: Was het altijd Peace Pilgrim of had je als klein meisje een naam?

PP: Ach, het is niet mijn oude naam, maar als je een brief zou adresseren met mijn oude naam, dan zou ik die niet eens ontvangen. Ik ben nu helemaal Peace Pilgrim. Ze zeggen dat het een beroepsnaam is, consequent gebruikt, zie je. Het is nu alweer vele jaren mijn officiële naam, omdat ik die, jaren geleden in 1953, heb aangenomen toen ik aan mijn eerste pelgrimstocht begon. Sindsdien is er behoorlijk wat veranderd, maar ik wil zeggen dat één ding niet veranderd is en dat is mijn vredesboodschap. Die luidt nog steeds: *Dit is de weg van de vrede: overwin kwaad met goed, leugen met waarheid en haat met liefde*. Na al die jaren is dat nog steeds de boodschap die ik uitdraag. Want we hebben nog niet geleerd die te leven. Het sleutelwoord voor onze tijd is echt *in praktijk brengen*. We hebben niet meer inzicht nodig, maar het in praktijk brengen van het inzicht dat we al hebben. Als we dat doen, zullen er wonderbaarlijke dingen in ons leven en in de wereld gebeuren.

TH: Peace Pilgrim, je weet dat er een aantal mensen is dat er nog niet eens aan zou denken om zoiets te doen, dat waarschijnlijk denkt dat iemand als jij een halve gare is. Heb je er bij

- sommige mensen moeite mee deze weerstand te overwinnen?
- PP:** Ach, ik ben er zeker van dat sommigen die net van mij gehoord hebben, wel moeten denken dat ik ze niet allemaal meer op een rijtje heb. Per slot van rekening doe ik iets ongewoons. Men heeft altijd op pioniers neergekeken als een beetje gek. Maar zie je, ik houd van mensen en ik zie het goede in hen. En je bent geneigd te bereiken wat je ziet. De wereld is als een spiegel: als je er tegen lacht, lacht hij naar je terug. Ik houd ervan te glimlachen, en dus krijg ik over het algemeen beslist een glimlach terug. Ik ben op mijn pelgrimstocht van alles voorzien wat ik nodig had, zonder er zelfs maar om te vragen.
- TH:** Je loopt door ons land met nog geen cent op zak. Je loopt enkel op vertrouwen, vertrouwen dat iemand voor je zal zorgen en dat schijnt altijd te gebeuren. Je moet wel een bepaalde intuïtie hebben om te weten wie je benadert, naar wie je glimlacht en wie goed voor je zal zijn, nietwaar?
- PP:** Ik glimlach naar iedereen. Ik benader nooit iemand. Ik draag mijn korte tuniek met *Peace Pilgrim* aan de voorkant en *25.000 mijl te voet voor vrede* op de rugzijde, dus mensen kunnen stoppen en praten, en dat doen er ook heel wat. Mijn tuniek legt voor mij al mijn contacten, op de vriendelijkste manier. En diegenen die op mij af komen zijn heel speciale mensen. Ze zijn of oprecht geïnteresseerd in vrede of ze hebben een gezonde, levendige nieuwsgierigheid. Weet je, er is nu een behoorlijke belangstelling voor vrede. Toen ik met m'n tocht begon accepteerden de mensen oorlog als een noodzakelijk onderdeel van het leven. En nu zoeken we naar alternatieven voor oorlogen. Dat is een winstpunt, het is beter dan voorheen. Toen ik begon was er erg weinig belangstelling voor een innerlijk zoeken. Nu is er bijna een universele belangstelling voor het innerlijk zoeken en dat vind ik zelf het allergrootste winstpunt. En natuurlijk, omdat ik vooral spreek over innerlijke vrede als stap naar wereldvrede, is er ook een groeiende belangstelling voor mijn boodschap.
- TH:** Peace, de bijbel zegt ons dat er altijd oorlogen zullen zijn. Wat zeg je tegen mensen die dat beweren? Geloof je dat deze ene

kleine inspanning een verschil kan maken?

PP: Er staat eigenlijk dat er 'oorlogen en geruchten van oorlogen' zullen zijn. Maar die profetie is in de loop der eeuwen *ruimschoots* vervuld. Ik zie niet in waarom we nog meer vervulling van die profetie zouden wensen. Er staat ook geschreven: 'Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen. Geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren'. Misschien is de tijd gekomen voor de vervulling van *die* profetie. Ik geloof dat. Ik denk dat we eigenlijk hiernaar allemaal echt verlangen. En toch is er zoveel pessimisme. Ik sprak met een vrouw die zei: 'Ik bid met je voor vrede, maar ik geloof natuurlijk niet dat vrede mogelijk is'. Ik zei haar: 'Denk je niet dat vrede in overeenstemming is met de wil van God?' 'Natuurlijk wel', zei ze, 'ik weet dat dit zo is'. Ik zei: 'Hoe kun je me dan vertellen dat wat in overeenstemming met Gods wil is onmogelijk is'? Het is niet alleen mogelijk, het is onvermijdelijk. Alleen *hoe snel*, dat hangt van ons af. Nu, ik weet dat elke goede inspanning vrucht afwerpt, en dus ga ik door mij in te spannen voor de goede zaak, waar ik maar kan. Ik laat de resultaten in Gods handen. Ze zullen in mijn leven wel niet meer zichtbaar worden maar uiteindelijk zullen ze aan het daglicht treden.

TH: Peace, het is niet netjes om, algemeen gesproken, naar een vrouw toe te stappen die je net ontmoet hebt en te vragen: 'Hoe oud ben je?' Maar die gewoonte wil ik vandaag doorbreken. Ik ga je vragen hoe oud je bent.

PP: Ik kan je zeggen dat ik dat niet weet, en dat is van mijn kant doelbewust. We scheppen voortdurend alles via onze gedachten, inclusief onze leeftijd. Ik had voldoende leeftijd gecreëerd toen ik op 1 januari 1953 begon, en ik zei tegen mezelf: 'Dat is genoeg'. Vanaf die tijd beschouwde ik mezelf als leeftijdloos en in blakende gezondheid, en dat ben ik. Ik ben er niet jonger op geworden, maar ik zie ook het nut van jonger worden niet in. Ik kan heel goed verder zoals ik ben, en als je de lessen geleerd hebt van je voorgaande levensfasen, dan verlang je ook helemaal niet naar een vorige levensfase terug.

TH: Peace Pilgrim was vandaag mijn gast. In haar geschriften lees ik: 'Peace Pilgrim staat er op mijn rug, 25.000 mijl te voet voor vrede'. En ze heeft dat aantal mijlen al afgelegd, maar ze gaat door met lopen, want haar gelofte is: 'Ik zal blijven rondtrekken totdat de mensheid de weg van de vrede geleerd heeft. Ik zal lopen tot mij onderdak geboden wordt en vasten tot mij eten wordt gegeven'. Ze schijnt een heel gelukkige vrouw te zijn.

PP: Ik ben *zeker* een gelukkig mens! Wie kan God kennen en niet gelukkig zijn? Ik wil jullie allen vrede wensen.

APPENDIX VI

Brieven aan Peace Pilgrim

Hieronder volgen enkele citaten uit brieven aan Peace Pilgrim, de meeste uit de periode aan het eind van haar laatste pelgrimstocht. Hoewel ze bepaalde artikelen, zoals kranteknipsels, doorstuurde naar de Swarthmore College Peace Library, die materiaal over haar verzamelt, volgde Peace toch haar gelofte van soberheid en gooide zij de meeste brieven die ze kreeg weg, nadat ze deze beantwoord had.

Een vriend: ‘Wat hebt u met mij gedaan! Het enige wat ik deed was een aardige dame vragen of ze een lift wilde, en ik eindig met een heel nieuwe wondere wereld voor me. Elke dag verandert mijn leven nu in sneltreinvaart. Ik ben gewoon niet meer de man die ik een maand geleden was, een week geleden, gisteren. Voortdurend vind ik nog nieuwe zin in ons gesprek’.

Een vriendin: ‘Toen ik uw brieven opende was mijn ziel in hevige beroering, mijn lagere zelf was in gevecht gewikkeld met mijn hogere zelf – en was aan de winnende hand, ben ik bang! Uw wonderbare boodschap spoelde als een warme douche over mij heen, maakte mij schoon en zuiverde mij. Wat u zegt is zo zinvol – WAARHEID, met hoofdletters!’

Een professor: ‘Misschien vindt u het fijn te weten dat morgen het laatste examen in de filosofie zal bestaan uit citaten uit en vragen over uw aforismen’.

Een briefschrijver: ‘Ik heb William Jennings Bryan horen spreken, de grootste redenaar van zijn generatie. Ik heb ook dr. Russell Conwell zijn befaamde lezingen, *Acres of Diamonds*, horen geven, en ik wil u nog zeggen dat de lezing die u gaf superieur was aan Bryans prestatie en het genie van Conwell’.

Een vriend: ‘Dank u heel hartelijk voor het toezenden van de literatuur. Ik vind het allemaal erg diepzinnig. Het raakt een snaar

in mij die blijft natrillen ... Uw brief aan mij kwam als een antwoord op een gebed, hij kwam aan op een dag waarop ik enorm behoeftehad aan innerlijke vrede, en de wirwar scheen uit de knoop te raken. Het was een echte troost’.

Een dominee in Texas: ‘... Ik gaf uw boekje *Stappen naar innerlijke vrede* aan de dominees van de Oostkust. Ze willen allemaal graag dat u in hun kerk komt spreken. Ik vertelde hun dat u het beste was wat onze kerk ooit overkwam – en dat meende ik heel oprecht. Ik weet dat u een zegen bent voor de hele wereld’.

Een vriend in Baton Rouge: ‘... Ik hoop uit de grond van mijn hart dat uw gezonde en levengevende boodschap van vrede een ontvankelijk gehoor vindt waar u ook maar reist ... Vele mensen raken steeds meer bezorgd over het schokkende en onbeheerste militarisme dat we nu van alle kanten horen prediken. Natuurlijk, geen enkel mens met een geweten kan zo’n groots opgezette voorbereiding voor een massale vernietiging van de mensheid steunen of rechtvaardigen. Hoe waarlijk schitterend zou het zijn de uiteindelijke triomf te aanschouwen van vrede en gerechtigheid over de krachten van dood en vernietiging...’

Een katholieke zuster uit Californië: ‘Om een of andere goede reden blijft u het pad kruisen van katholieken die voor de vrede werken ... U bent een *hedendaagse getuige van de vrede van Jezus*’.

Een student uit Illinois: ‘Het is al een paar maanden geleden dat ik u ontmoette ... en sindsdien speelt uw boodschap onophoudelijk door mijn hoofd. Veel te lang heb ik naar ‘succesvolle mensen’ geluisterd die me vertelden waar het leven om draaide, en ik volgde hun advies blindelings op. Maar ik vond waar ik naar zocht in een kleine witharige vrouw zonder bezittingen...’

Een priester: ‘Dank u voor uw inspiratie en aanmoediging. U was voor onze congregatie een ‘Gezondene van God’. Onze kerk heeft nu nieuw leven, harmonie en uitstraling gekregen’.

Een student: ‘Sinds ik uw boodschap gehoord heb, ben ik veel met mezelf bezig geweest en heb ik opnieuw de waarden en prioriteiten

in mijn leven bepaald. Ik ontdekte binnenin mij een persoonlijkheid met een overweldigend verlangen naar mensen toe te gaan die zijn begraven onder eigenbelang en angst, en uw boodschap met hen te delen. Ik had het zo druk met overleven en vooruitkomen dat ik een hoop van het leven gemist heb. Ik zat te wachten op iemand die in de muur van apathie en desillusie die mij omgaf een luik zou openen waardoor ik kon ontsnappen. De boodschap van hoop en liefde die u die avond met onze groep deelde, hielp mij mezelf te openen en te zien dat er een heleboel goeds in onze wereld overblijft. Er lopen zoveel mensen als ik rond die wachten op iemand, wie dan ook, die zich erom bekommert bij hen langs te komen en hen in hun hart te raken ... Aangezien ik misschien nooit de moed zal hebben om rond te reizen zoals u, kan ik toch wel een hand uitsteken naar de mensen in Springfield ... Ik wil u bedanken dat u mij hielp *in mensen te geloven* – dit is iets wat ik bij al mijn opleiding nooit heb geleerd ... Uw toewijding aan vrede en liefde straalt van uw gezicht af, het is voor u niet nodig om mensen te overtuigen of over het onderwerp te debatteren ... God heeft u echt gezegend ... Moge uw licht nog vele jaren lang blijven schijnen’.

Een vriend: ‘... de ontmoeting met u heeft veel voor mij betekend. Voor de eerste keer heb ik mij afgevraagd wat mijn rol in het goddelijke plan is – het is nooit eerder in mij opgekomen dat er iets speciaals kon zijn wat ik moest doen’.

Een radioluisteraar: ‘In 51 jaar luisteren, lezen en discussiëren, ben ik nooit de waarheid tegengekomen, zoals die in verband staat met zowel innerlijke als uiterlijke problemen, wat u vandaag zo mooi en logisch verwoordde in het plaatselijke radioprogramma. U hebt een enorme greep op de problemen waardoor mensen en regeringen vandaag de dag geplaagd worden; en de oplossingen die u aandraagt lijken zo logisch en vol beloften’.

APPENDIX VII

Brieven over Peace Pilgrim

Mensen die Peace ontmoetten schreven niet alleen aan haar, maar ook aan hun vrienden, verwanten en dominees en stuurden lezersbrieven aan hun kranten. Velen voelden zich gedreven om het nieuws van hun ontmoeting met anderen te delen en drongen er bij hen op aan uit te zoeken waar ze zou spreken als ze door hun stad kwam.

Een radioluisteraar: 'Ik kan mij niet herinneren dat ik ooit zo geïnteresseerd en geïnspireerd was door iemand die over zijn innerlijke vrede en vreugde sprak, als afgelopen avond toen ik het interview hoorde met die schitterende vrouw, Peace Pilgrim... Haar ondogmatisch en onzelfzuchtig vertrouwen heeft me na één keer luisteren dieper geraakt dan alle preken, missen, regels, filosofieën enz. die ik ooit in mijn leven gehoord heb'.

Het paar dat Peace Pilgrim de eerste nacht van haar pelgrimage, 1 januari 1953, gastvrijheid gaf: 'Inderdaad, we waren echt opgewonden iemand te ontmoeten die bereid was te leven zoals Christus leefde. Haar boodschap is er een van liefde en liefde is de genezende kracht, dus wat zij zegt is zonder twijfel wat de wereld nodig heeft'.

Een predikant: 'Het vertrouwen van Peace in God en de mensheid is prachtig om te zien. Ik ken niemand met zo'n perfecte balans tussen het persoonlijke en het sociale evangelie'.

Een professor: 'Ik ontmoette Peace Pilgrim voor het eerst vijf jaar geleden toen ze mijn studenten toesprak. Het was voor ieder van ons zo'n treffende ervaring in de nabijheid te zijn van iemand die waarlijk leefde naar haar overtuigen en geloof. Toen Peace Pilgrim dit jaar terugkeerde naar Los Angeles ontmoette ze mijn studenten weer. En haar boodschap was zo mogelijk zelfs nog stralender en inspirerender. Ik heb nooit iemand op een mooiere en

uitdagendere manier horen vertolken wat het betekent om mens te zijn. En wat voor ieder van ons als mens mogelijk is. Haar leven is een levende getuigenis van de waarheid van haar boodschap’.

Een vriend: ‘Peace Pilgrim is of een oude excentrieke dwaas of een authentieke profeet! De keuze is aan ons wanneer we haar ontmoeten. Maar het meest buitengewone is, dat ze zich evenmin beledigd voelt door de eerste omschrijving als geveleid door de tweede. Als Peace Pilgrim een dwaas is, verbergt ze haar dwaasheid erg goed: als ze een profeet is, verbergt een nevel van nederigheid haar grootheid evenzeer. Ze is een onpeilbaar mysterie. Men moet haar voortdurend klem zetten in een vastberaden poging te achterhalen of ze het wel meent’.

Een priester: ‘Een zonderlinge vrouw? Een eigenaardig wezen? Vreemd om mee te praten? Helemaal niet. Ik heb nooit iemand ontmoet die meer gezond verstand heeft dan zij’.

Een toehoorder bij een lezing: ‘Wanneer Peace Pilgrim spreekt is iedereen in haar ban. Haar woorden zijn eenvoudig, maar indrukwekkend, haar manier van doen nog indrukwekkender. Ze heeft echter op geen enkele manier het sociale contact verloren en dit maakt haar bij alle aanwezigen geliefd. Ze bepleit niet dat we alles achterlaten en pelgrims worden zoals zij, noch is ze een fanatiekelinge die verdoemenis profeteert’.

Een lezersbrief in een krant: ‘Peace Pilgrim, die twee dagen in onze stad verbleef, is gekomen en gegaan. Blijft ze niet een beetje door ons hoofd spoken als we nadenken over haar aanwezigheid? Worden we niet achtergelaten met de herinnering aan iemand die 2000 jaar geleden de wegen van Galilea bewandelde; die zichzelf en zijn familie verloochende en de dingen afwees die we gewoonlijk vereenzelvigen met succes; die geen plaats had om zijn hoofd neer te leggen, maar alles ervoor over had het verhaal van hoop en redding te vertellen – degene die we nu de Vrededorst noemen?’

We mogen dankbaar zijn dat van onze stad nauwelijks gezegd kan worden dat van bepaalde steden gezegd werd die Jezus aandeed. Er is immers geen reden om aan te nemen dat zij in onze stad het stof van haar voeten zou schudden omdat we haar niet

wilden aanhoren... Ze kreeg een warm onthaal.

Zeker, de aanwezigheid van Peace Pilgrim confronteert ons met en maakt ons gevoelig voor de waarheid die door haar geest wordt geopenbaard. Zeker, we weten allemaal dat we op het scherp van de snede balanceren tussen een vernietigingsoorlog en een gouden vreedestijdperk... We mogen dan niet allemaal een pelgrimstocht ondernemen met de gelofte van armoede, te voet en in vertrouwen, maar de aanwezigheid van Peace Pilgrim roept ieder van ons wel degelijk op om na te denken over wat onze bijdrage aan de zaak van de vrede kan zijn'.

Een vriend: 'In een bepaalde periode van mijn leven, toen ik worstelde met de mogelijkheid van idealisme in woord en daad, ontdekte ik dat ik op zoek was naar personen die in hun leringen en geschriften een voorbeeld waren. Iedere gelegenheid zo iemand te zien greep ik in hoog gespannen verwachting aan. Ik kan zeggen dat zonder uitzondering elke ervaring van deze soort mij tot de conclusie bracht dat idealisme slechts een geestestoestand was. Een bijna magnetische aantrekkingskracht dreef me tot het najagen van idealisme in het dagelijks leven, maar het gemis aan een levend schoolvoorbeeld maakte mij mismoedig. Het leek of alle idealisten slechts literaire personages waren. Toen, dankzij een speling van het lot, werd ik geleid naar een ontmoeting met een meesterziel, een vrouw wier naam lang geleden werd: Peace Pilgrim'.

Een geestelijke in Iowa: 'We hebben net een weekend met Peace Pilgrim doorgebracht en we willen de mensen aanraden niet alleen naar haar te luisteren maar ook wat tijd uit te trekken om haar denkbeelden met haar te bespreken.

Ze schijnt zich gemakkelijk aan veel verschillende situaties te kunnen aanpassen. Ze sprak in onze twee ochtenddiensten en gaf 's avonds een lezing voor een ongewoon groot gehoor, deels dankzij de voorpubliciteit in kranten, op radio en televisie. Ze bezocht twee kleinere groepen en sprak tweemaal op een tweedaagse interkerkelijke bezinningsbijeenkomst van geestelijken. Ze voelde zich net zo goed thuis op de campus van Morningside College, in een vergadering van studenten, professoren en mensen uit de stad; en ze dwong anderhalf uur lang aandacht en respect af op een diner met professoren en administratief personeel van de universiteit'.

Een priester in Californië: ‘Zij maakte op mij en op mijn leven de grootste oprechte indruk. Haar toespraak (over het bereiken van innerlijke vrede) was de prachtigste metafysische boodschap die ik ooit gehoord heb. Zij is een krachtige steunpilaar, waar kracht zo nodig is. Ze is een stralend licht, waar licht zo nodig is. Feitelijk weerspiegelt ze de kwaliteiten die we christelijk noemen. Ik, samen met vele andere toehoorders, voelde mij gesterkt en inderdaad gezegend’.

Een dominee in Kentucky: ‘Peace te horen vertellen over de spirituele ervaring die haar werk voortstuwt, is waarlijk een treffende spirituele ervaring voor de luisteraar. Nooit zul je het voorrecht krijgen een blijer en liefdevoller mens te ontmoeten dan Peace Pilgrim, omdat ze leeft in de aanwezigheid van God. En ieder woord en gebaar van haar drukt haar bewuste gewaarwording uit van de Ene Aanwezigheid en de Ene Kracht’.

Een predikant in Houston: ‘De directe eenvoud van deze moderne heilige is niet alleen verfrissend, maar ook een helder kanaal voor eigentijdse constructieve actie ...’.

Een vriend in Colorado: ‘Ik ontmoette haar als antwoord op een wens, in 1968 geloof ik ... Ze was op televisie, zo prachtig helemaal zichzelf. Ik dacht, ‘ik wou dat ik je kon ontmoeten, ik moet met je praten’. En wat gebeurde er? De volgende morgen toen ik de grote weg opreed, stond Peace daar bij de oprit te liften. Mijn wagen kwam opeens tot stilstand en ik zei: ‘Stap in, ik heb op u gewacht’. Ik bleef drie uur rijden naar Nashville, waar ze moest zijn voor een lezing... Het was een van de meest wonderlijke ontmoetingen van mijn leven. Ik sprak met haar over het schrijven van een boek’.

De beheerder van een radiostation in Maryland: ‘Vandaag heb ik het genoegen gehad om een van de meest ongewone mensen te interviewen die ik ooit heb ontmoet, Peace Pilgrim.

Ze is een geletterde vrouw met grote talenten en een diepe overtuiging en ze is een heel aanstekelijke spreekster. Zonder dwaze ideologieën te verkopen of iemand tegen de haren in te strijken, brengt zij een boodschap die voor iedereen van belang is en iedereen aangaat’.

Een gastvrouw die spreekbeurten organiseerde: 'Peace Pilgrim was weer in de buurt. Ongeveer 24 jaar geleden ontmoetten wij deze opmerkelijke vrouw, die een leven van vrede en harmonie leidde, door niemand die we kennen ooit geëvenaard. Door de jaren heen heeft ze in ons huis gelogd als ze in de buurt was. Ze is een voortdurende en groeiende inspiratie in ons leven geweest ... Maar het echt heerlijke is natuurlijk jarenlang een mens te mogen meemaken die vol is van eindeloze energie, en haar te horen zeggen dat dit er voor ieder van ons is.'

Na haar dood in juli 1981 bleven er brieven binnenstromen op het kleine postkantoor in Cologne, New Jersey, vaak van mensen die niet wisten naar wie ze moesten schrijven, maar die hun ervaringen wilden delen met anderen die dicht bij Peace Pilgrim stonden. Velen schreven ontroerende en welsprekende getuigenissen van hoe ze waren getroffen door haar bezoek, haar leven en haar boodschap.

Een priester in Dallas: 'Er was niemand zoals zij. Ze leverde een absoluut unieke bijdrage aan deze wereld van ons. Haar enkelvoudig doel, haar toewijding en liefde, haar humor, warmte en hoge bewustzijn veranderden het leven van velen van ons...'

Een vriendin in San Diego: 'Haar aanwezigheid inspireerde mij altijd en ik ging naar zo veel mogelijk van haar bijeenkomsten in mijn omgeving, en ik werd nooit moe haar boodschap telkens weer te horen... Zij inspireerde tot de beslissing naar Californië te komen om een soberder leven te gaan leiden en niet zoveel te verdienen dat ik belasting moet betalen waarmee de oorlog wordt gefinancierd. Ik probeer niets te hebben wat ik niet werkelijk nodig heb. Er is met geen mogelijkheid achter te komen hoe groot haar invloed is geweest op de groeiende, weinig in de publiciteit gekomen beweging voor een getransformeerde wereld; ik heb het gevoel dat die misschien wel aanzienlijk zal zijn ... Ze inspireerde ons om te leven wat we geloven en er naar beste vermogen naar te handelen en dan de resultaten in Gods handen te laten'.

Een medewerker van het Amerikaanse Rode Kruis: 'Ik ontmoette Peace Pilgrim voor het eerst in de vroege zestiger jaren toen ik op de

universiteit van Wisconsin zat. Peace kwam naar de stad. Een kleine, wat onsamenhangende groep hield een vredesmars van de campus naar het parlamentsgebouw, met Peace aan het hoofd ... de deelname aan dit soort marsen werd later enorm groot ... maar een van de eerste in de moderne tijd werd geleid door Peace’.

Een professor: ‘Peace Pilgrim bezocht onze campus op uitnodiging. Ze sprak voor groepen studenten in psychologie, sociologie, filosofie en theologie, alsook voor een algemene vergadering van studenten en docenten. Ze werd enthousiast ontvangen’.

Een katholieke zuster in Zuid-Dakota: ‘In mijn leven maakte Peace Pilgrim zo’n groot verschil! Ik kan onmogelijk beschrijven hoe ze mij beïnvloed heeft. Ze had bovendien een enorme invloed op de studentengemeenschap hier op de universiteit. Haar zachtmoedige vriendelijkheid zal altijd in mijn hart voortleven.’

In een nieuwsblaadje uit Texas: ‘... Ze bracht letterlijk de hemel op aarde. Ze bracht de goddelijke kwaliteiten in haar leven hier tot uitdrukking... Ze veranderde levens in heel Amerika...’.

Een vriend in Maryland: ‘Peace was werkelijk voor vele duizenden mensen een licht en een levend voorbeeld van een waarlijk christelijk leven... Ik heb mij door de jaren heen bijzonder bevoorrecht gevoeld in nauw contact te mogen staan met zo’n stralende, liefhebbende en gevende leermeesteres en vriendin’.

Een vriendin: ‘Ik volgde haar wekenlang in Hawaï ... we sliepen op de grond. Het stikte er van de muggen. Ik was op een bepaald moment al voor de derde keer aan het spuiten in een poging in slaap te komen. Zij lag in een diepe slaap, niet één mug raakte haar aan en ze had niet eens iets gebruikt om ze van haar weg te houden. Ik voelde dat ze waarlijk de eenwording met alle elementen en alle leven had bereikt...’.

Een dominee in Indiana: ‘Haar nagedachtenis en haar werk liggen vers in het geheugen van velen, maar ons geheugen is maar kort, en het voorbijgaan van de tijd zorgt ervoor dat we juist dat vergeten waarvan we denken dat we het ons altijd zullen blijven herinneren.

Het ligt voor de hand dat schrijvers haar geest in boeken zullen willen vastleggen en dat er gedacht zal worden over het maken van documentaires. Haar geest was rijk en vrij en die zal niet makkelijk vast te leggen zijn... Haar leven was haar boodschap en het is vrijwel onmogelijk om dat op schrift te stellen’.

Een priester in Indiana: ‘... wat is deze wereld nu een veel betere plaats omdat zij op deze manier heeft rondgetrokken... zij, op haar manier en met haar specifieke talenten, herinnerde ons eraan dat ook wij gezegend zullen worden terwijl we werken voor de vrede, zowel in onszelf als in de wereldgemeenschap...’.

Nog een geestelijke in Indiana: ‘Peace Pilgrim heeft over het hele land een diep spoor nagelaten in mensen die in hun persoonlijk leven aangeraakt zijn door haar stralende en toegewijde geest. Gedankt zij God dat zij tussen ons gewandeld heeft...’.

Een vriend: ‘Ik geloof dat ieder van ons het fantastische voorrecht zou moeten krijgen op een bepaald punt in zijn leven een heilige te ontmoeten. Aangezien ik enige tijd in het gezelschap van Peace Pilgrim ben geweest geloof ik dat ik die eer gehad heb, want voor mij is Peace Pilgrim een echte heilige.’

Een vriendin: ‘Ze was een van de opmerkelijkste vrouwen van onze eeuw...’.

Een redacteur van een hoofdstedelijke krant in Dallas: ‘Liefde was haar weg, haar schild, haar wapen, haar alles. Sommigen dachten dat ze knettergek was, maar ze hield desondanks van hen. ‘Ik zou heel graag een boek over u willen schrijven’, zei ik tegen Peace Pilgrim de laatste keer dat ik haar sprak...’

We weten dat Peace Pilgrim bevrijd is. We weten dat haar werk door zal gaan. Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen en haar uiteindelijk begrijp en haar levensstijl accepteer’.

Een vrouw die verwachtte dat Peace Pilgrim naar haar huis in Ann Arbor zou komen: ‘Telkens wanneer ik vredesliederen hoor, en we verder werken aan een vreedzamere wereld, zal het zijn in het

bewustzijn van die speciale persoon wier leven het onze zo kort aanraakte, maar wier invloed zo diep was, waar ze ook maar kwam’.

Een vriend in Portland, Oregon: ‘Haar dood is een verlies, niet alleen voor ons die haar hebben gekend, maar voor de hele wereld... Wij hielden allemaal van Peace Pilgrim... ze veranderde ons leven ten goede ... we weten dat ze haar hoge zending voor de mensheid voortzet.’

Een redacteur van een uitgeverij: ‘Ik heb het gevoel dat er meer Peace Pilgrim in de wereld is dan voorheen. Dat ze meer nabij is dan ik haar ooit gekend heb. Ieder van ons heeft nu een deel van haar ... *is* een deel van haar, en zij is een deel van ons... Ik verbind mij met jou in een kring van liefde, met alle anderen die haar kennen en door haar zijn geraakt. We hebben werk te doen!’

Een jongeman in West-Virginia: ‘Ik ontmoette Peace Pilgrim in 1973 toen ik in het laatste jaar van mijn studie zat. Ze was gastspreker bij een college psychologie en ze sprak over psychische groei. Ik vond haar erg inspirerend en ik nam deel aan andere colleges en bijeenkomsten op de campus waar zij sprak. Door de jaren heen dacht ik van tijd tot tijd aan haar en haar boodschap terug. Die herinneringen maakten mij altijd opgewekter.

Toen ik afgestudeerd was, werkte ik drie jaar met verwaarloosde, mishandelde en delinquente jongeren in een open inrichting. We vonden voor honderden kinderen alternatieven voor celstraf en we hadden ons verplicht met moeilijke kinderen om te gaan zonder te dreigen met het gebruik van fysiek geweld of opsluiting.

Nu studeer ik maatschappelijk werk, waarbij ik mijn studie zoveel mogelijk concentreer op ‘Peace Studies’ ... met een stage van zes maanden aan het Draft Information and Referral Center (Centrum voor Informatie en Verwijzing van Dienstplichtigen), waar ik advies geef in verband met de registratie van dienstplichtigen en de mogelijkheden voor de dienstplichtvervulling, waaronder het aanvragen van de status van gewetensbezwaarde en verzet tegen oorlog ... Ik heb een ‘Peace Studie Club’ helpen oprichten op de plaatselijke hogeschool en een ‘Center for Peace Studies’ op de universiteit.

Ik heb het aantal van mijn bezittingen zo teruggebracht dat ik ze kan opslaan in een bagagekuis op de campus waar ik schone kleren aantrek en een douche neem. Ik bewaar een slaapzak op de veranda van een vriend en ik slaap in de bossen vlakbij. En als het regent schuil ik in het park.

Als deze herfst mijn stage erop zit, ben ik van plan verscheidene part-time baantjes aan te nemen, waarbij ik hopelijk zo'n \$200 per week zal verdienen. Ik zal dat hele bedrag schenken aan behoeftige organisaties die werken voor vrede, sociale rechtvaardigheid of de verbetering van het milieu. Voor iedere tien dollar die ik weggeef, zal ik één dollar vragen als donatie voor mezelf. Dus, als ik \$10.000 per jaar weggeef, zal ik \$1.000 van verschillende mensen ontvangen, waarvan ik dan zal kunnen leven.

Peace Pilgrim had het plan volgende lente weer naar West-Virginia te komen. Ik weet dat er veel groepen en afzonderlijke mensen waren die uitkeken naar haar komst. Ik had gehoopt dat ik mijn plannen en ideeën met haar zou kunnen bespreken. Ik ben echter dankbaar dat ik haar eenmaal heb ontmoet. Het bestuderen van mensen als Mahatma Gandhi, Martin Luther King, Leo Tolstoj, Albert Einstein, Dorothy Day en anderen heeft me geïnspireerd en mijn geloof in geweldloosheid verdiept. Peace Pilgrim heeft voor mij meer betekend dan deze mensen en zij is deels verantwoordelijk voor mijn keuze met jongeren te gaan werken, voor de leergang 'peace studies' en in het bijzonder mijn recentere plannen. Sinds de tijd dat ik haar heb ontmoet, acht jaar geleden, zijn haar woorden een bron van troost en inspiratie voor mij geweest. Ik kan me haar woorden nog levendig voor de geest halen.

Peace heeft me geholpen aandachtig te zijn voor mijn innerlijke stem, die ik anders misschien genegeerd had als iets dwaas of onpraktisch.

Ik hoop dat ik in deze brief in staat ben geweest mijn dankbaarheid voor het kennen van Peace en haar boodschap voldoende uit te drukken, en ook te laten zien hoe diep zij, naar mijn idee, mijn leven heeft geraakt'.

Een echtpaar in Californië: 'Peace Pilgrim heeft ons geloof in de realiteit van een spirituele wereld versterkt en zij heeft ons een tastbaar voorbeeld gegeven van iets waarvan we nooit hadden

gedroomd dat het mogelijk was: een mens, vervuld van innerlijke vrede en grenzeloze energie die met de tijd alleen maar groeide. Ze heeft ons de hoop gegeven dat wij diezelfde universele energie zullen vinden, omdat ze niet ophoudt te zeggen dat die er voor ons allen is. ‘Als ik het kan vinden, kunnen jullie dat ook’, zei ze vaak. De grootste inspiratie van al is dat haar leven en haar woorden één waren. Ze was haar boodschap’.

APPENDIX VIII

Ervaringen met Peace Pilgrim

De volgende brieven zijn afkomstig van mensen die de gelegenheid hadden enige tijd in het gezelschap van Peace Pilgrim te zijn.

Een vriendin die Peace Pilgrim voor haar pelgrimstocht ontmoette: 'Niet lang voor Peace Pilgrim haar debuut maakte voor de Pasadena Rose-parade uit (in januari 1953), vergezelde een vriend een vrouw die van het strand kwam en barrevoets liep, met haar schoenen in de hand. Ze droeg een korte broek en een ingekorte blouse. Al snel nadat mijn man en ik aan haar waren voorgesteld, werd ons gesprek zo interessant dat ik drie vrienden opbelde en hen overhaalde snel naar ons toe te komen om haar te ontmoeten. We gebruikten samen het avondmaal, waarna we naar de volksdansgroep van het dorp gingen, thuis gevolgd door gesprekken die tot in de vroege morgen duurden.

Ze vertelde over haar werk in Washington D.C., waar ze dienst deed als lobbyist voor een groep die streefde naar een vredeswetgeving. (Ongeveer tien jaar later nam ik deel aan een National Legislative Seminar in Washington, georganiseerd door de Woman's International League for Peace and Freedom. Ik kreeg te horen dat zij hun vredeslobbyist was geweest en dat ze zonder twijfel de meest effectieve was die ze ooit hadden gehad). Ze vertelde ons dat hoe langer ze samenwerkte met congresleden, hoe meer ze overtuigd raakte dat de weg die deze mensen maar bleven volgen alleen in oorlog kon eindigen. Terwijl deze overtuiging groeide, werd ze steeds meer verteerd door een knagende vraag. In haar woorden: 'Ik ben niet bang voor mezelf. Maar als er een ramp gebeurt, welke groep mensen zal dan het beste van onze cultuur voor de mensheid bewaren? De kloosters dienden ons in dit opzicht goed in de Middeleeuwen. Welke groep is voldoende georganiseerd om het deze keer te doen?'

Ze beseftte dat ze nooit achter het antwoord op deze vraag zou komen door in Washington te blijven; en aangezien niemand anders begaan was met dit aspect van de zaak, voelde zij zich

genoodzaakt om haar baan op te geven en het antwoord zelf te gaan uitzoeken. Meer dan een jaar lang lifte ze dwars door het land om iedere groep te bezoeken die ze kon vinden, die zich wijdde aan de taak werkbare groepsleefregels op te stellen die op liefde en samen delen waren gebaseerd.

‘Na al mijn onderzoek’, herinner ik mij dat ze zei, ‘kwam ik tot de slotsom dat ik er één had gevonden die er dichtbij kwam, bij het voldoen aan de noodzaak onze cultuur te behoeden in de moeilijke jaren die voor ons liggen: Koinonia Partners, in Georgia. Toch vormden ook zij niet het hele antwoord’.

Toen we tenslotte afscheid namen, waren we ons allemaal bewust van haar diepe verlangen om antwoorden te vinden die haar in staat zouden stellen een zinvolle bijdrage te leveren aan de taak een weg te bereiden voor een wereld gebaseerd op liefde en samenwerking tussen volkeren. Niet meer dan enkele maanden later hoorden we dat onze opmerkelijke vriendin uiteindelijk haar eigen draai gevonden had in onze snel veranderende wereld, en ons allen van nu af aan op haar speciale manier zou dienen.

Drie jaar later woonden we in San Bernardino, Californië, en we hoorden dat Peace Pilgrim binnenkort voorbij zou komen. Ze nam mijn aanbod aan om haar toespraken tijdens haar verblijf in onze stad te regelen. Een Methodistische dominee organiseerde dat ze bij een diner van zijn kerk zou spreken en wij werkten een volle agenda uit. Ik boekte haar voor onze YMCA Creative Living Club, een studiegroep voor gezond leven. Onze voorzitter en de helft van onze leden waren Zevende Dag-Adventisten. Hij kwam naar een eerdere bijeenkomst van haar om haar te peilen, omdat velen zich afvroegen, ‘wat hij afwist van die vreemde vrouw die hij binnenbracht om voor ons te spreken’? Later zei hij mij, ‘Peace Pilgrim is gewoon fantastisch! FANTASTISCH! Ik heb nog nooit iemand zoals zij gezien! En dat stelletje ongelovige Thomassen zal ook van haar gaan houden. Ze zal de beste spreker zijn die we ooit hebben gehad’.

De morgen waarop Peace zou aankomen instrueerde de dominee mij dat, als ze zou opbellen vanuit een voorstad, hij meteen op weg zou gaan om haar op te pikken. Toen ze belde bracht ik zijn aanbod over. Ze weigerde nadrukkelijk door te verklaren dat er juist heel belangrijke contacten ontstonden als ze door de buitenwijken van een stad liep. Een paar dagen later kwamen we erachter wat ze daarmee bedoelde. Vreemden bleven in grote getale naar onze

bijeenkomst in het YMCA komen, en de tweede keer moesten we naar een grotere zaal verhuizen. Bijna al die nieuwkomers kwamen als gevolg van haar vriendelijke uitnodiging toen ze met hen sprak, onderweg naar het centrum van de stad.

Voordat ik Peace overdroeg aan haar gastvrouw, gaf ik haar het bijgewerkte programma van haar afspraken voor lezingen in kerken en bij wijkverenigingen. Nadat ze het bekeken had, vroeg ze of we ook een universiteit in onze stad hadden. Een ogenblik later hing ze al aan de telefoon met de professor in de communicatiewetenschappen van de Universiteit van Californië in Riverside om hem ervan te overtuigen dat het de vaardigheden van zijn studenten zou scherpen als hij hen toestond haar te interviewen. Zwaar als haar programma al was, proppte ze dit er toch nog tussen. Wat een organisatorisch talent'!

Een andere vriend die Peace Pilgrim kende voor haar pelgrimstocht: 'Ik ontmoette Peace Pilgrim kort na de Tweede Wereldoorlog, toen ik les gaf in Philadelphia en bijna iedere middag vrijwilligerswerk deed voor het kantoor van de Fellowship of Reconciliation (Broederschap der Verzoening). Ze had toen een klein afgescheiden deel van ons kantoor in gebruik om de publicatie en verzending te verzorgen van Scott Nearings *World Events*, dat, meen ik, tweemaaldaags verscheen, alsook om allerlei vrijwilligerswerk te doen voor de Womens International League for Peace and Freedom. Ze was erg rustig en efficiënt in het werk. Als het tijd was om de *World Events* te verzenden, verzamelde ze een groep belangstellenden die op één avond de blaadjes vouwden en adresseerden. Ze gebruikte 10 dollar per week voor haar levensonderhoud, wat, zoals ze uitlegde, ruimschoots voldoende was.

Ik geloof dat ze in die tijd twee jurken bezat, die ze afwisselend droeg. Ze zag er altijd heel smaakvol gekleed, om door een ringetje te halen, eenvoudig en fris uit. En eigenlijk had ze wel iets van een mus in haar voortdurende opgewektheid, haar heldere ogen en haar levendigheid. Ze was lid van een wandelclub die regelmatig lange tochten maakte en eens per jaar, geloof ik, een uithoudingstocht organiseerde van zo'n 40 mijl. Ze was nogal voldaan over het feit dat ze de tocht altijd uitliep, hoewel de meeste leden er na 30 mijl de brui aan gaven.

Ze trok op haar onbevreesde manier al liftend naar de Westkust,

en verbleef er ongeveer twee jaar, denk ik. Ze werkte er in verschillende gezondheidsinstellingen en dacht na over hun methoden. Ze was erg onder de indruk van Shelton in Texas, die vasten gebruikte als zijn enige behandelingsmethode.

Mijn enige kritiek op haar werk (als het al kritiek is) bestaat erin dat ze aan de meeste van haar toehoorders 'innerlijke vrede' bood – een artikel dat zeer gezocht is in de moderne wereld en nergens zo zeer als in de V.S. Ik weet dat ze nooit naliet de wereldvrede in haar boodschap te stoppen, maar ik heb het gevoel dat die vaak naar de achtergrond verdween vanwege de persoonlijke noden van haar toehoorders. Maar ze bracht de boodschap aan tienduizenden mensen die de vredesbeweging niet kan bereiken'.

Een vriend die Peace Pilgrim naar Alaska en Hawaï meenam om haar met zijn familie te laten kennismaken: 'Ik herinner mij dat ik Peace bij het begin van onze kennismaking eens de vraag stelde: 'Soms moet je op je tochten toch wel eens over een landweg gelopen hebben en middenin een motorbende terecht gekomen zijn die de omgeving terroriseerde'? Ik herinner mij dat ze mij aankeek en antwoordde: 'Leon, je begrijpt het niet'. Waarop mijn reactie was: 'Heus, ik begrijp zo'n situatie maar al te goed'. Ik herinner mij dat ze haar hand op mijn arm legde om de volle aandacht te krijgen en het op deze manier uitlegde: 'Nee, Leon, je begrijpt het niet. Zie je, ik ga naar hen toe; ik vraag hen niet naar mij te komen'. Ik dacht lang na over dit antwoord. Pas vele jaren later kreeg ik inzicht in wat ze bedoelde.

(In Hawaï ontmoette zij een jongeman in een park op het Hoofdeiland). 'Hij sprak Peace en mij aan. We vertelden hem dat we het park net in waren gekomen en niet wisten waar we waren of hoe we de plek konden bereiken waar we naartoe wilden. Hij vroeg of hij onze gids mocht zijn om ons ongewone en boeiende dingen te laten zien die hij in de buurt kende. Peace nam zijn aanbod aan en we volgden hem voor meer dan een uur in en rond dat park.

Ik weet niet of ik de persoon van die jongeman nauwkeurig kan beschrijven. Ik ben er zeker van dat hij een glaasje te veel op had. Hij kende totaal geen rem in zijn vrolijke, luidruchtige en enthousiaste uitingen die maar niet ophielden. Hij deed overdreven gemaakt in zijn enthousiaste pogingen ons zijn domein te tonen. Iedere zin van hem was doorspekt met schuttingwoorden van de

ergste soort. Hij was heel onbehouden in zijn gedrag. Om het zacht uit te drukken, ik schaamde me ervoor in het gezelschap van zo iemand te zijn. Het duurde niet lang voor we in het bezoekerscentrum waren, dat krioelde van de toeristen in hun kleurige eilandkledij. Er heerste een feestelijke atmosfeer. Mijn vernedering was compleet vanwege het feit dat ik in het gezelschap verkeerde van zo'n onstuimig jong mens. Wat Peace moest bewegen dit toe te staan, was een raadsel voor mij. Kortom, ik leed.

Niet lang daarna bevonden we ons buiten, aan de kraterrand van een werkende vulkaan, op het observatieplatform. Onze tijd was op geraakt. We moesten terug naar Hilo om op tijd te zijn voor het vertrek van ons vliegtuig terug. Peace keerde zich tot de jongeman, bedankte hem voor zijn hulp en vertelde hem dat we moesten gaan. Hij was ongetwijfeld teleurgesteld en zag ons met tegenzin vertrekken. Hij stond daar maar, en de tranen liepen over zijn wangen en vielen van zijn kin, terwijl hij ons smeekte ons nog één andere speciale attractie te mogen tonen die hij kende.

Toen ik daar zo stond te kijken naar het gezicht van die jongeman, werd ik herinnerd aan de woorden van Peace, verscheidene jaren daarvoor: 'Ik ga naar hen toe. Ik vraag hun niet naar mij te komen.' Ik voelde een enorme zelfveroordeling, maar tegelijkertijd kende ik op dat moment ook bewondering en een nederigheid die even overweldigend waren. Nu ik worstel om de eisen van een egocentrische levenswijze opzij te zetten en binnen te gaan in de volheid van een God-gericht leven, heb ik vaak teruggekeken op deze persoonlijke ervaring met Peace, toen ze mij door haar voorbeeld een inzicht bijbracht dat ik zo hogelijk koester.'

Van Mary O'Kelley, een vriendin van zowel Peace Pilgrim als van congresslid Jeanette Rankin, de enige volksvertegenwoordiger van de V.S. die tegen beide wereldoorlogen stemde (Jeanette had Mary gebeld dat ze Peace Pilgrim wilde ontmoeten).

'Eindelijk konden we iets afspreken en planden we dat Peace Pilgrim een nacht bij haar zou logeren en dat zij wat mensen bij haar thuis zou uitnodigen om Peace Pilgrim te ontmoeten en over haar pelgrimage te horen. Nadat de plannen gemaakt waren, richtte Jeanette zich tot mij en zei: 'Wie zal ik uitnodigen'? Toen ontdekte ik dat ze helemaal alleen leefde. Geen vrienden! Geen burenl!

Jeanette had land gekocht in de provincie toen ze congreslid was. Ze had vele vrienden in Athens, in Georgia. Toen ze stemde tegen deelname aan de Eerste Wereldoorlog waren de mensen daar niet erg gelukkig mee. Toen ze weer congreslid was in 1941 en weer tegen de oorlog stemde was dat de druppel die de emmer deed overlopen. Ze brandden haar huis plat. Ze bezat nog wat land meer in het centrum van de provincie, dus verhuisde ze naar een klein huisje. Dit speelde zich twintig jaar geleden af, maar ze voelde de pijn nog steeds. Ze was bitter, ze had het gevoel dat niemand haar mocht en dat de mannen in het Congres ons voorgingen op een bloedig pad naar vernietiging.

Ik stelde voor dat ze haar burens zou bellen. Enkelen van haar vrienden uit Athens kwamen, en het huis was afgeladen vol. Ik geloof dat er zo'n 50 tot 60 mensen waren.

Na de bijeenkomst brachten Peace en Jeanette de nacht al pratend door. Jeanette was ontroerd door het feit dat er zoveel mensen gekomen waren, en Peace zag dat het voor Jeanette werkelijk noodzakelijk was om het leven actief aan te pakken, omdat ze verteerd werd door haar verbittering. Jeanette vroeg wat ze kon doen. Peace vertelde haar dat zij, met haar naam, een heleboel kon doen en met haar geldmiddelen nog veel meer.

Peace zei dat ze nogal ferm gesproken had over die noodzaak en haar verplichtingen jegens de maatschappij. Ze zei dat ze het gevoel had dat Jeanette ernstig overwoog om zich actief in te zetten. In de lente werd er op de universiteitscampus een organisatie in het leven geroepen, een feministische groep. Jeanette raakte er actief in betrokken.

Ze was een lieve vrouw. Peace liet haar zien hoe ze haar weg naar de 'mensenfamilie' terug kon vinden. Langzaam begon ze te veranderen. Ze nam de draad weer op van haar inzet in de veertiger jaren. Ze leidde de nationale groep die optrok naar Washington (de Jeanette Rankin-brigade tijdens de Vietnam-oorlog). Ze besteedde de rest van haar leven aan het werken voor de rechten van de vrouw'.

Een Franciskaanse zuster: 'In de zeventiger jaren zag zuster Johnella Peace Pilgrim op de TV en werd pen-vriendin met haar, maar ze moest nog zes lange jaren wachten voordat ze haar ontmoette. Zuster Chauffeur bracht haar naar ons villahuis, en wat een warm

welkom kreeg ze! Iedereen wilde iets tegen haar zeggen. Zuster Johnella straalde helemaal en kon zich maar niet losmaken van Peace Pilgrim. Zij hield een toespraakje voor ons met een gebed in de gemeenschapsruimte.

Drie jaar later bleef ze drie dagen en twee nachten lang. Ze voelde zich behoorlijk thuis en hield van onze mooie parkachtige landerijen. Ze sprak 's morgens, 's middags en 's avonds met diegenen van ons die geen dwingende verplichtingen hadden. Haar charme, warmte en oprechtheid hadden ons tot haar aange-trokken.

Op een morgen wasten we haar persoonlijke spullen voor haar en nam ze een warm bad. We zeiden haar dat we haar met alle plezier zouden voorzien van nieuwe schoenen en tuniek, maar ze antwoordde dat ze dat liever niet had.

Eén dag had ik wat meer tijd om haar alleen te bezoeken en we maakten nader kennis met elkaar. Ik zei haar: 'Ik zou een metgezel voor u willen zijn en dezelfde dingen samen voor de vrede willen doen, u gezelschap houden zodat u niet alleen bent'. 'Nee', zei ze, 'je kunt me niet helpen of met me meegaan, hoe graag ik je ook bij me zou willen hebben. Het is een zending, heel verschillend van andere, en alleen bestemd voor één persoon, voor mij, Peace Pilgrim'. Toen zei ze tegen me: 'Wanneer mijn missie voor de vrede eindigt en ik er niet meer ben, dan zal de Vrede komen'. Ze was een profetes; er komt vrede nu. Ze sprak over haar vroege ervaringen op de grote wegen en in steden, hoe God haar altijd had beschermd'.

Een gastheer van een TV-praatprogramma: 'De Vietnamoorlog woeedde hevig. Ik was pas begonnen een TV-praatprogramma te leiden voor WSM in Nashville. Nog groen en zonder al te veel geestelijke rijpheid ... en erop gebrand indruk te maken, vond ik plezier in de gedachte deze 'halve gare' in het programma te hebben... Ik boekte haar persoonlijk, nadat ik haar brief aan mij gelezen had waarin stond dat ze onze richting op kwam. Toen ze de TV-studio binnenkwam, lachte ik, samen met het publiek, de muziekgroep en de ploeg technici. Wie is deze oma-hippie?

Ik kondigde haar aan met alle brutaliteit en slechte smaak die ik maar in huis had. In die dagen had je succes als je de draak stak met 'vredeslui', vooral in de conservatieve streek van het land. De eerste paar minuten van het interview daagde ze mij uit, schermutselen is

misschien het juiste woord. Ze was defensief noch agressief. Maar o die ogen ... en die handen ... reikend, tastend naar een of ander onzichtbaar punt in de lucht om haar woorden kracht bij te zetten ... en die fonkelende blauwe ogen. Na twee, misschien drie minuten at ik uit haar hand. Ik voelde me in verlegenheid gebracht, beschaamd. Ze scheen het aan te voelen, en ik kreeg het gevoel dat ze het spelletje vanaf het begin had doorzien en wist dat het moment van bewustwording in het interview lag.

Toen de acht minuten voorbij waren, kwamen er alleen een paar gniffelgeluiden uit het publiek, maar geen enkele uit de muziekgroep. Het radioprogramma dat volgde, een uur lang, was recht door zee, zonder misselijke grappen. Ik werd die dag een heel stuk volwassener ... Er vonden nog andere interviews met haar plaats in de jaren daarna, maar niet een zo memorabel als het eerste'.

Peace Pilgrim is een Amerikaanse vrouw die op zekere dag aan een pelgrimstocht voor de vrede is begonnen. Ze legde de gelofte af dat zij zou blijven rondtrekken totdat de mensheid de weg naar vrede gevonden had. Ze heeft 28 jaar lang door Amerika en Canada gelopen tot aan haar dood in 1981.

Tijdens haar voettocht droeg zij alles bij zich wat ze bezat: de kleren die ze aanhad, een kam, een tandenborstel en balpen. Geld had ze niet en nam ze niet aan. Ze sliep waar haar onderdak werd geboden en at waar ze te eten kreeg. Ze vroeg niets maar vertrouwde op de goedheid van de mensen, want 'er is iets goeds in ieder mens'.

Deze echte vredesapostel inspireerde duizenden met haar eenvoudige boodschap die ze met haar leven kracht gaf: overwin het kwade door het goede, leugen door waarheid en haat door liefde.

Helaas heeft die boodschap nog steeds niet aan actualiteit ingeboet.

ISBN 90-6271-824-8

9 789062 718245